Edit with WPS Office

Lies Concerning the History of the Soviet Union

సోవియట్ యూనియన్ చరిత్రకు సంబంధించిన !అసత్యాలు

మేరియో సౌశా
(By Mario Sousa)
స్వీడన్ మార్క్సిస్టు – లెనినిష్టు రివల్యూషనరీ కమ్యూనిష్టు పార్టీ [KPML(r)] సభ్యుడు.
అనువాదం: యార్లగడ్డ వెంకట రావు

హిట్లర్ నుండి హెర్స్ట , కాంక్వెస్ట్ నుండి సోల్జెనిత్సిన్ వరకు

సోవియట్ యూనియన్ యొక్క కార్మిక శిబిరాల్లో ఖైదు చేయబడి మరియు స్టాలిన్ సమయంలో ఆకలి ఫలితంగా మరణించిన లక్షలాది మంది పౌరులని చెప్పబడుతున్న వారి చరిత్ర.

మనం నివసిస్తున్న ఈ ప్రపంచంలో, సోవియట్ యూనియన్ లో గులగ్ శ్రామిక శిబిరాలలో జరిగాయని చెప్పబడుతున్న భయానక చావులు, హత్యల కథలను వినకుండా ఎవరు తప్పించుకోగలరు? స్టాలిన్ కాలంలోని సోవియట్ యూనియన్ లో లక్షలాది మంది ఆకలి చావులకు గురి చేయబడ్డారనీ, లక్షలాది మంది ప్రత్యర్థులు (వ్యతిరేకులు) కాల్చి చంపబడ్డారని చెప్పబడుతున్న కథలను వినకుండా ఎవరు తప్పించుకోగలరు? పెట్టుబడిదారీ ప్రపంచంలో పుస్తకాలలోనూ, వార్తా పత్రికలలోనూ, రేడియో, టెలివిజన్లలోనూ, చలన చిత్రాలలోనూ మరలా మరలా చెప్పబడ్డాయి. గత 50 సంవత్సరాలుగా లక్షలాది మంది సోషలిజం బాధితులని చెబుతున్న వారి కల్పిత సంఖ్యలు హద్దూ పద్దూ లేకుండా పెరుగుతూ పోయాయి.

కాని ఎక్కడినుండి ఈ కధలూ, సంఖ్యలూ వస్తున్నాయి? వీటి వెనుక ఉన్న దెవరు?

మరియు మరొక ప్రశ్న: ఈ కధలలో ఉన్న వాస్తవమెంత? గతంలో రహస్య పత్రాలుగా వుండి 1989లో గోర్బచేవ్ చే చరిత్ర పరిశోధకుల కొరకు బహిరంగపరచబడిన సోవియట్ పురాతన పత్రాలలో ఏ సమాచారం దాగి ఉన్నది? ఒక మారు సోవియట్ పురాతన పత్రాలను బహిరంగం చేస్తే, స్టాలిన్ హయాంలోని సోవియట్ యూనియన్లో లక్షలాది మంది చనిపోయారని తాము చెబుతున్నదంతా నిరూపితమౌతుందని ఈ కల్పిత గాధల సృష్టికర్తలు ప్రతినిత్యం చెబుతూ వచ్చారు. అదే జరిగిందా? వారు చెప్పిన కల్పిత గాధలు నిరూపించ బడ్డాయా?

స్టాలిన్ కాలపు సోవియట్ యూనియన్లో, నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలలోనూ, ఆకలితోనూ లక్షలాది మంది ప్రజలు చనిపోయారనే ఈ కట్టు కధలు ఎక్కడినుండి పుట్టుకు వచ్చాయో, వీటి వెనుక ఎవరున్నారో ఈ దిగువనిచ్చిన వ్యాసం తేటతెల్లం జేస్తుంది.

ప్రస్తుత ఈ వ్యాసకర్త, సోవియట్ యూనియన్ పురాతన పత్రాల భాండాగారం లోని పత్రాలపై జరిగిన పరిశోధనల నివేదికలను అధ్యయనం చేసిన తరువాత, ఖైదీల వాస్తవ సంఖ్యలు, వారు వాస్తవంగా జైలులో గడిపిన సంవత్సరాలు, జిల్లాలో చనిపోయిన

Edit with WPS Office

వారి వాస్తవ సంఖ్యలు, స్టాలిన్ హయాంలో సోవియట్ యూనియన్ లో ఎంతమందికి మరణశిక్ష విధించబడింది వంటి వాటిని స్పష్టమైన సమాచార రూపంలో ఇవ్వగలుగుతున్నాడు. వాస్తవం చెప్పబడిన మిధ్యా కధలకు భిన్నంగా ఉంది.

హిట్లర్ నుండి హీర్స్ట వరకూ, కాంక్వెస్ట్ నుండి సోల్జెనిత్సిన్ వరకు చారిత్రిక సంబంధం(గొలుసు) కొనసాగింది. రాబోయే దశాబ్దాల పాటు ప్రపంచ చరిత్రపై తన ప్రభావాన్ని చూపిన రాజకీయ మార్పు 1933 లో జర్మనీలో జరిగింది. జనవరి 30 న హిట్లర్ ప్రధాని అయ్యాడు. హింస మరియు చట్టమంటే లెక్కలేనితనం రూపుదిద్దుకున్న కొత్త తరహా ప్రభుత్వం ప్రారంభమైంది. అధికారం మీద తమ పట్టును బిగించడానికి,వారికందుబాటులో ఉన్న అన్నిరకాల ప్రచారసాధనాలనూ వినియోగించి విజయం సాధించడానికి నాజీలు మార్చి 5 వ తేదీన తాజా ఎన్నికలకు పిలుపిచ్చారు. ఎన్నికలకు ఒక వారం ముందు ఫిబ్రవరి 27న నాజీలు పార్లమెంటు భవనానికి నిప్పుపెట్టి, అందుకు బాధ్యులని కమ్యూనిష్టులను నిందించారు. దానిని వెన్నంటివచ్చిన ఎన్నికలలో నాజీలు 17.3 మిలియన్ల (ఒక కోటి డెబ్బై మూడు లక్షల) నమోదైన వోట్లలో దాదాపు 48% వోట్లు, 288 సీట్లు వచ్చాయి. [నవంబరులో 11.7 మిలియన్ల వోట్లు (ఒక కోటి 17 లక్షల వోట్లు), 196 సీట్లు వచ్చాయి.]. ఒకమారు కమ్యూనిస్ట్ పార్టీని నిషేధించిన తరువాత, నాజీలు సోషల్ డెమొక్రాట్లు మరియు ట్రేడ్ యూనియన్ ఉద్యమాన్ని హింసించడం ప్రారంభించారు, మరియు మొదటి నిర్బంధ శిబిరాలన్నిటినీ వామపక్ష స్త్రీ ,పురుషులతో నింపడం ప్రారంభమైంది. అదేసమయంలో, పార్లమెంటులో హిట్లర్ యొక్క అధికారం మితవాదుల సహాయంతో పెరగడం కొనసాగింది. మార్చి 24 న, పార్లమెంటును సంప్రదించకుండా 4 సంవత్సరాల పాటు దేశాన్ని పరిపాలించడానికి అతనికి పూర్తి అధికారం ఇచ్చిన ఒక చట్టాన్ని పార్లమెంట్ ఆమోదించేటట్లు హిట్లర్ చేశాడు. వీరిలో కమ్యూనిష్టులను మరియు సోషల్-డెమోక్రాట్లనూ కాన్సంట్రేషన్ శిబిరాలలో నిర్బంధించబడ్డ తరువాత మొట్టమొదటగా కాన్సంట్రేషన్ శిబిరాలలోకి నెట్టబడుతున్న యూదుల బహిరంగ ప్రక్షాళన అప్పటినుండి మొదలైంది. జర్మనీ ఆయుధీకరణ మరియు సైనికీకరణలపై పరిమితులను విధించిన 1918 అంతర్జాతీయ ఒప్పందాలను త్యజించడంతో, హిట్లర్ తన సంపూర్ణ అధికారం కోసం తన ప్రయత్నాన్ని ముందుకు సాగించాడు.జర్మనీ యొక్క పునరాయుధీకరణ చాలా వేగంగా జరిగింది. ఇదీ సోవియట్ యూనియన్లో చనిపోయినవారి గురించి కట్టుకథలను కలబోయటం ప్రారంభమైనప్పుడు అంతర్జాతీయ రాజకీయ రంగస్థలంలో ఉన్నపరిస్థితి.

జర్మన్ అంతర్భాగంగా యుక్రెయిన్

ప్రోపగాండా(ప్రచార) మంత్రి , జర్మనీ ప్రజలలో నాజీ కలలను జొప్పించడానికి బాధ్యుడూ అయిన జర్మనీ నాయకత్వం లోని గోబెల్స్ హిట్లర్ వైపున ఉన్నాడు. ఈ నాజీల కల, గ్రేటర్ జర్మనీలో నివసిస్తున్న జాతిపరంగా స్వచ్ఛమైన ప్రజల కొరకు విశాలమైన నివాసయోగ్య ప్రాంతం(lebensraum) కలిగిన దేశం అనే కల. ఈ నివాసయోగ్యమైన విశాల భూభాగంలో ఒకభాగం, జర్మనీకి తూర్పు వైపున ఉన్న, జర్మనీకన్నా విశాలమైన, జర్మనీ దేశంలో కలిపివేసుకొనడానికి ఇంకా జయించవలసి ఉన్నది. ఈ యుక్రెయిన్ ను 1925లోనే తన మీన్కాంఫ్స్ లో జర్మనీ జీవనయోగ్యమైన ప్రదేశంలో ముఖ్యమైన భాగంగా పేర్కొన్నాడు. వాటిని సరైన విధంగా ఉపయోగించుకోవడానికి వీలుగా ఉక్రెయిన్ మరి ఇతర తూర్పు యూరపు దేశాలు జర్మనీకి అవసరం. నాజీల ప్రచారం ప్రకారం నాజీ ఖడ్గం ఈ భూభాగాన్ని జర్మను జాతి కోసం విముక్తి చేస్తుంది. జర్మను సాంకేతికత, జర్మను సంస్థలు ఉక్రెయిన్ ను జర్మనీ కొరకు

Edit with WPS Office

తరుణ ధాన్యాల ఉత్పత్తి కేంద్రంగా మారుస్తాయి. ఇందుకు తక్కువ జాతివాళ్ళయిన ఉక్రెయిన్ ప్రజల నుండి దానిని జర్మనులు విముక్తిచెయ్యాలి, జర్మను ఆర్థిక వ్యవస్థకు అవసరమైన విధంగా జర్మనుల ఇండ్ల లోనూ, ఫాక్టరీలలోనూ, పొలాల్లోనూ ఎక్కడ అవసరమైతే అక్కడ జర్మను ప్రచారం ప్రకారం వారిని బానిసలుగా వాడుకోవాలి.

ఉక్రెయిన్ మరి ఇతర సోవియట్ యూనియన్ భూభాగాలను ఆక్రమించాలంటే సోవియట్ యూనియన్ తో యుద్ధం చెయ్యవలసి యుంటుంది, ఈ యుద్ధానికి చాలా ముందుగానే సంసిద్ధులం కావాలి. ఈ దిశగా నాజీల ప్రచార శాఖా మంత్రిత్వ శాఖ గోబెల్స్ నాయకత్వంలో ఉక్రెయిన్ లో బోల్షివిక్కులు మారణహోమం చేసారనే దాని చుట్టూ ప్రచారం ప్రారంభించింది. సోషలిస్టు విధానాన్ని ఆమోదించే విధంగా ప్రజలను లొంగ దీసుకోడానికి భయంకర కరువు విపత్తు కాలాన్ని స్టాలిన్ ఇచ్ఛాపూర్వకంగా సృష్టించాడని ప్రచారం చేసారు. జర్మను సైన్యాలు ఉక్రెయిన్ ను విముక్తి చెయ్యడానికి అనువుగా ప్రపంచ ప్రజాభిప్రాయాన్ని కూడగట్టడమే నాజీల ఈ ప్రచార ఉద్దేశ్యం. జర్మనులు విశ్వప్రయత్నం చేసినప్పటికీ, కొంత జర్మను ప్రచార సామాగ్రిని ఆంగ్ల ప్రచార మాధ్యమంలో ప్రచురించినప్పటికీ మారణ హోమం చేసారనే దాని చుట్టూ అల్లిన జర్మనుల ప్రచారం ప్రపంచ స్థాయిలో ప్రాచుర్యాన్ని పొందలేకపోయింది. సోవియట్ యూనియన్ పై రూమర్లను (గాలి వార్తలను) ప్రచారం చేయడానికి హిట్లర్, గోబెల్స్ లకు సహాయం అవసరమనేది స్పష్టమయ్యింది. ఆ సహాయాన్ని అమెరికాలో వారు కనుగొన్నారు.

విలమన్ హెర్స్ట్ - హిట్లర్ మిత్రుడు.

సోవియట్ యూనియన్ కు వ్యతిరేకంగా మానసిక యుద్ధంలో నాజీలకు సహాయపడటానికి శత కోటీశ్వరుడు విలమన్ రాండోల్ఫ్ హెర్స్ట్ ముందుకువచ్చాడు. పచ్చ మీడియా అంటే సంచలన వార్తా పత్రికగా ప్రశస్తిగాంచిన ప్రముఖ అమెరికా వార్తా పత్రిక యజమానిగా పితామహుడిగా హెర్స్ట్ అందరికీ బాగా తెలిసిన వాడు. స్వయంగా కోటీశ్వరుడు గనుల పారిశ్రామిక వేత్త, సెనెటర్, పత్రికాధిపతి అయిన తన తండ్రి జార్జి హెర్స్ట్ ' శాన్ ఫ్రాన్సిస్కో డెయిలీ ఎగ్జామినర్' పత్రికకు బాధ్యునిగా నియమించినప్పుడు విలయం హెర్స్ట్ పత్రికా సంపాదకునిగా 1885లో తన వృత్తిని ప్రారంభించాడు.

ఉత్తర అమెరికా ప్రజల జీవితాలను, ఆలోచనలను ప్రగాఢంగా ప్రభావితం చేసిన సామ్రాజ్యానికి, హెర్స్ట్ యొక్క పత్రికా సామ్రాజ్యానికి ప్రారంభం కూడా ఇదే. తన తండ్రి చనిపోయిన తరువాత విలియం హెర్స్ట్ తనకు వారసత్వంగా వచ్చిన గనుల పరిశ్రమ షేర్లను అమ్మి వాటిని పత్రికా రంగంలో పెట్టుబడులుగా పెట్టడం ప్రారంభించాడు. అతను మొదట సాంప్రదాయక వార్తా పత్రిక 'న్యూ యార్క్ మార్నింగ్ జర్నల్' కొని దానిని ఏ విలువలూ లేని సంచలనాత్మక పత్రికగా మార్చాడు. ఎంత మూల్యమైనా చెల్లించి తన కథనాలను కొన్నాడు. ప్రచురించడానికి దారుణాలు లేదా నేరాలు లేనప్పుడు అటువంటి కథనాల సృష్టికి తన విలేఖరులనూ, ఫొటోగ్రాఫర్లనూ, అది ప్రోత్సహించింది. వాస్తవానికి పచ్చ పత్రికల లక్షణమే ఇది, అబద్ధాలను, తయారు చేసిన దారుణాలను నిజాలుగా ప్రచురించడమే వాటి ప్రవృత్తి.

హెర్స్ట్ అబద్ధాలు అతనిని పత్రికా ప్రపంచంలో ప్రముఖునిగానూ, కోటీశ్వరునుగానూ చేసాయి. అతని సంపద అంచనా 200 మిలియన్ల డాలర్లతో 1935లో

Edit with WPS Office

ప్రపంచంలోని అత్యంత ధనవంతులలో అతను ఒకడు. మార్నింగ్ జర్నల్ ను కొన్న తరువాత, అమెరికా అంతటా దిన, వార పత్రికలను కొనడం, స్థాపించడం హెర్స్ట్ కొనసాగించాడు. 1940లలో 25 దినపత్రికలనూ, 24 వార పత్రికలనూ, 12 రేడియో స్టేషన్ల నూ , రెండు ప్రపంచ వార్తా సంస్థలనూ , ఒక సినీ పరిశ్రమకు వ్యాపారమందించే కాస్మోపాలిటన్ కంపెనీని, అనేక ఇతర సంస్థలను హెర్స్ట్ కలిగి ఉన్నాడు. అమెరికా యొక్క ప్రారంభ TV స్టేషన్లలో ఒకటి అయిన బాల్టిమోర్ లోని BWAL-TV స్టేషన్ ను 1948లో హెర్స్ట్ కొన్నాడు. హెర్స్ట్ వార్తా పత్రికలు కోటీ ముప్పై లక్షల ప్రతులు అమ్ముడుపోతూ దాదాపు నాలుగు కోట్ల పాఠకులను కలిగి ఉన్నాయి. దాదాపు అమెరికా వయోజన జనాభాలోని మూడవ వంతు పైగా హెర్స్ట్ యొక్క దినపత్రికలను ప్రతి దినం చదువుతున్నారు. అంతే కాక హెర్స్ట్ వార్తా సంస్థ ద్వారా, సినిమాల ద్వారా, ప్రపంచ మంతటా అనువదించి ప్రచురిస్తున్న వార్తా పత్రికల ద్వారా ప్రపంచం సమాచారాన్ని పొందుతున్నదని ఇంకా కోట్లాదిమంది భావిస్తున్నారు. రెండవ ప్రపంచ యుద్ధంలో సోవియట్ యూనియన్ తో కలిసి పాల్గొనటాన్ని వ్యతిరేకించడం నుండి 1950లలో కమ్యునిస్టులను వేటాడి తుదముట్టించే మేకార్థైట్ విధానానికి మద్దతు ఇవ్వడం వరకూ గత అనేక సంవత్సరాలుగా అమెరికా రాజకీయాలను, నిజానికి ప్రపంచ రాజకీయాలను హెర్స్ట్ ఎంతగా ప్రభావితం చేస్తున్నాడో పైన పేర్కొన్న సంఖ్యా వివరాలు తెలియ జేస్తున్నాయి.

విలియం హెర్స్ట్ దృక్పధం తీవ్ర మితవాద, జాతీయ వాద, కమ్యూనిస్టు వ్యతిరేక దృక్పధం. అతని రాజకీయాలు తీవ్ర మితవాద రాజకీయాలు. 1934లో అతను జర్మనీ సందర్శించాడు, ఆ సందర్భంలో హిట్లర్ అతనిని స్నేహితునిగానూ, అతిధిగానూ స్వీకరించాడు. ఈ సందర్శన తరువాత హెర్స్ట్ పత్రికలు మరింత తిరోగమన వాదంతో ఎల్లప్పుడూ సోషలిజానికి వ్యతిరేకంగానూ, సోవియట్ యూనియన్ కు వ్యతిరేకంగానూ ప్రత్యేకించి స్టాలిన్ కు వ్యతిరేకంగానూ వార్తాకధనాలనూ , వ్యాసాలనూ ప్రచురించాయి. హిట్లర్ యొక్క అత్యంత సన్నిహిత సహచరుడైన గోరింగ్ యొక్క అనేక వ్యాసాలను ప్రచురించడం ద్వారా బహిరంగ నాజీ ప్రచార ప్రయోజనాల కొరకు తన వార్తాపత్రికలను ఉపయోగించడానికి కూడా హెర్స్ట్ ప్రయత్నించాడు. చాలా మంది పాఠకుల నిరసనలు అటువంటి వార్తాకధనాలను, వ్యాసాలను ప్రచురించకుండా, ప్రచారంలో (చలామణిలో) పెట్టకుండా అతనిపై వత్తిడి తెచ్చాయి.

అతను హిట్లర్ ను   సందర్శించిన తరువాత, హెర్స్ట్ యొక్క సంచలనాత్మక వార్తాపత్రికలు సోవియట్ యూనియన్లో జరుగుతున్న హత్యలు, మారణహోమాలు, బానిసత్వం, నాయకుల విలాస జీవితం, ప్రజల ఆకలి చావులు వంటి ఘోరమైన ఘటనలను గురించిన వార్తా కధనాలతో నిండి పోయాయి. ఇవన్నీ కూడా ప్రతిరోజూ పెద్ద (ప్రాధాన్యత గల)వార్తలుగా వచ్చాయి. నాజీల రాజకీయ పోలీసు విభాగమైన గెస్టపో నుండి వీటికి కావలసిన సమాచారం అందేది. సోవియట్ యూనియన్ పై వ్యంగ్య చిత్రాలు, చేతిలో బాకుపట్టుకున్న హంతకునిగా స్టాలిన్ ను చిత్రిస్తున్న తప్పుడు చిత్రాలు పత్రికల మొదటి పేజీలో వచ్చేవి. ఈ వార్తా కధనాలను ప్రతి రోజూ అమెరికా లోని నాలుగు కోట్లమంది, ఇంకా ప్రపంచవ్యాపితంగా అనేక కోట్ల మంది చదువుతున్నారు అనే విషయం మనం మరచిపోరాదు!

Edit with WPS Office

ఉక్రెయిన్ లోని కరువుకు సంబంధించిన కల్పిత గాధ

ఉక్రెయిన్ లోని కరువు కారణంగా కోట్లాదిమంది ప్రజలు చనిపోయారు అనే కధనం చుట్టూ అల్లిన సోవియట్ వ్యతిరేక ప్రచారం హెర్స్ట్ యొక్క మొదటి ప్రచారాల్లో ఒకటి. 'సోవియట్ యూనియన్ లో 60లక్షల మంది ప్రజలు ఆకలి బాధతో చనిపోయారు' అనే మొదటి పేజీ పతాక శీర్షికతో కధనాన్ని 1935 ఫిబ్రవరి 8న 'చికాగో అమెరికన్' లో ప్రచురించడంతో ఈ ప్రచారం ప్రారంభమయ్యింది.నాజీ జర్మనీ అందించిన సమాచారాన్ని ఉపయోగించి బోల్షివిక్కులు ఉద్దేశపూర్వకంగా ఉక్రెఇన్ లో కోట్లాదిమందిని ఆకలి చావులకు గురిచేశారనే, మారణహోమానికి గురిచేశారనే కల్పిత గాధలను నాజీల సానుభూతిపరుడు,పత్రికల గుత్తాధిపతీ అయిన విలియం హెర్స్ట్ తన పత్రికలలో ప్రచురించడం ప్రారంభించాడు. ఈ విషయంలో నిజం దీనికి పూర్తిగా భిన్నంగా ఉంది. వాస్తవానికి 1930ల ప్రారంభంలో సోవియట్ యూనియన్ లో జరిగింది ఏమిటంటే సమిష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాల ఏర్పాటు కొరకు సమిష్టి వ్యవసాయీకరణకై భూమిలేని నిరుపేద రైతాంగం ధనిక రైతులకు వ్యతిరేకంగా తిరుగుబాటు చేసిన పెద్ద వర్గపోరాటం చోటుచేసుకుంది.

ప్రత్యక్షంగానూ, పరోక్షంగానూ 12కోట్ల మంది పేద రైతులు పాల్గొన్న గొప్ప వర్గ పోరాటం సహజంగానే కొన్ని ప్రాంతాలలో వ్యవసాయోత్పత్తులలో అస్థిరతకు, ఆహార ధాన్యాల కొరతకు కచ్చితంగానే దారితీసింది. ఆహారం లేక పోవడం ప్రజలను బలహీనపరిచింది, ఇది అంటురోగాల వలన మరణించే వారి సంఖ్య పెరగడానికి దారితీసింది. విచారకరమే అయినప్పటికీ ఈ అంటురోగాలు ఆ రోజులలో ప్రపంచమంతటా సర్వసాధారణమే. 1918-1920ల మధ్య స్పానిష్ ఫ్లూ కారణంగా అమెరికాలోనూ, యూరపు లోనూ 2కోట్లమంది ప్రజలు చనిపోయారు. కానీ తమ ప్రజలను ప్రభుత్వాలే చంపాయని ఆ దేశాల ప్రభుత్వాలపై ఎవరూ ఆరోపణలు చేయలేదు. వాస్తవానికి ఆనాటి పరిస్థితులలో ఇటువంటి అంటువ్యాధులు ప్రబ లినప్పుడు చావుల నివారణకు ఆ ప్రభుత్వాలు చెయ్యగలిగినది ఏమీ లేదు. రెండవ ప్రపంచ యుద్ధ కాలంలో పెన్సిలిన్ కనుగొనడంతోనే ఇటువంటి అంటువ్యాధులను సమర్ధవంతంగా నివారించడం సాధ్యమయ్యింది. కానీ పెన్సిలిన్ 1940ల చివరకు గానీ సాధారణంగా అందుబాటులోకి రాలేదు.

హెర్స్ట్ పత్రికల వ్యాసాలు సంచలనాత్మక వివరాలు, చిత్రాలతో ఉక్రెయిన్ లో కోట్లాదిమంది ప్రజలు కమ్యూనిస్టులు ఉద్దేశపూర్వకంగా సృష్టించిన కరువు వలన చచ్చిపోతున్నారని నొక్కిచెప్పాయి. వారి అబద్ధాలు నిజాలుగా కనపడే విధంగా వీలైనన్ని సాధనాలనూ హెర్స్ట్ పత్రికలు ఉపయోగించి, పెట్టుబడిదారీ దేశాలలోని ప్రజాభిప్రాయం సోవియట్ యూనియన్ కు వ్యతిరేకంగా తీవ్రంగా మళ్ళించడంలో సఫలమయ్యాయి. సోవియట్ యూనియన్లో కోట్లాదిమంది చనిపోతున్నారని వండివార్చిన మొట్టమొదటి మిధ్యా కథయొక్క మూలం/పుట్టుక ఇది. పాశ్చాత్య పత్రికలూ వెల్లువెత్తించిన ఉద్దేశపూర్వకంగా కమ్యూనిస్టులు ఉక్రెయిన్ లో సృష్టించారనే కరువు కథనాల వలన చెలరేగిన నిరసన ప్రదర్శనల వెల్లువలో సోవియట్ యూనియన్ ఖండనలను కానీ, హెర్స్ట్ పత్రికల అసత్యప్రచారాన్ని పూర్తిగా ఎండగట్టిన దానిని గానీ పట్టించుకునే నాధుడే లేకుండా పోయాడు. ఈ పరిస్థితి 1934 నుండి 1987 వరకూ కొనసాగింది! 50సంవత్సరాలకు పైగా ప్రపంచవ్యాపితంగా అనేక తరాల ప్రజలు ఈ అపవాదులనే

Edit with WPS Office

నిజాలుగా నమ్మి సోవియట్ యూనియన్ వ్యవస్థ పట్లా , సోషలిజం పట్లా వ్యతిరేక దృక్పధం కలిగి ఉండేలా పెరిగారు.

1998లో హెర్స్ట్ యొక్క ప్రజామాధ్యమ(మాస్ మీడియా) సామ్రాజ్యం

కాలిఫోర్నియాలోని బెవర్లీ హిల్స్ లోని అతని స్వంత ఇంటిలో 1951లో విలియం హెర్స్ట్ చనిపోయాడు. ఈ నాటికి కూడా ప్రపంచవ్యాపితంగా తిరోగమన భావాలను వెదజల్లుతున్న ఒక ప్రజా మాధ్యమ సామ్రాజ్యాన్ని హెర్స్ట్ తన వెనుక వదిలి వెళ్ళాడు. వందకు పైగా కంపెనీలతో, 15,000 మందికి ఉపాధి కల్పిస్తూ వున్న హెర్స్ట్ కార్పోరేషన్, ప్రపంచంలోని అతిపెద్ద సంస్థలలో ఒకటి. పత్రికలూ, పుస్తకాలు రేడియో, టీవీ, వార్తాసంస్థలు, మల్టీమీడియా (బహుళ మాధ్యమ ప్రచార సంస్థలు)లను హెర్స్ట్ సంస్థ నేడు కలిగి ఉంది.

నిజం బయటపడటానికి 52 సంవత్సరాల ముందు.

రెండవ ప్రపంచ యుద్ధంలో నాజీలు ఓడిపోవడంతోనే నాజీల తప్పుడు సమాచార ప్రచారం ఆగిపోలేదు. నాజీల అబద్దాలను CIA, M15లు చేపట్టి, సోవియట్ యూనియన్ వ్యతిరేక ప్రచారంలో వాటికి ఎల్లప్పుడూ ప్రముఖ స్థానం ఇచ్చారు. రెండవ ప్రపంచ యుద్దానంతర మెకార్ధీవాద కమ్యునిస్టు వ్యతిరేక వేట (వేధింపులు) కూడా ఉక్రెయిన్ లో కోట్లాది మంది ఆకలి చావుకు గురయ్యారనే కథల మీద ఆధారపడి వృద్ధి చెందింది. 1953లో ఈ విషయంపై అమెరికాలో ఒక పుస్తకం ప్రచురించారు. ఈ పుస్తకం పేరు 'క్రెమ్లిన్ దుర్మార్గాలు'(బ్లాక్ డీడ్స్ ఆఫ్ క్రెమ్లిన్). అమెరికాలో నివసిస్తున్న, రెండవ ప్రపంచ యుద్ధంలో నాజీలతో సహకరించిన, వారిని ప్రపంచానికి ప్రజాస్వామ్య వాదులుగా చూపుతూ అమెరికా రాజకీయ ఆశ్రయం ఇచ్చిన, ఉక్రెనియన్ శరణార్ధులు ఈ ప్రచురణకు ఆర్ధిక వనరులను సమకూర్చారు.

రీగన్ అమెరికా అధ్యక్షునిగా ఎన్నికై, 1980లో కమ్యూనిస్టు వ్యతిరేక పవిత్ర యుద్ధాన్ని ప్రారంభించినప్పుడు ఉక్రెయిన్ లో కోట్లాదిమంది చనిపోయారనే ప్రచారాన్ని మరలా పునరుద్ధరించారు. 1984 హార్వర్డ్ ప్రొఫెసర్ 'రష్యాలో మానవ జీవితం' అనే పేరుతో పుస్తకాన్ని ప్రచురించాడు. 1934లో హెర్స్ట్ పత్రికలు ముద్రించిన తప్పుడు సమాచారాన్నంతా ఈ పుస్తకంలో తిరిగి పునరుద్ధరించారు, కాకపోతే ఈ మారు అమెరికా యూనివర్సిటీ యొక్క గౌరవప్రదమైన దుస్తుల మాటున ఇది చేశారు. కానీ దుష్ప్రచారానికి ఇదిఅంతం కాదు. గతంలో బ్రిటిష్ రహస్య పోలీసు, ప్రస్తుతం కాలిఫోర్నియా లోని స్టాంఫోర్డ్ యూనివర్సిటీ ప్రొఫెసర్ గా ఉన్న రాబర్ట్ కాంక్వెస్ట్ 1986లో 'హార్వెస్ట్ ఆఫ్ సారో' (దుఖాన్ని పండించడం) అనే పేరుతో ఇదే విషయంపై ఒక పుస్తకాన్ని వ్రాసి ప్రచురించాడు. ఈ పుస్తకాన్ని వ్రాసినందుకు గాను ఉక్రెయిన్ జాతీయ సంస్థ నుండి 80,000 డాలర్లను కాంక్వెస్ట్ అందుకున్నాడు. కాంక్వెస్ట్ పుస్తకం ఆధారంగా 1986లో తీసిన హార్వెస్ట్ ఆఫ్ డిస్ పెయిర్ (నిరాశను పోగేసుకోవటం) అనే సినిమాకు ఇదే సంస్థ చెల్లింపులు చేసింది. ఈ సమయానికి ఉక్రెయిన్ లో చనిపోయినవారు అని అమెరికాలో ఆరోపించబడుతున్న వారి సంఖ్య 15 మిలియన్లకు చేరింది!

Edit with WPS Office

ఏది ఏమైనప్పటికీ ఉక్రెయిన్ లో కోట్లాది మంది ఆకలితో చనిపోయారని అమెరికాలోని హెర్స్ట్ పత్రికలు చెప్పిన దానిని చిలక పలుకులులా పుస్తకాలలోనూ, సినిమాలలోనూ వల్లిస్తున్నవి పూర్తిగా తప్పుడు సమాచారం. 1987లో టోరొంటోలో ప్రచురించిన తన పుస్తకం 'ఫ్రాడ్, ఫెమైన్ అండ్ ఫాసిజం-ద ఉక్రెయినియన్ జీనో సైడ్ మిత్ ఫ్రం హిట్లర్ టు హార్వర్డ్' లో కెనడా పత్రికా విలేఖరి డగ్లస్ టోటలె తర్కబద్ధంగా ఈ ఆరోపణలు పూర్తిగా అబద్దాలని ఎండగట్టాడు. ఇతర విషయాలతో పాటు ఈ పుస్తకంలో వాడిన ఆకలితో ఉన్న పిల్లల భయానక ఛాయాచిత్రాలు 1918-1921 మధ్య కాలంలో సోవియట్ యూనియన్ అంతర్యుద్ధ కాలంలో 8దేశాల సైన్యాలు చేసిన దురాక్రమణ యుద్ధ సమయంలో లక్షలాది మంది ఆకలితోనూ, యుద్ధం వలనా చనిపోయినప్పుడు తీసిన 1922 నాటి ప్రచురణల నుండి తీసుకున్నవని నిరూపించాడు. 1934 నాటి కరువుపై వదంతులకు సంబంధించిన వాస్తవాలను డగ్లస్ టోటలె వెల్లడించి హెర్స్ట్ పత్రికలలో ప్రచురించిన అబద్దాలను వర్గీకరించి / వేరుచేసి చూపాడు. చాలా కాలం పాటు కరువుకు గురైన ప్రాంతాలు అనబడుతున్న వాటి గురించిన కథనాలను, ఛాయా చిత్రాలను పంపిన ఒక విలేఖరి థామస్ వాల్టర్ ఎప్పుడూ ఉక్రెయిన్ లో అడుగు కూడా పెట్టలేదు, అతను మాస్కోలో కూడా ఐదు రోజులు మాత్రమే ఉన్నాడు. అమెరికా వార్తా పత్రిక 'ద నేషన్' యొక్క మాస్కో విలేఖరి లూయిస్ ఫిషర్ ఈ నిజాన్ని బయట పెట్టాడు. హెర్స్ట్ పత్రికల మాస్కోలోని వాస్తవ కరస్పాండెంట్ (విలేఖరి) M.పారట్ నిజంగా పంపిన 1933లో సోవియట్ యూనియన్ సాధించిన అద్భుతమైన పంట దిగుబడిని గురించి, ఉక్రెయిన్ లో సాధించిన అభివృద్ధిని గురించి పంపిన వాస్తవ నివేదికలను హెర్స్ట్ పత్రికలు ఎప్పుడూ ప్రచురించ లేదనే వాస్తవాన్ని కూడా ఫిషర్ బయటపెట్టాడు. ఉక్రెయిన్ కరువును గురించి నివేదికలు వ్రాసిన జర్నలిస్టు 'థామస్ వాకర్' ను వాస్తవానికి 'రాబర్ట్ గ్రీన్' అని పిలిచే వారనీ, శిక్షకు గురై కొలరెడో రాష్ట్ర జైలునుండి పారిపోయిన ఖైదీ అని టోటల్ నిరూపించాడు! ఈ వాకర్ లేదా గ్రీన్ అమెరికా తిరిగి వచ్చిన తరువాత అరెస్టై కోర్టులో హాజరైనప్పుడు , తానెప్పుడూ ఉక్రెయిన్ వెళ్లలేదని అంగీకరించాడు. స్టాలిన్ సృష్టించిన కరువు వలన 1930లలో ఉక్రెయిన్ లో కోట్లాది మంది చనిపోయారనే అబద్దాలన్నిటి ముసుగు 1987లొ మాత్రమే వైదొలగింది! హెర్స్ట్ ఒక నాజీ, పోలీసు ఏజెంట్ కాంక్వెస్ట్ మరి ఇతరులు తమ అబద్దాలతోనూ తప్పుడు నివేదికలతోనూ లక్షలాది మంది ప్రజలను మోసపుచ్చారు. నేడు కూడా మితవాదుల ప్రయోజనాల కొరకు ముడుపులు పుచ్చుకొని వ్రాస్తున్న రచయితల కొత్తగా ముద్రిస్తున్న పుస్తకాలలో నాజీ హెర్స్ట్ ప్రచారంలో పెట్టిన కథనాలను తిరిగి ముద్రిస్తున్నారు.

అమెరికా లోని అనేక రాష్ట్రాలలో గుత్తాధిపత్యం కలిగి ఉన్న, ప్రపంచ వ్యాపితంగా వార్తా సంస్థలు కలిగిఉన్న హెర్స్ట్ పత్రికలు గెస్టపో యొక్క గొప్ప మెగా ఫోన్ (ప్రచార సాధనం). గుత్త పెట్టుబడిదారుల ప్రాబల్యం లో ఉన్న ప్రపంచంలో గెస్టపో అబద్ధాలను నిజాలుగా మలచటానికి, డజన్ల కొద్దీ వార్తా పత్రికలు, రేడియోలు ఆ తరువాత టీవీ ల ద్వారా ప్రపంచమంతా వెదజల్లడానికి హరిస్ట్ ప్రెస్ కు సాధ్యమయ్యింది. గెస్టపో అంతరించి పోయిన తరువాత సోవియట్ యూనియన్ లోని సోషలిజానికి వ్యతిరేకంగా ఈ మురికి ప్రచార యుద్ధం CIA దాని కొత్త పోషకుడిగా నిర్లజ్జగా కొనసాగింది. కమ్యూనిస్టు వ్యతిరేక ప్రచారాలను అమెరికా ప్రెస్ స్వల్పంగా కూడా తగ్గించలేదు. మొదట గెస్టపో తరఫున ఆ తరువాత CIA తరఫున ఈ అబద్దాల వ్యాపారం కొనసాగుతూనే ఉంది.

కల్పిత గాథల వెనుక రాబర్ట్ కాంక్వెస్ట్

Edit with WPS Office

బూర్జువా పత్రికలలో విస్తృతంగా ఉదహరించబడుతున్న, నిజమైన బూర్జువా దైవజ్ఞుదిన ఇతనిపై ఈ సమయంలో నిర్దిష్టంగా దృష్టిసారించవలసియుంది. సోవియట్ యూనియన్ లో కోట్లాదిమంది చనిపోయారని చాలా ఎక్కువగా వ్రాసిన ఇద్దరు రచయితలలో కాంక్వెస్ట్ ఒకడు. నిజానికి రెండవ ప్రపంచ యుద్ధ సమయం నుండి ప్రచారంలో పెట్టిన సోవియట్ యూనియన్ గురించిన అబద్దాల, కల్పిత గాధల సృష్టికర్త ఇతనే. 'ద గ్రేట్ టెర్రర్' ('మహా భీభత్సం'), (1969), 'ద హార్వెస్ట్ ఆఫ్ సారో' ('విషాదాన్ని పండించడం') (1986) అనే అతని రచనల ద్వారా అతను ప్రముఖుడి గా గుర్తింపు పొందాడు. రెండవ ప్రపంచ యుద్ధ కాలంలో నాజీలతో సహకరించిన, అమెరికాలో శరణార్ధులుగా ఉంటున్న, మితవాద పార్టీలకు చెందిన ఉక్రెయిన్ బహిష్కృతులు ఇచ్చిన సమాచారం ఆధారంగా ఉక్రెయిన్ లోనూ, గులగ్ లేబర్ కాంపులలోనూ(నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలలోనూ) లక్షలాది మంది ఆకలిచావులకు గురయ్యారని ఇతను అతని పుస్తకాలలో వ్రాశాడు. కాంక్వెస్ట్ యొక్క కధానాయకులు (హీరోలు) చాలామంది 1942లో ఉక్రెయిన్ లోని యూదు ప్రజల మారణహోమంలో పాల్గొన్న యుద్ధ నేరస్తులు. రెండవ ప్రపంచ యుద్ధం అనంతరం యుద్ధ నేరస్తునిగా శిక్షకు గురైన మైకోల లెవెడ్ అనే వాడు వీరిలో ఒకడు. లెవెడ్ నాజీల ఆక్రమణలో ఎల్వోవ్ లో సెక్యూరిటీ చీఫ్ గా ఉన్నాడు. యూదులపై 1942లో జరిగిన భయంకర హింసలకు నాయకత్వం వహించాడు. లెబెడ్ ను అమెరికాకు 1949లో CIA తీసుకు వెళ్ళింది. అక్కడ అతను అక్కడ తప్పుడు సమాచారం యొక్క మూల సరఫరాదారుగా పనిచేశాడు.

కాంక్వెస్ట్ పుస్తకాల శైలి హింసాత్మక, ఉన్మాదభరిత కమ్యూనిస్టు వ్యతిరేకత. తన 1969నాటి పుస్తకంలో 1932-1933లలో సోవియట్ యూనియన్ లో ఆకలి చావులకు గురైన వారి సంఖ్య 50 నుండి 60 లక్షల వరకు ఉందని అందులో సగం ఉక్రెయిన్ లోనే జరిగిందనీ కాంక్వెస్ట్ మనకు చెబుతాడు. కానీ 1983లో రీగన్ యొక్క కమ్యూనిస్టు వ్యతిరేక పవిత్ర యుద్ధం సమయంలో ఈ ఆకలి చావుల కాలాన్ని 1937 వరకు పొడిగించి ఆకలి చావులకు గురైన వారి సంఖ్యను కోటి నలభై కి పెంచాడు! ఇటువంటి వాదనలు అతనికి బాగానే ప్రతిఫలాన్ని తెచ్చిపెట్టాయి, 1986లో తన అధ్యక్ష ఎన్నికల సందర్భంలో అమెరికా ప్రజలను రష్యా ఆక్రమణకు సుముఖులను చేసేటందుకు ఉద్దేశించిన కధనాలను వ్రాయడానికి రీగన్ అతన్ని నియమించాడు. 'రష్యన్లు వచ్చినప్పుడు ఏమి చెయ్యాలి – ఒక మనుగడవాదుల కర దీపిక' అనేది అందులోని సారం! ఒక చరిత్ర ప్రొఫెసర్ నుండి విచిత్రమైన పదాలు వస్తున్నాయి!

సోవియట్ యూనియన్ కూ, స్టాలిన్ కూ వ్యతిరేకంగా అబద్దాలనూ, కల్పితాలనూ మొదట రహస్య పోలీసు ఏజంటు గానూ ఆ తరువాత కాలిఫోర్నియా లోని స్టాంఫోర్డ్ యూనివర్సిటీలో చరిత్ర ప్రొఫెసర్ గానూ ప్రచారం చెయ్యడం లోనే తన జీవితాన్నంతా వెళ్ళబుచ్చిన వ్యక్తి నుండి అటువంటి రాతలు రావడంలో విచిత్రం ఏమీ లేదు. కాంక్వెస్ట్ యొక్క గతాన్ని గార్డియన్ పత్రిక 1978, జనవరి 27నాటి ఒక వ్యాసంలో బయట పెట్టింది. కాంక్వెస్ట్, బ్రిటీష్ రహస్య పోలీసు శాఖ అంటే సమాచార పరిశోధన విభాగం/డిపార్టుమెంట్ (IRD) యొక్క తప్పుడు సమాచారం అందించే విభాగం యొక్క ఏజెంటు అని ఆ వ్యాసంలో గుర్తించింది. IRD అనేది 1947లో ఏర్పాటు చేసిన విభాగం. (మొదట దీనిని కమ్యూనిస్టు సమాచార బ్యూరో అని పిలిచే వారు.) ప్రపంచ వ్యాపితంగా ప్రజాభి ప్రాయాన్ని ప్రభావితం చెయ్య గలిగిన రాజకీయ నాయకులలోనూ,

Edit with WPS Office

జర్నలిస్టులలోనూ (విలేఖరుల లోనూ) మరి ఇతరులలోనూ తప్పుడు కథనాలను ప్రచారంలో పెట్టి కమ్యూనిస్టుల ప్రభావాన్ని అడ్డుకోవడం దీని ప్రధాన కర్తవ్యం. బ్రిటన్ లోనూ, విదేశాల లోనూ IRD యొక్క కార్యకలాపాలు చాలా విస్తృతమైనవి. తీవ్ర మితవాద వర్గాలతో దానికి గల సంబంధాలు వెల్లడవడంతో 1977లో అధికారికంగా IRDని రద్దు చేయవలసి వచ్చినప్పుడు ఒక్క బ్రిటన్ లోనే 100కు పైగా ప్రఖ్యాతి గాంచిన జర్నలిస్టులకు IRDతో సంబంధాలు ఉన్నాయనీ, అది వారు వ్రాసే వ్యాసాలకు అవసరమైన సమాచారాన్ని క్రమం తప్పకుండా అందించేదని వెల్లడయ్యింది. ద ఫైనాన్షియల్ టైమ్స్, ద టైమ్స్, ద ఎకనమిస్ట్, డెయిలీ మెయిల్, డెయిలీ మిర్రర్, ద ఎక్స్ ప్రెస్, ద గార్డియన్ వంటి మరి ఇతర అనేక ప్రధాన బ్రిటిష్ వార్తాపత్రికలలో ఇది నిత్య కృత్యంగా జరిగేది. రహస్య పోలీసులు ప్రజలకు పెద్ద ఎత్తున చేరే వార్తలను ఏ విధంగా తారుమారు చేస్తున్నారో గార్డియన్ బయట పెట్టిన వాస్తవాలు మనకు సూచనప్రాయంగా తెలుపుతున్నాయి.

దానిని ఏర్పాటు చేసినప్పటి నుండి 1956 వరకు రాబర్ట్ కాంక్వెస్ట్ IRD కొరకు పనిచేశాడు. సోవియట్ యూనియన్ యొక్క అంధ చరిత్ర అనే దానిపై తప్పుడు కథలను సృష్టించి వాటిని నిజాలుగా ప్రజాభిప్రాయాన్ని ప్రభావితం చేయ గలిగిన పత్రికలకు మరి ఇతరులకు అందించడమే కాంక్వెస్ట్ యొక్క పని. అతను అధికారికంగా IRDని వదలినప్పటినుండి IRD రహస్య పోలీసు సేవల మద్దతుతో సూచించిన విధంగా పుస్తకాలు వ్రాయడాన్ని కాంక్వెస్ట్ కొనసాగించాడు. అతని పుస్తకం 'ద గ్రేట్ టెర్రర్' (మహా బీభత్సం) 1937లో సోవియట్ యూనియన్ లో జరిగిన అధికారాన్ని చేజిక్కించుకోవడానికి జరిగిన పోరాటంపై అల్లిన ప్రాథమికంగా మితవాద కథనం. తాను రహస్య పోలీసుల సేవలో పనిచేస్తున్నప్పుడు తాను వ్రాసిన వాటిని మరలా సంకలనం చేసినదే ఈ పుస్తకం. ఈ పుస్తకరచనను IRD సహకారంతో పూర్తి చేసి, ప్రచురించాడు. సాధారణంగా CIA అందించిన సమాచారం ఆధారంగా వచ్చే సాహిత్యాన్ని ప్రచురణ చేసే ప్రేగేర్ ప్రెస్ ఈ ప్రచురణ సంస్థలో మూడవ వంతు భాగాన్ని కొన్నది. తీవ్ర మితవాద వర్గాల, మరియూ కాంక్వెస్ట్ యొక్క అబద్దాలు, జనాభాలో పెద్ద సంఖ్యలో వ్యాప్తి చెందడం పక్కాగా జరగడానికి వీలుగా, యూనివర్సిటీ ప్రొఫెసర్లు, పత్రికా రంగంలో, రేడియో, టీవీల్లో పని చేస్తున్నటువంటి 'ఉపయోగపడే మూర్ఖులకు' బహుమతిగా ఇవ్వడానికి ఉద్దేశించినది ఈ కాంక్వెస్ట్ పుస్తకం. సోవియట్ యూనియన్ పై ముఖ్య మైన సమాచారాన్ని అందిస్తున్న మౌలిక సరఫరా దారులైన తీవ్ర మితవాద చరిత్రకారులలో ఒకడిగా కాంక్వెస్ట్ ఈ నాటికీ కొనసాగుతున్నాడు.

అలెగ్జాండర్ సోల్జెనెత్సిన్

సోవియట్ యూనియన్ లో లక్షలాది మంది తమ ప్రాణాలు లేదా స్వాతంత్ర్యాన్ని కోల్పోయారని వ్రాసిన పుస్తకాలతోనూ, వ్యాసాలతోనూ ఎల్లప్పుడూ సంబంధం కలిగి ఉన్న మరొక వ్యక్తి రష్యన్ రచయిత అలెగ్జాండర్ సోల్జెనెత్సిన్. తన పుస్తకం 'గులగ్ ఆర్చిపెలగో' ద్వారా 1960ల చివరకు పెట్టుబడిదారీ ప్రపంచమంతటా ప్రశస్తిపొందాడు. సోవియట్ వ్యతిరేక ప్రచారాన్ని నిర్వహించడం ద్వారా విప్లవ ప్రతీఘాత చర్యలకు పాల్పడినందుకు అతనికి 1946లో 8 సంవత్సరాలు నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరంలో ఉండేటట్లు శిక్ష వేశారు. సోల్జెనెత్సిన్ ప్రకారం సోవియట్ యూనియన్ హిట్లర్ తో రాజీ కుదుర్చుకుని ఉంటే రెండవ ప్రపంచ యుద్ధంలో నాజీ జర్మనీతో సోవియట్ యూనియన్

Edit with WPS Office

యొక్క పోరాటం నివారించేవారు. సోవియట్ యూనియన్ ప్రజలపై యుద్ధం యొక్క భయానక ప్రభావాలకు అతని అభిప్రాయంలో హిట్లర్ కన్నా సోవియట్ ప్రభుత్వం మరియు స్టాలిన్ లు అధ్వాన్నం. నాజీల పట్ల తన సానుభూతిని సోల్జెనెత్సిన్ ఎప్పుడూ దాచుకోలేదు. దేశ ద్రోహిగా అతన్ని ఖండించారు.

1962లో సోవియట్ యూనియన్ లో సోల్జెనెత్సిన్ తన పుస్తకాలను సోవియట్ యూనియన్ లో1962లో నికితా కృశ్చేవ్ ఆమోదంతో ప్రచురించడం ప్రారంభించాడు. ప్రచురించిన మొదటి పుస్తకం ఒక ఖైదీ యొక్క జీవితాన్ని గురించిన 'ఇవాన్ డెనిసోవిచ్ జీవితంలో ఒక రోజు' అనే పుస్తకం. స్టాలిన్ యొక్క సోషలిస్టు వారసత్వాన్ని ఎదుర్కోవడానికి కృశ్చేవ్ సోల్జెనెత్సిన్ గ్రంధాలను ఉపయోగించాడు. 1970లో సాహిత్యానికి గాను అతని పుస్తకం 'గులగ్ ఆర్చిపెలగో'కు నోబుల్ బహుమతి వచ్చింది. అప్పుడు పెట్టుబడిదారీ ప్రపంచంలో అతని పుస్తకాలు పెద్దమొత్తంలో ప్రచురించడం ప్రారంభం అయ్యింది. సోవియట్ యూనియన్ యొక్క సోషలిజాన్ని ఎదుర్కోవడంలో సామ్రాజ్యవాదానికి ఆ పుస్తకాల రచయిత అత్యంత విలువైన సాధనాల్లో ఒకటైనాడు. సోవియట్ యూనియన్లో లక్షలాది మంది చనిపోయారనే ప్రచారానికి, నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలపై అతని గ్రంధాలు తోడయ్యాయి, పెట్టుబడి దారీ మాస్ మీడియా వాటిని నిజాలుగా ప్రచారం చేసింది. 1974లో సోల్జెనెత్సిన్ తన రష్యా పౌరసత్వాన్ని వదులుకొని స్విట్జర్లాండ్ కు, ఆ తరువాత అక్కడి నుండి అమెరికాకు వలస వెళ్ళాడు. ప్రజాస్వామ్యం కొరకూ, స్వాతంత్రం కొరకూ పోరాడుతున్న గొప్ప యోధునిగా ఆ సమయంలో పెట్టుబడిదారీ పత్రికలు పరిగణించాయి. సోషలిజానికి వ్యతిరేకంగా జరుగుతున్న ప్రచార యుద్ధానికి అడ్డు రాకుండా అతని నాజీ సానుభూతి చరిత్రని పాతిపెట్టారు.

అమెరికాలో సోల్జెనెత్సిన్ ను ముఖ్యమైన సమావేశాలలో ప్రసంగించమని తరచుగా ఆహ్వానించేవారు. ఉదాహరణకు 1975లో AFL-CIO యూనియన్ కాంగ్రెస్ లో అతను ప్రధాన వక్త, 1975, జులై 15న అమెరికా సెనేట్ లో ప్రపంచ పరిస్థితిపై ఉపన్యాసం ఇవ్వమని అతనిని ఆహ్వానించారు! అత్యంత ప్రగతినిరోధక స్థితి తీసుకోవడానికి, వాదించడానికి, ప్రచారం చెయ్యడానికి, హింసాత్మక ఉద్యమాలను రెచ్చగొట్టడానికే అతని ఉపన్యాసాలు ఉద్దేశించినవి. ఇతర విషయాలతో పాటు అమెరికాపై వియత్నాం విప్లవ విజయం తరువాత వియత్నాంపై దాడిచెయ్యాలని అతను ఆందోళన చేశాడు. ఇంకా పోర్చుగల్ లో 40 సంవత్సరాల ఫాసిస్టు పాలన తరువాత 1974 ప్రజా విప్లవంలో వామపక్ష సైనికాధికారులు ప్రభుత్వాధికారాన్ని చేజిక్కించుకున్న తరువాత పోర్చుగల్ లో అమెరికా సైనిక జోక్యానికి అనుకూలంగా సోల్జెనిత్సిన్ ప్రచారం నిర్వహించాడు; అమెరికా జోక్యం చేసుకోకపోతే అది (పోర్చుగల్) వార్సా సంధి దేశాలతో కలుస్తుందని అతని అభిప్రాయం! పోర్చుగల్ ,ఆఫ్రికా వలసలను విముక్తి చెయ్యాలని సోల్జెనేత్సిన్ ఎల్లప్పుడూ తన ప్రసంగాలలో ప్రలాపించాడు.

సోల్జెనిత్సిన్ ప్రసంగాల ప్రధాన ఒత్తిడంతా ఉత్తర వియత్నాంలో బందీలైన, బానిసలైన లక్షలాది అమెరికన్లను సోవియట్ రష్యాలో కాల్చి చంపారనే సోల్జెనెత్సిన్ ఆరోపణల ఆధారంగా ప్రధానంగా సోషలిజానికి వ్యతిరేకంగా ఎల్లప్పుడూ మురికి యుద్ధం చెయ్యడాన్ని గురించే! అమెరికన్లను వియత్నాంలో బానిస కార్మికులుగా వినియోగిస్తున్నారన్న సోల్జెనెత్సిన్ ఆలోచన ఆధారంగా వియత్నాం యుద్ధంపై రాంబో సినిమాలు పుట్టుకు వచ్చాయి. సోవియట్ యూనియన్, అమెరికాల మధ్య శాంతికి అనుకూలంగా వ్రాయడానికి ధైర్యం చేసిన అమెరికా పత్రకారులను సోల్జెనెత్సిన్ తన

Edit with WPS Office

ప్రసంగాలలో దేశ ద్రోహులు అయ్యే ప్రమాదం ఉందని హెచ్చరించే వాడు. అమెరికా కన్నా యుద్ధ విమానాలు, ట్యాంకులలో 5 నుండి 7 రెట్లు, అణ్వాయుధ సామర్థ్యంలో 2లేదా 3 లేదా 5రెట్లు అధిక సామర్ధ్యంతో ఉన్న సోవియట్ యూనియన్ ను దీటుగా ఎదుర్కొనడానికి అమెరికా సైనిక సామర్థ్యాన్ని పెంచాలని సోల్జెనెత్సిన్ వాదించేవాడు. సోవియట్ యూనియన్ గురించి తీవ్ర మితవాదుల భావజాలానికి సోల్జెనెత్సిన్ ప్రసంగాలు ప్రాతినిధ్యం వహించేవి. అతను తనకు తానుగా బహిరంగంగా ఫాసిజాన్ని సమర్ధించడంలో మితవాదుల కంటే మరింత ముందుకు వెళ్ళాడు.

ఫ్రాంకో ఫాసిజానికి మద్దతు

1975లో ఫ్రాంకో చనిపోయిన తరువాత స్పానిష్ ఫాసిస్టు ప్రభుత్వం రాజకీయ పరిస్తితులపై తన పట్టును 1976 ప్రారంభంలో కోల్పోవడం ప్రారంభించింది, స్పెయిన్ లో జరుగుతున్న ఘటనలు ప్రపంచ ప్రజల దృష్టిని ఆకర్షించాయి. స్వాతంత్రాన్నీ, ప్రజాస్వామ్యాన్నీ కోరుతూ సమ్మెలూ, ప్రదర్శనలూ జరిగాయి. సామాజిక ఆందోళనలను శాంతింప చేయడానికి ఫ్రాంకో వారసుడైన స్పెయిన్ రాజు జాన్ కార్లోస్ కొంత సరలీకరణను చేపట్టడానికి చాలా జాగ్రత్తగా చర్యలు చేపట్టాడు.

స్పానిష్ రాజకీయ చరిత్రలోని అతి ముఖ్యమైన ఈ సమయంలో, అలెగ్జాండర్ సోల్జెనిత్సిన్ మాడ్రిడ్ లో ప్రత్యక్షమై శనివారం రాత్రి మార్చి 20న అత్యంత ప్రేక్షక ఆదరణ పొందే సమయంలో డైరెక్టిసిమో కార్యక్రమానికి ఇంటర్వ్యూ ఇచ్చాడు. (1976, మార్చి 21 స్పానిష్ వార్తాపత్రికలు, ABC మరియు Ya లను చూడండి). ముందే ప్రశ్నలు అందుకున్న సోల్జెనిత్సిన్ ఈ సందర్భాన్ని అన్నిరకాల విప్లవ ప్రతీఘాత/ తిరోగమన ప్రకటనలు ఇవ్వడానికి వాడుకున్నాడు. అతని ఉద్దేశం రాజు చేపట్టిన సరళీకరణ చర్యలు అని పిలవబడుతున్న వాటిని సమర్ధించడం కాదు. దానికి విరుద్ధంగా సోల్జెనిత్సిన్ ప్రజాస్వామిక సంస్కరణలకు వ్యతిరేకంగా హెచ్చరించాడు. తన టెలివిజన్ ఇంటర్వ్యూలో సోషలిజం బాధితులు 11కోట్ల మంది రష్యన్లు చనిపోయారనీ, పోలిస్తే సోవియట్ రష్యాలో ప్రజలు బానిసత్వానికి గురౌతుండగా స్పెయిన్ లో ప్రజలు అనుభవిస్తున్న స్వాతంత్రం అనుభవిస్తున్నారని పోల్చి చెప్పాడు. స్పెయిన్ లో ఉన్నది నియంతృత్వం అని భావిస్తున్న 'ప్రగతిశీల వర్గాలను' ఆదర్శవాదులని ఆరోపించాడు. ప్రజాస్వామిక ప్రతిపక్షం లోని ఉదారవాదులు, సోషల్ డెమోక్రాట్లు, కమ్యునిస్టులు ఎవరైనా కూడా అతని దృష్టిలో ప్రగతిశీలురే. గత శరదృతువులో సోల్జెనిత్సిన్ ఈ విధంగా చెప్పాడు: 'స్పానిష్ తీవ్రవాదుల [అంటే ఫ్రాంకో ప్రభుత్వం మరణదండన విధించిన ఫాసిస్టు వ్యతిరేకులు]విషయంలో ప్రపంచ ప్రజలు భయాందోళనలకు గురౌతున్నారని తీవ్రవాద చర్యలకు మద్దతు ఇస్తున్న అన్ని వేళలా ప్రగతిశీల ప్రజాభిప్రాయం ప్రజాస్వామిక రాజకీయ సంస్కరణలను డిమాండు చేస్తున్నది.' 'వేగంగా ప్రజాస్వామ్య సంస్కరణలు కోరుతున్న వారు రేపు లేదా ఆమరుసటిరోజు ఏమి జరుగుతుందో తెలుసుకున్నారా? స్పెయిన్ లో రేపు ప్రజాస్వామ్యం రావచ్చు, రేపటి తరువాత ప్రజాస్వామ్యం నుండి నిరంకుశత్వం లోకి పోకుండా ఆపగలరా?' అటువంటి ప్రకటనలు స్వేచ్ఛ లేని దేశాలలోని పాలకులకు మద్దతుగా చూడడం జరగదా అని జాగ్రత్తగా ప్రశ్నించిన విలేఖరులకు 'స్వేచ్ఛ లేని ఒకే ఒక ప్రదేశం నాకు తెలుసు, అది సోవియట్ రష్యా అని సోల్జెనిత్సిన్ జవాబిచ్చాడు. స్పానిష్ టెలివిజన్లో సోల్జెనిత్సిన్ చేసిన ప్రకటనలు అతను ఈ

Edit with WPS Office

రోజువరకూ సమర్ధిస్తున్న సిద్ధాంతానికి, స్పానిష్ ఫాసిజానికి ప్రత్యక్ష మద్దతే. అమెరికాలోని తన 18 సంవత్సరాల ప్రవాస జీవితంలో ప్రజల దృష్టినుండి ఎందుకు అదృశ్యమయ్యాడు అనేదానికీ, పెట్టుబడిదారీ దేశాల నుండి పూర్తి మద్దతు పొందలేకపోవడానికి కూడా ఇది ఒక కారణం. సోషలిజానికి వ్యతిరేకంగా తాము జరుపుతున్న నీచమైన యుద్ధంలో సోల్జెనిత్సిన్ వంటి వ్యక్తిని వాడుకోవడం పెట్టుబడిదారులకు స్వర్గం నుంచి వచ్చిపడిన బహుమతి. కానీ ప్రతిదానికీ కొన్ని పరిమితులు ఉన్నాయి. కొత్త పెట్టుబడిదారీ రష్యాలో రాజకీయ ముఠాలకు పాశ్చాత్య దేశాల మద్దతును నిర్ణయించేది అటువంటి ముఠాలలో వెతికి పూర్తిగా, సరళంగా అధిక లాభాలు ఇస్తూ వ్యాపారం చేసే సామర్ధ్యం ఉందా అనేది నిర్ణయిస్తుంది. ఫాసిజం రష్యాలో ప్రత్యామ్నాయ రాజకీయ పాలనగా వ్యాపారానికి మంచిది కాదని భావించారు. ఆ కారణంగానే పాశ్చాత్య దేశాల మద్దతుకు సంబంధించినంతవరకు రష్యా కొరకు సోల్జెనిత్సిన్ యొక్క రాజకీయ ప్రణాలికలు మృతప్రాయమైనవి. రష్యా యొక్క రాజ కీయ భవిష్యత్తుకు సోల్జెనిత్సిన్ కోరుకున్నది సాంప్రదాయక రష్యన్ ఆర్ధోడాక్స్ చర్చితో చేతులుకలిపి నడిచే జారిస్టు నిరంకుశ పాలన! అత్యంత అహంకార పూరిత సామ్రాజ్యవాదులు కూడా ఈ స్థాయిలోని రాజకీయ మూర్ఖత్వానికి మద్దతు ఇవ్వడానికి ఆసక్తి చూపరు. సోల్జెనిత్సిన్ ను సమర్ధిస్తున్న వారిని పాశ్చాత్య దేశాలలో చూడాలంటే అత్యంత తీవ్ర మితవాద బుర్రలేని వాళ్లలోనే వెతకాలి.

నాజీలు, పోలీసులు మరియు ఫాసిస్టులు

అందుచేత సోవియట్ యూనియన్ లో లక్షలాదిమంది జైళ్ళపాలైన , చనిపోయిన వాటికి సంబంధించిన నాజీ విలియం హెర్స్ట్, పోలీసు రహస్య ఏజంటు రాబర్ట్ కాంక్వెస్ట్, మరియూ ఫాసిస్టు అలెగ్జాండర్ సోల్జెనిత్సిన్ వంటి ఈ బూర్జువా కల్పిత గాధలు అత్యంత విలువైనవి. ఇతనిచ్చిన సమాచారమే ప్రపంచ వ్యాపితంగా ఉన్న పెట్టుబడిదారీ (మాస్ మీడియా) ప్రసార సాధనాలు వినియోగించుకున్నందున, కొన్ని యూనివర్సిటీలలో మొత్తం పీఠాలనే వాటి ఆధారంగా ఏర్పాటు చేసినందున కాంక్వెస్ట్ ప్రధాన పాత్ర పోషించాడు. కాంక్వెస్ట్ వ్రాతలన్నీ అత్యుత్తమ స్థాయికి చెందిన పోలీసు తప్పుడు సమాచారం అనడంలో సందేహమేమీ లేదు. 1970లలో సోల్జెనిత్సిన్ నుండి, యాన్డ్రీ సకరోవ్, రాయ్ మెద్వెదేవ్ వంటి అనేక మంది రెండవ శ్రేణి వారి నుండీ కాంక్వెస్ట్ కు పెద్దమొత్తంలో సహాయం అందింది. అదనంగా ప్రపంచ వ్యాపితంగా ఇక్కడా మరియు అక్కడా తమను తాముగా చనిపోయిన, కారాగారంలో ఉంచిన వారి సంఖ్యలను ఊహించడానికి అంకితం చేసుకున్న, బూర్జువా ప్రెస్ నుండి పెద్ద మొత్తంలో ప్రతిఫలం పొందిన వ్యక్తులు తెరపైకి వచ్చారు. కానీ చివరకు వీటిలోని నిజం బయటపడింది, తప్పుడు చరిత్రను వ్రాసిన వారి అసలు రంగు బయటపడింది. చారిత్రిక దర్యాప్తుకు పార్టీ రహస్య ఆర్కైవ్ లను తెరవాలని గోర్బచేవ్ తీసుకున్న నిర్ణయం ఎవరూ ఊహించని పరిణామాలను (ఇచ్చింది)కలిగి ఉంది.

ఆర్కైవ్ లు అసత్య ప్రచారాలను బయటపెట్టాయి

సోవియట్ యూనియన్ లో లక్షలాది మంది చనిపోయారనే ఊహాగానం సోవియట్ యూనియన్ కు వ్యతిరేకంగా జరిపిన నీచమైన ప్రచారంలో భాగమే. ఈ కారణంగానే సోవియట్ యూనియన్ ఇచ్చిన వివరణలు, ఖండనలు ఎప్పుడూ పెట్టుబడి

Edit with WPS Office

దారీ పత్రికలు తీవ్రంగా తీసుకోలేదు, వాటికి స్థానం ఇవ్వలేదు సరికదా అందుకు భిన్నంగా వారిని విస్మరించారు.కల్పితాలను ప్రచారంలో పెట్టడానికి పెట్టుబడి దారుల చెల్లింపులను అందుకున్న నిపుణలకు వారు కోరినంత జాగా పత్రికలలో కేటాయించారు. ఎటువంటి కల్పితాలవి? చనిపోయిన, ఖైదుచేసిన లక్షలాది మంది అనే కాంక్వెస్ట్ మరి ఇతర విమర్శకులు పేర్కొన్న సంఖ్యలలో, సాధారణంగా ఉన్నవన్నీ కూడా ఎటువంటి శాస్త్రీయ ఆధారాలు లేకుండా తప్పుడు గణాంక అంచనాలూ, మూల్యాంకన పద్ధతుల వలనా వచ్చినవి.

మోసపూరిత పద్ధతులు లక్షలాదిమంది చనిపోయినట్లు చూపాయి

కాంక్వెస్ట్, సోల్జెనిత్సిన్, మెద్వెదేవ్ మరి ఇతరులు సోవియట్ యూనియన్ ప్రచురించిన గణాంకాలను, ఉదాహరణకు జాతీయ జనాభా గణనలు, వాటికి దేశంలో నెలకొన్న పరిస్థితులను పరిగణన లోకి తీసుకోకుండా వారు ఊహించిన జనాభా పెరుగుదలను కలిపారు. ఇచ్చిన సంవత్సరాల ఆఖరుకు ఎంత మంది జనాభా ఉండాలి అనే దానిపై ఈ విధంగా వారు తాము కోరుకున్న నిర్ణయాలకు వచ్చారు. ఈ రకంగా వచ్చిన లెక్కల ప్రకారం తప్పిపోయిన జనాభాను సోషలిజం కారణంగా చనిపోయిన వారు లేదా ఖైదీలు అని వాదించారు. ఈ పద్ధతి చాలా సులభమైనది కానీ పూర్తిగా తప్పుడు పద్ధతి. ఇటువంటి ముఖ్యమైన రాజకీయ ఘటనలను బహిరంగ పరచడాన్ని, అవే కనుక పాశ్చాత్య ప్రపంచానికి సంబంధించిన వెల్లడింపులు అయితే వాటిని ఎప్పటికీ అంగీకరించరు. అటువంటప్పుడు ప్రొఫెసర్లు, చరిత్రకారులు ఇటువంటి కల్పితాల పట్ల అభ్యంతరం తెలిపేవారు. కాని ఈ కల్పనలకు గురయ్యేది సోవియట్ యూనియన్ కావడంతో ఆ కల్పనలు ఆమోదయోగ్యమయ్యాయి. ప్రొఫెసర్లు, చరిత్రకారులు వృత్తిపరమైన నైతిక విలువలకన్నా వృత్తిలో తమ అభివృద్ధికి ప్రాధాన్యత ఇవ్వడమే దీనికి ఒక కారణం.

సంఖ్యలలో , విమర్శకుల తుది ముక్తాయింపులు ఏమిటి? రాబర్ట్ కాంక్వెస్ట్ అభిప్రాయం ప్రకారం (అతను 1961లో వేసిన ఒక అంచనా) 1930ల ప్రారంభంలో సోవియట్ యూనియన్ లో 60 లక్షల మంది ఆకలి చావులకు గురయ్యారు. 1986లో ఈ సంఖ్యను కాంక్వెస్ట్ 1కోటి 40 లక్షలకు పెంచాడు. గులగ్ శ్రామిక శిబిరాలను గురించి అతను చెప్పినదానికి సంబంధించి వారిని అక్కడ అదుపులో ఉంచారు, కాంక్వెస్ట్ చెప్పినదాని ప్రకారం పార్టీలో, సైన్యంలో, ప్రభుత్వ యంత్రాంగంలో ప్రక్షాళన ప్రారంభానికి ముందు 1937లో 50 లక్షల మంది ఖైదీలు ఉన్నారు, 1937- 1938లలో వీరికి తోడు మరో 70 లక్షల మంది ఖైదీలు ఉన్నారు, దీనితో 1939 నాటికి శ్రామిక శిబిరాలలోని ఖైదీల సంఖ్య 1కోటి 20 లక్షలకు చేరుకుంది. కాంక్వెస్ట్ యొక్క ఈ 1కోటి 20 లక్షల మందీ రాజకీయ ఖైదీలే! శ్రామిక శిబిరాలలో సాధారణ నేరస్తులు కూడా ఉన్నారు. కాంక్వెస్ట్ ప్రకారం వీరు రాజకీయ ఖైదీల కన్నా ఎక్కువగా ఉండేవారు. దీనర్థం కాంక్వెస్ట్ ప్రకారం సోవియట్ యూనియన్లోని శ్రామిక శిబిరాలలో 2కోట్ల 50లక్షల నుండి 3 కోట్ల వరకు ఖైదీలు ఉండేవారు.

మరలా కాంక్వెస్ట్ ప్రకారం, 1937-1939 మధ్య పది లక్షల రాజకీయ ఖైదీలను కాల్చివేశారు, మరొక ఇరవై లక్షల మంది ఆకలిచావులకు గురయ్యారు. కాంక్వెస్ట్ ప్రకారం, 1937-1939 మధ్య జరిగిన ప్రక్షాళన ఫలితంగా వచ్చిన తుది సంఖ్య 90 లక్షలు, వీరిలో

Edit with WPS Office

30 లక్షల మంది జిల్లాలో చనిపోయారు. 1930 నుండి 1953 మధ్య బోల్షివిక్కులు 1కోటి 20లక్షల మంది రాజకీయ ఖైదీల ను చంపారనే అంతిమ నిర్ధారణకు రావడానికి వీలు కల్పించే విధంగా ఈ గణాంకాలను వెంటనే గణాంక సర్దుబాటుకు కాంక్వెస్ట్ గురిచేశాడు. వీటికి 1930ల నాటి కరువు వలన చనిపోయారని చెప్పే వారిని కలిపి, బోల్షివిక్కులు 2కోట్ల 60లక్షల మందిని చంపారనే నిర్ధారణకు కాంక్వెస్ట్ వచ్చాడు. అతని గణాంక హస్తలాఘవంలో 1950లో 1కోటి 20 లక్షల మంది రాజకీయ ఖైదీలు సోవియట్ యూనియన్ లో ఉన్నారని పేర్కొన్నాడు.

అలెగ్జాండర్ సోల్జెనిత్సిన్ కొంచం అటూ ఇటూగా కాంక్వెస్ట్ అనుసరించిన గణాంక పద్ధతినే అనుసరించాడు. కానీ ఈ నకిలీ-శాస్త్రీయ పద్ధతులను ఉపయోగించడం ద్వారా వివిధ సిద్ధాంతాల ఆధారంగా అతను మరింత తీవ్రమైన నిర్ణయాలకు వచ్చాడు. 1932-1933ల నాటి కరువు వలన చనిపోయినా వారు 60లక్షలు అనే కాంక్వెస్ట్ అంచనాను సోల్జెనిత్సిన్ ఆమోదించాడు. ఏది ఏమైనప్పటికీ 1936-1939 ప్రక్షాళనలకు సంబంధించినంతవరకు ప్రతి సంవత్సరం కనీసం 10 లక్షల మంది చనిపోయారని అతను నమ్మాడు. మనకు ఆవిధంగా చెప్పి సమిష్టి వ్యవసాయీకరణ కాలం నుండి 1953లో స్టాలిన్ మరణం వరకు సోవియట్ యూనియన్ లో కమ్యూనిస్టులు 6కోట్ల 60లక్షల మందిని చంపారని సోల్జెనిత్సిన్ సమీక్షించాడు. అతను చెప్పినట్లు రెండవ ప్రపంచ యుద్ధంలో చనిపోయిన 4కోట్ల 40 లక్షల మంది మరణాలకు సోవియట్ ప్రభుత్వం బాధ్యత వహించాలన్నాడు. సోషలిజం వలన 11 కోట్ల మంది రష్యన్లు చనిపోయారని ఆయన తన అంతిమ అభిప్రాయం వెల్లడించాడు. ఖైదీలకు సంబంధించినంతవరకు 1953లో శ్రామిక శిబిరాలలో 2కోట్ల 50లక్షల మంది ఖైదీలు ఉన్నారని సోల్జెనిత్సిన్ చెప్పాడు.

గోర్బచేవ్ (ఆర్కైవ్లను) పురాతన పాత్ర భాండాగారాలను తెరచాడు.

పైన పేర్కొన్న, పెద్ద మొత్తం లో ముడుపులు అందుకొని చేసిన కాల్పనిక సంఖ్యల సేకరణలను శాస్త్రీయ పద్ధతిలో కనుగొన్న అసలైన నిజాలుగా ప్రదర్శిస్తూ 1960లలో పెట్టుబడిదారీ పత్రికలలో కనుపించాయి.

ఈ కల్పనల వెనుక పాశ్చాత్య రహస్య పోలీసులు ప్రత్యేకించి అమెరికాకు చెందిన CIA మరియు బ్రిటిష్ M15లు పొంచి ఉన్నాయి. ప్రజాభిప్రాయంపై జనబాహుళ్య ప్రచార సాధనాల (మాస్ మీడియా) ప్రభావం ఎంత తీవ్రంగా ఉన్నదంటే పాశ్చాత్య దేశాలలోని ప్రజలలో అత్యధికులు నేటికి కూడా వారిచ్చిన సంఖ్యలను ఇప్పటికీ నిజాలని నమ్ముతున్నారు.

సిగ్గుపడే ఈ పరిస్థితి ఇంకా దిగజారింది. 1990లలో ఒక ముఖ్యమైన మార్పు చోటు చేసుకుంది, సోవియట్ యూనియన్ లోనే సోల్జెనిత్సిన్, యాండ్రీ సకరోవ్, తయు మెద్వెదేవ్ వంటి విమర్శకుల కల్పిత గాధలకు మద్దతు ఇవ్వడానికి ఎవరూ ముందుకు రాలేదు. గోర్బచేవ్ నాయకత్వంలో తెరచిన కొత్త ప్రసార మాధ్యమంలో సోషలిజానికి వ్యతిరేకంగా ఉన్న ప్రతిదానినీ సానుకూలంగా ప్రశంసించారు. ఇది దురదృష్టకరమైన ఫలితాలను ఇచ్చింది. సోషలిజం కారణంగా చనిపోయారని లేదా జైళ్ళ పాలైనారని చెబుతున్న వారి సంఖ్య కనీ వినీ ఎరుగని రీతిలో అనూహ్యంగా పెరిగిపోయింది. వీరందరినీ కమ్యూనిస్ట్ బాధితులు అనే ఒకే సమూహం లో ఇప్పుడు కలిపివేశారు.

Edit with WPS Office

గోర్బచేవ్ యొక్క నూతన స్వేచ్ఛా ప్రసార మాధ్యమం యొక్క ఉన్మాదం కాంక్వెస్ట్, సోల్జెనిత్సిన్ల అబద్ధాలను ప్రముఖంగా ముందుకు తెచ్చింది. అదే సమయంలో స్వేచ్ఛా ప్రసార మాధ్యమం యొక్క డిమాండు అయిన చారిత్రిక పరిశోధన కొరకు కమ్యూనిస్టు పార్టీ కేంద్రకమిటీ రహస్య పత్రాల పురాతన భాండాగారాన్ని తెరిచాడు. ఈ చిక్కుబడిన కథలో, నిజాలపై వెలుగును ప్రదర్శించే వాస్తవాలను ఈ పురాతన పత్రాలలో కనుగొనే అవకాశం ఉన్నందున పాక్షికంగానూ, అంత కంటే ముఖ్యంగా సోవియట్ యూనియన్ లో చంపబడిన, జైళ్ళ పాలైన ప్రజల సంఖ్య విషయంలో ఇంతకాలంగా ఊహాగానం చేస్తున్న ప్రతిఒక్కరూ, వారు ఒక్క మారు పురాతన పాత్ర భాండాగారాన్నిఒక్క మారు తెరిస్తే తాము చెబుతున్న సంఖ్యల నిర్ధారణ జరుగుతుందని వాదిస్తున్నందునా, రెండు కారణాల రీత్యా కమ్యూనిస్టు పార్టీ కేంద్రకమిటీ రహస్య పత్రాల పురాతన భాండాగారాన్ని తెరవడం నిజంగా కేంద్ర సమస్య. చనిపోయిన, జైళ్ళపాలైన వారి సంఖ్యా విషయంలో ఊహాగానాలు చేసిన వారిలో కాంక్వెస్ట్, శకరోవ్, మెద్వెదేవ్ మరి ఇతరులందరూ ఇదీ సంగతి అన్నారు. కానీ పురాతన పాత్ర భాండాగారాన్ని తెరిచిన తరువాత, పరిశోధన నివేదికలు అసలు పత్రాల ఆధారంగా ప్రచురించడం ప్రారంభం కాగానే ఒక విచిత్రమైన విషయం జరిగింది. ఆకస్మికంగా గోర్బచేవ్ యొక్క ప్రసార మాధ్యమం మరియు చనిపోయిన, జైళ్ళపాలైన వారి సంఖ్యా విషయంలో ఊహాగానాలు చేస్తున్న వారూ ఆసక్తిని కోల్పోయారు.

1990 నుండి సైన్స్ జర్నళ్ళలో రావడం మొదలయిన కేంద్ర కమిటీ పురాతన పత్రాల భాండాగార పత్రాలపై రష్యన్ చరిత్రకారులు జేమ్స్ కోవ్, దౌగిన్, క్సెలెవెంజాక్ ల పరిశోధన పత్రాలకు ఎటువంటి గుర్తింపూ లేకుండా పోయింది. చారిత్రిక పరిశోధనల ఫలితాలను కలిగి ఉన్న నివేదికలు, స్వేచ్ఛా ప్రచార మాధ్యమం వారిచ్చిన చనిపోయిన లేదా జైళ్ళపాలైన వారి అతిశయోక్తితో కూడిన సంఖ్యలకు పూర్తిగా వ్యతిరేకంగా ఉన్నాయి. అందువల్ల వాటిలోని విషయాలను వాటిలో ప్రచురించలేదు. ఆ నివేదికలను అతి తక్కువ పాఠకులు ఉన్న , విస్తృత ప్రజానీకానికి ఎవరికీ తెలవని శాస్త్రీయ పరిశోధనల జనరళ్ళలో ప్రచురించారు. శాస్త్రీయ పరిశోధనల ఫలితాల నివేదికలు స్వేచ్ఛా ప్రచార మాధ్యమ ఉన్మాదంతో పోటీ పడలేక పోయాయి. అందువలన కాంక్వెస్ట్, సోల్జెనిత్సిన్ ల అబద్ధాలకు మాజీ సోవియట్ యూనియన్ లోని అనేక రంగాల జనాభా/ ప్రజల నుండి మద్దతు దొరికింది. పశ్చిమ దేశాలలో కూడా పత్రికలూ, టీవీ వార్తా ప్రసారాలు రష్యన్ పరిశోధకులు స్టాలిన్ యుగం లోని రష్యా యొక్క శిక్షా విధానంపై ఇచ్చిన నివేదికలకు పతాక శీర్షికలు ఇవ్వకుండా ఎందుకు నిలక్ష్యం చేశాయి?

రష్యన్ పరిశోధనలు ఏమి చూపిస్తున్నాయి ?

సోవియట్ శిక్షా విధానంపై ఈ పరిశోధనా నివేదిక దాదాపు 9,000 పేజీల నిడివి కలిగి ఉంది. ఈ నివేదిక రచయితలు చాలామంది ఉన్నారు కానీ వారిలో రష్యన్ చరిత్రకారులు V.N. జేమ్స్ కోవ్, A.N. డౌగిన్, O.V. క్సెలేవిస్జుక్లు ప్రముఖులు. వారి రచనల ప్రచురణ 1990లో ప్రారంభమై 1993లో దాదాపు పూర్తిగా ప్రచురించారు. వివిధ పాశ్చాత్య దేశాల యొక్క పరిశోధకుల మధ్య సహకారం ఫలితంగా ఈ నివేదికలు పాశ్చాత్య దేశాలకు అందుబాటులోకి వచ్చాయి. 1993 ఫిబ్రవరిలో ఫ్రెంచి పత్రిక (జర్నల్) “ఐ’హిస్టరీ” (l'Histoire) లో ప్రచురించిన, ఫ్రెంచ్ శాస్త్రీయ పరిశోధనా కేంద్రం CNRSసెంటర్ నేషనల్ డి లా రీసర్చే సైంటిఫిక్యూ) యొక్క ప్రధాన పరిశోధకుడు నికొలస్ వెర్త్ రచన,

Edit with WPS Office

అమెరికా పత్రిక (జర్నల్) అమెరికన్ హిస్టారికల్ రివ్యూ లో ప్రచురించిన, CNRS పరిశోధకుడు G.T. రెట్టర్స్పోర్న్, రష్యన్ పరిశోధకుడు జెమ్స్ కోవ్ ల సహకారంతో రివర్సైడ్ లోని కాలిఫోర్నియా యూనివర్సిటీలోని ఆచార్యుడు ఆర్చి గెట్టీ రచనలు ప్రస్తుత రచయితకు సుపరిచితమైన రచనలు. ఈ విషయంపై పైన పేర్కొన్న రచయితలూ, లేదా అదే పరీక్షకుల బృందం లోని ఇతర పరిశోధకులు వ్రాసిన పుస్తకాలు ఇప్పుడు (వెలుగులోకి వస్తున్నాయి) ప్రచురణ అవుతున్నాయి. ఇంకా ముందుకు వెళ్ళే ముందు, భవిష్యత్తులో ఎటువంటి గందరగోళం తలెత్తకుండా ఉండేటందుకు ఈ పరిశోధనలలో పాల్గొన్న శాస్త్రవేత్తలలో ఎవరికీ సోషలిస్టు ప్రాపంచక దృక్పథం లేదని నేను స్పష్టం చేయదలచుకున్నాను. నిజానికి వారిలో చాలా మంది ప్రగతి నిరోధకులు. క్రింద లేవనెత్తిన విషయాలు “ఏదో ఒక విధమైన కమ్యూనిస్టు కుట్ర” లోని భాగమని పాఠకులు అనుకోవద్దనే ఉద్దేశంతో ఇదంతా చెబుతున్నాను. జరిగిందేమిటంటే కాంక్వెస్ట్, సోల్జెనిత్సిన్, మెద్వెదేవ్ వగైరాల అబద్ధాలను పైన పేర్కొన్న పరిశోధకులు పూర్తిగా బట్టబయలు చేశారు. వారు తమ వృత్తిపరమైన నైతికతకు ప్రాధాన్యత ఇచ్చి ప్రచార ప్రయోజనాల కోసం అమ్ముడు పోవడానికి సిద్ధపడనందుననే వీరీవిధంగా చేశారు.

సోవియట్ వ్యవస్థ యొక్క శిక్షా స్మృతిపై వచ్చే అనేక సంశయాలకు ఈ పరిశోధనల ఫలితాలు జవాబు చెబుతాయి. మన విషయానికి వస్తే ఎంతో ఆసక్తిని కలిగించేది స్టాలిన్ యుగం, అక్కడే కారణం మనకు కనపడుతుంది. మనం చాలా నిర్దిష్టమైన అనేక ప్రశ్నలను మనం లేవనెత్తుతాము, “ఐ' హిస్టారియా” జర్నల్ లోనూ, “అమెరికన్ హిస్టారికల్ రివ్యూ” లోనూ మనం జవాబుల కొరకు వెతుకుతాము. సోవియట్ శిక్షాస్మృతి లోని కొన్ని ముఖ్యమైన అంశాలను చర్చలోకి తేవడానికి ఇదే ఉత్తమ మార్గం. ఆ ప్రశ్నలు ఈ విధంగా ఉన్నాయి:

సోవియట్ శిక్షాస్మృతి లో ఏమి ఉన్నది?

రాజకీయ, రాజకీయేతర ఖైదీలు అందరూ కలిసి ఎంతమంది ఉన్నారు?

నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలలో ఎంతమంది చనిపోయారు?

1953కు ముందు సంవత్సరాలలో , ప్రత్యేకించి ప్రక్షాళనల సంవత్సరాల 1937-38లో ఎంతమందికి మరణ శిక్ష విధించారు?

సగటున ఎంతకాలం పాటు జైలు శిక్షలు విధించారు?

ఈ ఐదు ప్రశ్నలకు సమాధానం ఇచ్చిన తరువాత, సోవియట్ యూనియన్ లోని ఖైదీల, చావుల గురించి తరచుగా ప్రస్తావించిన రెండు సమూహాలు, 1930లలో దోషులుగా నిర్ధారించిన కులక్కులు(భూ స్వాములు, ధనిక రైతులు), 1936-38ల మధ్య దోషులుగా నిర్ధారించిన విప్లవ ప్రతీఘాత శక్తులకు విధించిన శిక్షలను గురించి మనం చర్చిద్దాము.

శిక్షా స్మృతి లోని నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలు

సోవియట్ శిక్షా వ్యవస్థ యొక్క స్వభావం పై ప్రశ్నతో మనం ప్రారంభిద్దాము. 1930 తరువాత సోవియట్ శిక్షా వ్యవస్థలో జైళ్ళు, నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలు, శ్రామిక జనుల కాలనీలు గులగ్ లు, ప్రత్యేక బహిరంగ మండలాలు, జరిమానాలు చెల్లించవలసిన బాధ్యతలు అంతర్భాగం అయ్యాయి. రిమాండుకు తరలించిన వారిని వారు నిర్దోషులా, విడుదల చేయవచ్చునా లేక దోషులా, విచారణకు పంపవలేనా అనే దానిని నిర్ణయించడానికి దర్యాప్తు కొనసాగుతుండగా సాధారణంగా జైలుకు పంపేవారు. ఆరోపణకు గురై విచారణలో ఉన్న వ్యక్తి నిర్దోషి కావచ్చు (విడుదల కావచ్చు) లేదా

Edit with WPS Office

నేరస్తుడు కావచ్చు. నేరస్తుడని నిర్ధారణ అయితే శిక్షించబడి జరిమానా చెల్లించవలసి రావచ్చు లేదా కొంత కాలం జైలు శిక్ష అనుభ వించ వలసి యుండవచ్చు, లేదా అసాధారణంగా కాల్చివేతకు గురి కావచ్చు. జరిమానా ఒక నిర్దిష్ట కాలానికి అతని వేతనంలో కొంత శాతంగా ఉంటుంది. జైలు శిక్ష విధించటం జరిగినప్పుడు అతను చేసిన నేరం యొక్క స్థాయినిబట్టి వివిధ రకాల జైళ్ళకు పంపుతారు.

తీవ్రమైన నేరాలకు (హత్యలు, దొంగతనాలు, మానభంగాలు, ఆర్థిక నేరాలు తదితరాలు) గాను శిక్ష పడిన వారిని, విప్లవ ప్రతీఘాత కార్యకలాపాలకు గాను శిక్ష పడిన వారిలో అత్యధికులను నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలు గులగ్ లకు పంపేవారు. 3 సంవత్సరాలకు పైగా శిక్ష పడిన ఇతర నేరస్తులను కూడా నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలకు పంపవచ్చు. కొంతకాలం నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలలో గడిపిన తరువాత ఒక ఖైదీని శ్రామికుల కాలనీకి గానీ లేదా ప్రత్యేక బహిరంగ మండలానికి గానీ పంపుతారు.

నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలు ఖైదీలు సునిశిత పర్యవేక్షణలో పనిచేసే విస్తారమైన ప్రాంతాలు. సమాజంపై భారం కాకుండా ఉండటానికి వారు పని చెయ్యడం స్పష్టంగా అవసరం. పని చెయ్యకుండా ఉండే ఆరోగ్యవంతుడైన వ్యక్తి ఎవ్వడూ లేడు. ఈ రోజులలో ఇది భయంకరమైన విషయమని ప్రజలు అనుకోవడం సాధ్యమే, కానీ అప్పుడు అనుసరించిన పద్ధతి ఇదే. 1940లో ఉనికిలో ఉన్న నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాల సంఖ్య 53.

అక్కడ 425 శ్రామిక జనుల కాలనీలు గులగ్ లు ఉండేవి. నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలకన్నా ఇవి చాలా చిన్నవి, స్వేచ్ఛా పాలన, తక్కువ పర్యవేక్షణ కలవి. చిన్న చిన్న నేరాలు, రాజకీయ నేరాలు చేసిన తక్కువ జైలు శిక్ష పడిన ఖైదీలను వీటికి పంపేవారు. ఫాక్టరీలలో, పొలాలలో స్వేచ్ఛగా పని చేస్తూ పౌర సమాజంలో భాగంగా ఉండేవారు. చాలా సందర్భాలలో ఖైదీ తన శ్రమ వలన సంపాదించిన వేతనాలు మొత్తం అతనికే చెందేవి, ఈ విషయంలో ఇతర కార్మికులతో సమంగా వీరిని చూసేవారు.

ప్రత్యేక మండళ్ళు అన్నవి, వ్యవసాయ సమిష్టీకరణ సమయంలో ఆస్తులు స్వాధీనం చేసుకుని బహిష్కరించిన కులక్కుల కొరకు ప్రత్యేకించి ఏర్పాటు చేసిన వ్యవసాయ ప్రాంతాలు. తక్కువనేరాలకు , లేదా రాజకీయ నేరాలకు పాల్పడిన ఇతరులను కూడా వీటిలోకి పంపేవారు.

90 లక్షలు కాదు 4,54,000 మాత్రమే

రెండవ ప్రశ్న ఎంతమంది రాజకీయ ఖైదీలు ఉన్నారు? ఎంతమంది సాధారణ ఖైదీలు ఉన్నారు? ఈ ప్రశ్నలో నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలలో, శ్రామిక జనుల కాలనీలలో, జైళ్ళలో ఉన్న వారు కూడా ఉన్నారు. (శ్రామిక జనుల కాలనీలలో అత్యధికుల విషయంలో స్వేచ్ఛ పాక్షికంగానే కోల్పోతారనేది గమనంలో ఉంచుకోవాలి.) దిగువన ఇచ్చిన పట్టిక అమెరికన్ హిస్టారికల్ రివ్యూ లో ఇచ్చిన, కేంద్ర పరిపాలన ఆధ్వర్యంలో శిక్షా విధానం ఏకీకృతం అయి ఉన్న 1934 నుండి ప్రారంభించి 1953లో స్టాలిన్ చనిపోయే వరకు 20సంవత్సరాలకు సంబంధించిన సమాచారానని చూపుతుంది.

టేబుల్ – అమెరికా (చరిత్ర) చారిత్రక సమీక్ష

1934 - 1953 USSR నిర్బందిత జనాభా

Edit with WPS Office

నిర్బందిత జనాభా జనవరి 1	పని చేస్తున గులగ్ క్యాంపులు	విప్లవ ప్రతీఘాతకులు	విప్లవ ప్రతీఘాతకుల శాతం	చని పోయిన వారు	చని పోయిన వారి శాతం	విడుదల అయిన వారు	పారి-పోయిన వారు	గులగ్ శ్రామిక కాలనీలు	జైళ్ళు	మొత్తం
1934	510,307	135,190	26.5	26,295	5.2	147,272	83,490	510,307		
1935	725,438	118,256	16.3	28,328	3.9	211,035	67,493	240,259		965,697
1936	839,406	105,849	12.6	20,595	2.5	369,544	58,313	457,088		1,296,494
1937	820,881	104,826	12.8	25,376	3.1	364,437	58,264	375,488		1,196,369
1938	996,367	185,324	18.6	90,546	9.1	279,966	32,033	885,203		1,881,570
1939	1,317,195	454,432	34.5	50,502	3.8	223,622	12,333	355,243	350,538	2,022,976
1940	1,344,408	444,999	33.1	46,665	3.5	316,825	11,813	315,584	190,266	1,850,258
1941	1,500,524	420,293	28.7	100,997	6.7	624,276	10,592	429,205	487,739	2,417,468
1942	1,415,596	407,988	29.6	248,877	18.0	509,538	11,822	360,447	277,992	2,054,035
1943	983,974	345,397	35.6	166,967	17.0	336,135	6,242	500,208	235,313	1,719,495
1944	663,594	268,861	40.7	60,948	9.2	152,113	3,586	516,225	155,213	1,335,032
1945	715,506	283,351	41.2	43,848	6.1	336,750	2,196	745,171	279,969	1,740,646
1946	600,897	333,833	59.2	18,154	3.0	115,700	2,642	956,224	261,500	1,818,621
1947	808,839	427,653	54.3	35,668	4.4	194,886	3,779	912,794	306,163	2,027,796
1948	1,108,057	416,156	38.0	27,605	2.5	261,148	4,261	1,091,478	275,850	2,475,385
1949	1,216,361	420,696	34.9	15,739	1.3	178,449	2,583	1,140,324		2,356,685
1950	1,416,300	578,912	22.7	14,703	1.0	216,210	2,577	1,145,051		2,561,351
1951	1,533,767	475,976	31.0	15,587	1.0	254,269	2,318	994,379		2,528,146
1952	1,711,202	480,766	28.1	10,604	0.6	329,446	1,253	793,312		2,504,514
1953	1,727,970	465,256	26.9	5,825	0.3	937,352	785	740,554		2,468,524

పైన ఇచ్చిన పట్టిక నుండి తీసుకోవలసి వరుస తీర్మానాలు ఉన్నాయి. దాని లోని సమాచారాన్ని రాబర్ట్ కాంక్వెస్ట్ ఇచ్చిన సమాచారంతో ప్రారంభించాలి. నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలలో 90లక్షల మంది రాజకీయ ఖైదీలు ఉన్నారనీ, 1937-1939 ల మధ్య 30 లక్షల మంది ఇతరులు చనిపోయారని కాంక్వెస్ట్ వాదించాడు. కాంక్వెస్ట్ ఇక్కడ రాజకీయ ఖైదీల విషయం మాత్రమే మాట్లాడుతున్నాడని పాఠకుడు మర్చిపోవద్దు! వీరే కాక అక్కడ సాధారణ నేరస్తులు రాజకీయ ఖైదీల కన్నా ఎక్కువ సంఖ్యలో ఉన్నారనేది అతని వాదన! 1950లో కాంక్వెస్ట్ ప్రకారం 1 కోటి 20 లక్షల రాజకీయ ఖైదీలు ఉన్నారు! నిజమైన వాస్తవాలను చేతిలో ఉంచుకుని కాంక్వెస్ట్ ఎంతటి అబద్దాల కోరో మనం తక్షణమే చూడగలం. అతని గణాంకాలలో ఒక్కటి కూడా సత్యానికి కొంచెంగా కూడా అనుగుణంగా లేవు. 1939లో శిబిరాలు, కాలనీలు, జైళ్లు అన్నిటిలో కలిపి 20లక్షలకు దగ్గరగా ఖైదీలు ఉన్నారు. వీరిలో 4,54,000 మంది రాజకీయ నేరాలు చేశారు, కాంక్వెస్ట్ చెప్పినట్లు 90లక్షల మంది కాదు. 1937-1939 మధ్య నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలలో కాంక్వెస్ట్ నొక్కి చెప్పినట్లు 30లక్షల మంది కాక 1 లక్షా 60వేల మంది చనిపోయారు. 1950లో 1 కోటి 20 లక్షల మంది ఖైదీలు కాక 5 లక్షల 78 వేల మంది రాజకీయ ఖైదీలు ఉన్నారు. కమ్యూనిస్టులకు వ్యతిరేకంగా మితవాదులు చేస్తున్న దుష్ప్రచారానికి ఈ నాటికి కూడా కాంక్వెస్ట్ ప్రధాన వనరుగా ఉన్నవిషయాన్ని పాఠకుడు మర్చిపోరాదు. మితవాద నకిలీ మేధావులలో కాంక్వెస్ట్ దేవుని వంటి వాడు. అలెగ్జాండర్ సోల్జెనిత్సిన్ ఉదాహరించిన గణాంకాలు, నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలలో 6 కోట్ల మంది చనిపోయారు అనే దానిపై వ్యాఖ్య ఏదీ చెయ్యనవసరం లేదు. అటువంటి ఆరోపణ యొక్క అసంబద్ధత స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నది.

మనకు మనంగా గులగ్ లకు సంబంధించిన గణాంకాలను నిర్దిష్టంగా విశ్లేషించడానికి అనువుగా మనం ఇప్పుడు ఈ మోసగాళ్ళను వదిలివేద్దాం. మనం అడగవలసిన మొదటి ప్రశ్న శిక్షా వ్యవస్థలో చిక్కుకున్న ప్రజల నిజ పరిమాణం పట్ల మనం ఏ అభిప్రాయం కలిగి ఉండాలి అని? ఖైదీల 25 లక్షల సంఖ్యకు అర్ధం ఏమిటి? ప్రతి

Edit with WPS Office

వ్యక్తికీ అతనికి జీవిత కాలం అంతా అవసరాలను తీర్చే విధంగా ఇంకా సమాజం అభివృద్ధి చెందలేదనే దానికి జైలులో పెట్టిన ప్రతి వ్యక్తీ సజీవ నిదర్శనం. ఈ దృష్టి కోణంలో చూసినప్పుడు 25 లక్షల ఖైదీల సంఖ్య సమాజంపై విమర్శకు ప్రాతినిధ్యం వహిస్తుంది.

అంతర్గత మరియు బాహ్య ప్రమాదం

శిక్షా వ్యవస్థలో చిక్కుకు పోయిన ప్రజల సంఖ్యను మనం సరిగ్గా వివరించాలి. సోవియట్ యూనియన్ ఇటీవలనే భూస్వామ్య వ్యవస్థను కూల దోసిన దేశం. దాని మానవ హక్కుల విషయంలో దాని వారసత్వం తరచుగా సమాజంపై భారం. జారుల పొగడ్తలతో నిండిన పురాతన వ్యవస్థలో కార్మికులను తీవ్రమైన పేదరికంలోకి నెట్టారు, మానవ జీవితానికి విలువే లేదు. దోపిడీ మరియు హింసాత్మక నేరాలకు ఎటువంటి నియంత్రణా లేని హింసాత్మక శిక్షలు వేసేవారు. రాచరికానికి వ్యతిరేకంగా జరిగే తిరుగుబాట్లు సాధారణంగా నరసంహారం, మరణ శిక్షలు, దీర్ఘకాలిక జైలు శిక్షలతో ముగిసేవి. ఈ సామాజిక సంబంధాలు, వాటిని వెన్నంటి వచ్చే మానసిక అలవాట్లు, మారటానికి చాలా కాలం తీసుకుంటాయి. సోవియట్ సమాజ ఆభివృద్ధిక్రమం లోనూ, అలాగే నేరస్తుల పట్ల దాని వైఖరి లోనూ ఇది ప్రభావం చూపింది అనేది వాస్తవం.

పరిగణన లోకి తీసుకోవలసిన మరొక అంశం ఏమిటంటే 1930ల లో దాదాపు 16 నుండి 17 కోట్ల జనాభా గల సోవియట్ యూనియన్ కు విదేశీ ప్రభుత్వాల నుండి తీవ్ర ప్రమాదం పొంచి ఉంది. 1930లలో యూరపులో చోటు చేసుకున్న రాజకీయ పెను మార్పుల కారణంగా నాజీ జర్మనీ వైపు నుండి పెద్ద యుద్ధ ముప్పు ఉన్నది, ఇది స్లావ్ ప్రజల మనుగడకే ముప్పు, పాశ్చాత్య కూటమి కూడా జోక్యం చేసుకోవాలని ఆశలు పెట్టుకుంది. ఈ పరిస్థితిని 1931లో స్టాలిన్ ఈ విధంగా సమీక్షించాడు: " అభివృద్ధి చెందిన దేశాల కన్నా మనం 50 నుండి 100 సంవత్సరాలు వెనుకబడి ఉన్నాము. ఈ అంతరాన్ని మనం 10 సంవత్సరాలలో పూరించాలి. మనం అది చెయ్యనన్నా చేయాలి లేదా తుడిచిపెట్టుకు పోవాలి." 10 సంవత్సరాల తరువాత 1941, జూన్ 22న నాజీ జర్మనీ మరియు దాని మిత్ర దేశాలచే సోవియట్ యూనియన్ ఆక్రమణకు గురయ్యింది. నాజీల నుండి రానున్న యుద్ధాన్ని ఎదుర్కొనడానికి రక్షణసన్నాహాలకు తన వనరులలోని ప్రధాన భాగాన్ని అంకితం చేసినప్పుడు, 1930-1940 శతాబ్దంలో సోవియట్ సమాజం బలవంతంగా గొప్ప ప్రయత్నం చేయవలసి వచ్చింది. వ్యక్తిగత ప్రయోజనాలకు తక్కువ ఉత్పత్తి చేస్తూ ఈ కారణంగా ప్రజలు చాలా కష్టపడ్డారు. 7గంటల పనిదినాన్ని ప్రవేశపెట్టడాన్ని 1937లో విరమించుకున్నారు, 1939లో ప్రతి ఆదివారం పనిదినం అయ్యింది. రెండు దశాబ్దాల పాటు (1930లు, 1940లు) సమాజాభివృద్ధిపై యుద్ధమనే కత్తి మెడపై వేళ్ళాడుతున్నప్పుడు, యుద్ధంలో సగం దేశాన్ని బూడిద కుప్పగా మారిన, రెండున్నర కోట్ల మంది ప్రజలు చనిపోయిన ఇటువంటి క్లిష్ట కాలంలో, జీవితం తమకు అందించలేని వాటిని తమకు తాము పొందడానికి ప్రజలు ప్రయత్నించినప్పుడు, నేరాలు పెరుగుతాయి.

ఇటువంటి అత్యంత క్లిష్ట కాలంలో సోవియట్ యూనియన్ లోని జిల్లాలో 25లక్షల మంది ఉన్నారు, అంటే వయోజనులలో 2.4%. ఈ సంఖ్యను మనం ఎలా అంచనా వెయ్యాలి? చాలా ఎక్కువనా? లేదా తక్కువనా? పోల్చి చూద్దాం.

Edit with WPS Office

అమెరికాలో ఇంకా ఎక్కువ మంది ఖైదీలు ఉన్నారు

ఉదాహరణకు 25 కోట్ల 20లక్షల నివాసులు (1996లో) ఉన్న, ప్రపంచ వనరులలో 60% వినియోగించుకుంటున్న, ప్రపంచం లోనే అత్యంత ధనవంతమైన అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాలలో జైళ్ళలో ఎంతమంది ప్రజలు ఉన్నారు? యుద్ధ భయం లేని, ఆర్థిక స్థిరత్వానికి భంగం కలిగించే లోతైన సామాజిక మార్పులులేని అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాలలో పరిస్థితి ఎలాఉంది.

1997, ఆగస్టులో వార్తాపత్రికలలో వచ్చిన ఒక చిన్న వార్తలో FLT-AP వార్తా సంస్థ(న్యూస్ ఏజన్సీ) 55లక్షల మంది అమెరికాలోని జైళ్ళ వ్యవస్థలో ఉన్నట్లు గతంలో ఎన్నడూ జరగలేదని (వ్రాసింది) నివేదించింది. ఇది 1995 నుండి 2 లక్షల పెరుగుదలను సూచిస్తున్నది, అంటే దీనర్ధం అమెరికా లోని నేరస్తుల సంఖ్య దాని వయోజనులలో 2.8% తో సమానం. ఉత్తర అమెరికా లోని న్యాయ శాఖలో భాగమైన ప్రతి ఒక్కరికీ ఈ సమాచారం అందుబాటులో ఉంది. నేటి అమెరికాలో శిక్షలు అనుభవిస్తున్న వారి సంఖ్య సోవియట్ యూనియన్ లో శిక్షలు అనుభవించిన నేరస్తుల గరిష్ట సంఖ్య కన్నా 30 లక్షలు ఎక్కువ! సోవియట్ యూనియన్ లో తమ నేరాలకు జైళ్ళలో ఉన్న నేరస్తుల సంఖ్య గరిష్టంగా దాని వయోజనులలో 2.4% గా ఉండేది, కాని అమెరికాలో ఇది 2.8%గా ఉంది, ఇంకా పెరుగుతున్నది. 1998, జనవరి 18న అమెరికా న్యాయ శాఖ విడుదల చేసిన పత్రికా ప్రకటన ప్రకారం 1997లో అమెరికాలో జైళ్ళలో ఉన్న శిక్షకు గురైన వారి సంఖ్య 96,100 పెరిగింది.

సోవియట్ నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలకు సంబంధించినంతవరకు, ప్రభుత్వం కఠినంగా ఉన్నదనీ, ఖైదీల కు కష్టంగా ఉండేదనడం వాస్తవం. కానీ నేడు హింస, మాదక ద్రవ్యాల వాడకం, వ్యభిచారం, లైంగిక బానిసత్వం (సంవత్సరానికి 2, 90,000 మానభంగాలు అమెరికా జైళ్ళలో జరుగుతున్నాయి) వంటినేరాలతో పండి పోయిన అమెరికాలోని జైళ్ళలోని పరిస్థితి ఎలా ఉంది? అమెరికా జైళ్ళలో ఎవరూ సురక్షితంగా ఉన్నామని భావించడం లేదు! గతంలో ఎప్పటికన్నా భాగ్యవంతంగా ఉన్న నేటి సమాజంలో పరిస్థితి ఇది!

ఔషధాలు దొరకక పోవడం – ఒక ముఖ్యమైన అంశం

మనం ఇప్పుడు అడిగిన మూడవ ప్రశ్నకు స్పందిద్దాం. నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలలో ఎంతమంది చనిపోయారు? ఈ సంఖ్య 1934లో ఉన్న 5.2% నుండి 1953లో 0.3% కు సంవత్సరం నుండి సంవత్సరానికి మారిపోయింది. మొత్తం సమాజం లోనే వనరుల కొరత వలన ప్రత్యేకించి అంటూ రోగాలను నివారించడానికి ఔషధాల కొరత, నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలలో చావులకు కారణం. ఈ సమస్య నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలకు మాత్రమే పరిమితమై లేదు, ఇది మొత్తం సోవియట్ సమాజం లోనూ, ప్రపంచం లోని అత్యధిక దేశాల లోనూ ఉన్న సమస్య. రెండవ ప్రపంచ యుద్ధం తరువాత ఒక మారు యాంటీ బయోటిక్స్ ను కనుగొని, వాటిని సాధారణ వినియోగం లోకి తీసుకు వచ్చినాక, పరిస్థితిలో విప్లవాత్మక మార్పు వచ్చింది. నాజీ అనాగరికులు సోవియట్ పౌరులందరిపైనా కఠినమైన జీవన పరిస్థితులు రుద్దిన యుద్ధ కాలం (సంవత్సరాలు) నిజానికి అత్యంత చెడ్డ కాలం (సంవత్సరాలు). ఆ నాలుగు సంవత్సరాలలో 5లక్షలకు పైగా ప్రజలు నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలలో చనిపోయారు. మన పరిశీలన లో ఉన్న 20 సంవత్సరాల కాలం అంతటిలోనూ మొత్తం చనిపోయిన వారి సంఖ్యలో ఇవి సగం కన్నా

Edit with WPS Office

ఎక్కువ. ఇదే యుద్ధ కాలంలో స్వేచ్ఛగా ఉన్న ప్రజలలో 2కోట్ల 50లక్షల మంది ప్రజలు చనిపోయిన విషయాన్ని మనంమరచిపోవద్దు. 1950లో సోవియట్ యూనియన్ లో పరిస్థితులు మెరుగైన తరువాత, యాంటీబయోటిక్స్ వినియోగం లోకి వచ్చిన తరువాత జైళ్ళలో ఉండగా చనిపోతున్న ప్రజల సంఖ్యా 0.3% నికి పడి పోయింది.

మనం ఇప్పుడు అడిగిన నాల్గవ ప్రశ్న వైపు దృష్టి సారిద్దాం. 1953కు ముందు, ప్రత్యేకించి 1937-38ల ప్రక్షాళనల సమయంలో ఎంతమందికి మరణశిక్ష విధించారు? బోల్షివిక్కులు 1కోటి 20లక్షల మంది రాజకీయ ఖైదీలను నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలలో 1930 మరియు 1953 ల మధ్య చంపారనే కాంక్వెస్ట్ వాదనను మనం ఇప్పటికే గమనించాం. వీరిలో 10లక్షల మందిని 1937-38లలో చంపారని ఊహ. సోల్జెనిత్సిన్ చెప్పే సంఖ్యలో కోట్ల మంది ఖైదీలు నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలలో చనిపోయారు,వీరిలో 30 లక్షల మంది 1937-38లలోనే చనిపోయారు. ఇదంతా అతని ఊహాగానం. సోవియట్ యూనియన్ కు వ్యతిరేకంగా చేసిన నీచమైన దుష్ప్రచారంలో ఈ సంఖ్యలను ఇంకా పెద్దవి చేసి ఉదాహరించారు. ఉదాహరణకు రష్యన్ శతునోవస్కీ 1937-38 ప్రక్షాలనలలో 70లక్షల మంది చనిపోయారని ఉదహరించారు.

ఏదిఏమైనా సోవియట్ పురాతన పత్ర భాండాగారముల నుండి ఇప్పుడు వెలువడుతున్న పత్రాలు మరో విధమైన చరిత్రను వెల్లడిస్తున్నాయి. మరణశిక్ష విధించిన సంఖ్యను వివిధ పురాతన పత్ర భాండాగారముల నుండి పొందవలసి ఉన్న విషయం, షుమారైన సంఖ్యకు రావడానికి పరిశోధకులు ఈ వివిధ పురాతన పత్ర భాండాగారముల నుండి సమాచారాన్ని సేకరించవలసి ఉందని, ఈ క్రమంలో రెండుమార్లు లెక్కించే ప్రమాదం ఉందనీ ఆ విధంగా వాస్తవ సంఖ్య కన్నా ఎక్కువ సంఖ్యను ఇచ్చే ప్రమాదం ఉందని ముందే చెప్పటం అవసరం. పాత సోవియట్ ఆర్కైవ్ల బాధ్యతను స్వీకరించడానికి ఎలెస్తిన్ నియమించిన డిమిత్రీ వోల్కొగోనోవ్ ప్రకారం 1936,అక్టోబరు 1న మరియు 1938, సెప్టెంబరు 30న సైనిక ట్రిబ్యునల్ 30,514మందికి మరణ శిక్ష విధించింది. మరొక సమాచారం KGB నుండి వచ్చింది. 1990, ఫిబ్రవరిలో పత్రికలకు విడుదల చేసిన సమాచారం ప్రకారం 1930 నుండి 1953 వరకు 23 సంవత్సరాల కాలంలో విప్లవానికి వ్యతిరేకంగా నేరాలకు పాల్పడినందుకు గాను 7,86,098 మందికి మరణశిక్ష విధించారు. KGB సమాచారం ప్రకారం వీరిలో 1937-38 ల మధ్య మరణశిక్షకు గురైన వారే 6,81, 692మంది ఉన్నారు. KGB వారి ఈ గణాంకాలను రెండుమార్లు సరి చూడడం సాధ్యం కాదు కానీ ఈ చివరి సంఖ్య అనుమానాస్పదంగా ఉన్నది. ప్రస్తుత పెట్టుబడిదారీ అనుకూల KGB, సోషలిస్టు అనుకూల KGB వారి సరైన సమాచారాన్ని మనకు ఇవ్వటం సాధ్యమేనా? ఏది ఏమైనా, గత 23 సంవత్సరాల కాలంలో మరణశిక్షకు గురైనట్లు చెపుతున్న వారిలో సాధారణ నేరస్తులూ, విప్లవ ప్రతీఘాత తిరుగుబాటు దారులూ కూడా ఉన్నారా లేక 1990, ఫిబ్రవరి పత్రికా ప్రకటనలో పెట్టుబడిదారీ అనుకూల KGB ఆరోపించినట్లు విప్లవ ప్రతీఘాత తిరుగుబాటు దారులు ఒక్కరే ఉన్నారా అనేది గణాంకాలు ధ్రువీకరించాయా లేదా అనేది పరిశీలించవలసే ఉంది. మరణశిక్షకు గురైన సాధారణ నేరస్తులూ, విప్లవ ప్రతీఘాత తిరుగుబాటు దారులూ రమారమి సమానంగా ఉన్నారనే నిర్ధారణకు పురాతన పాత్ర భాండాగారాల పత్రాలు కూడా మొగ్గు చూపుతున్నాయి.

1937-38లలో మరణశిక్షకు గురైన వారు పాశ్చాత్య ప్రచారకులు వాదించినట్లు అనేక లక్షల మంది కాక , లక్షకు దగ్గరగా ఉన్నారనే నిర్ధారణకు దీని నుండి మనం రావచ్చు.

Edit with WPS Office

సోవియట్ యూనియన్లో మరణశిక్ష పడినవారినందరినీ నిజానికి కాల్చివేయలేదనే విషయం గమనంలో ఉంచుకోవడం కూడా అవసరం. మరణశిక్ష ఎక్కువ భాగం నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలలో నిర్బంధం గా మార్చారు. సాధారణ నేరస్తులనూ, విప్లవ ప్రతీఘాత తిరుగుబాటు దార్లనూ విడి విడిగా గుర్తించటం కూడా ముఖ్యం. మరణశిక్ష విధించిన వారిలో చాలామంది హత్యా, మానభంగం వంటి హింసాత్మక నేరాలకు పాల్పడ్డారు. 60 సంవత్సరాల క్రితం అనేక దేశాలలో ఇటువంటి నేరాలకు మరణశిక్ష విధించేవారు.

5వ ప్రశ్న: సగటు జైలు శిక్ష కాలం నిడివి ఎంత? పాశ్చాత్య ప్రచారంలో జైలు శిక్ష కాలం నిడివి అత్యంత భయంకరమైన పుకారు-వ్యాప్తికి సంబంధించిన అంశం. సోవియట్ యూనియన్ లో శిక్షకు గురైనవాడు అంటే ముగింపులేని జైలు శిక్ష అనుభవించటం, జైలుకి వెళ్ళినవారు ఎవ్వరూ మరలా బయటకు రారు అనేది సాధారణ అభిప్రాయం. ఇది పూర్తిగా అబద్ధం. స్టాలిన్ యుగంలో జైలుకి వెళ్లినవారికి విధించిన శిక్షా కాలం ఎక్కువలో ఎక్కువగా 5 సంవత్సరాల జైలు శిక్ష మాత్రమే.

అమెరికన్ హిస్టారికల్ రివ్యూ లో ప్రచురించిన గణాంకాలు అసలు నిజాలను బయటపెట్టాయి. రష్యన్ సమాఖ్య లోని సాధారణ ఖైదీలకు ఈ దిగువ విధంగా శిక్షలు విధించారు: 5 సంవత్సరాల వరకు శిక్ష పడిన వారు 82.4%; 5 నుండి 10 సంవత్సరాల లోపు శిక్ష పడిన వారు 17.6%. 1937కి ముందు గరిష్ట జైలు శిక్షా కాలం 10 సంవత్సరాలు మాత్రమే. సోవియట్ యూనియన్ లోని సాధారణ సివిల్ కోర్టులలో విచారించిన రాజకీయ నేరస్తులకు ఈ దిగువ విధంగా శిక్షలు విధించారు: 5 సంవత్సరాల వరకు శిక్ష పడిన వారు 44.2%; 5 నుండి 10 సంవత్సరాల లోపు శిక్ష పడిన వారు 50.7%.దీర్ఘ కాలిక శిక్షలు విధించిన గులగ్ నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలలో శిక్షకు గురైన వారి విషయంలో 5 సంవత్సరాల వరకు శిక్ష పడిన వారు 56.8%; 5 నుండి 10 సంవత్సరాల లోపు శిక్ష పడిన వారు 42.2%; 1% మాత్రమే 10 సంవత్సరాలకన్నా ఎక్కువ శిక్ష విధించారని గణాంకాలు చూపుతున్నాయి.

1939 కి సంబంధించి సోవియట్ కోర్టులు రూపొందించిన గణాంకాలు మన వద్ద ఉన్నాయి. జైలు శిక్షల పంపిణీ ఈ విధంగా ఉంది. 5 సంవత్సరాల వరకు శిక్ష పడిన వారు 95.9%; 5 నుండి 10 సంవత్సరాల లోపు శిక్ష పడిన వారు 4%; 0.1% మాత్రమే 10 సంవత్సరాలకన్నా ఎక్కువ శిక్ష అనుభవించారు.

సోవియట్ యూనియన్ లోని జైలు శిక్ష శాశ్వతతత్వం గురించిన కథనాలు
సోషలిజాన్ని ఎదుర్కొనడానికి పాశ్చాత్య దేశాలు కల్పించినవే.

సోవియట్ యూనియన్ గురించి చెప్పిన అబద్ధాలు

పరిశోధనల నివేదికలపై ఒక సంక్షిప్త చర్చ

రష్యన్ చరిత్ర పరిశోధకులు నిర్వహించిన పరిశోధనలు పెట్టుబడిదారీ ప్రపంచమంతటా స్కూళ్ళ లోనూ , యూనివర్సిటీల లోనూ గత 50 సంవత్సరాలుగా బోధించిన దానికి పూర్తిగా వ్యతిరేకమైన నిజాలను వెల్లడిస్తున్నాయి. ఈ ప్రచ్ఛన్నయుద్ధ 50సంవత్సరాలలో అనేక తరాలు, సోవియట్ యూనియన్ గురించిన అబద్ధాల నే తెలుసుకున్నారు. ఇది చాలా మందిపై బలమైన ముద్ర వేసింది. ఫ్రెంచి, అమెరికన్ పరిశోధనల నివేదికలలో కూడా ఈ వాస్తవం నిరూపితం అయ్యింది. ఈ నివేదికలలో శిక్షకు గురైన, చనిపోయిన వారి సమాచారాన్ని, గణాంకాలను, పట్టికలను

Edit with WPS Office

పునర్ముద్రించారు. ఈ గణాంకాలు తీవ్రమైన చర్చనీయాంశం. దోషులుగా నిర్ధారణ అయినవారు చేసిన నేరాలు ఎప్పుడూ ఆసక్తిని కలిగించలేదనే విషయం గుర్తించవలసిన అతి ముఖ్యమైన విషయం. పెట్టుబడిదారీ రాజకీయ ప్రచారకులు, సోవియట్ యూనియన్ లోని ఖైదీలను ఎల్లప్పుడూ నిర్దోషులుగానే ప్రచారం చేసారు, పరిశోధకులు ఈ ఊహాగానాన్ని ప్రశ్నించకుండానే స్వీకరించారు. పరిశోధకులు తమ గణాంకవివరాల ఆధారంగా జరిగిన సంఘటనలపై తమ వ్యాఖ్యానాలు చేసేటప్పుడు వారి బూర్జువా భావజాలం తెరపైకి వస్తుంది. ఇది కొన్ని సందర్భాలలో భయానక ఫలితాలను ఇస్తుంది. సోవియట్ శిక్షా వ్యవస్థ క్రింద శిక్షకుగురైన వారిని అమాయక బాధితులుగా పరిగణించేవారు, కాని వాస్తవం ఏమిటంటే వారిలో అత్యధికులు దొంగలు, హంతకులు, మానభంగాలు చేసినవారు వగైరా. ఈ తరహా నేరాలను యూరపులోనో, అమెరికాలోనో చేస్తే పత్రికలు వారిని ఎప్పుడూ అమాయకులుగా పరిగణించేవి కాదు. కాని ఈ నేరాలను సోవియట్ యూనియన్ లో చేసినందున వీటిని భిన్నంగా పరిగణించారు. కానీ హంతకులను, మానభంగాలను చేసిన వారిని అనేక మార్లు అమాయకులని పిలవటం నీచమైన ఆట. సోవియట్ శిక్షా స్వరూపం విషయంలో అలా వ్యవహరించటం సాధ్యం కాకపోయినా కనీసం ఈ విధమైన నేరాలు చేసిన వారిని శిక్షించే యోగ్యతా విషయంలోనైనా, న్యాయం గురించి వ్యాఖ్యానించేటప్పుడు ఈ రకమైన నేరాలకు పాల్పడిన వ్యక్తులను శిక్షించే యోగ్యత గురించి మాట్లాడే సమయం లోనైనా కనీసం కొంత ఇంగిత జ్ఞానం ప్రదర్శించాల్సిన అవసరం ఉంది.

భూస్వాములు (ధనిక రైతులు) మరియు ప్రతీఘాత విప్లవం

విప్లవ ప్రతీఘాతకుల విషయంలో, వారిపై ఆరోపించిన నేరాలను కూడా పరిగణనలోకి తీసుకోవాలి. ఈ అంశం యొక్క ప్రాముఖ్యతను వివరించటానికి రెండు ఉదాహరణలను ఇద్దాము. 1930ల ప్రారంభంలో శిక్షకు గురైన భూస్వాములు(ధనిక రైతులు)మొదటి ఉదాహరణ, 1936-38లలో శిక్షించిన విప్లవ-ప్రతీఘాత కుట్రదారులు రెండవ ఉదాహరణ. భూస్వాముల వ్యవహారాలకు సంబంధించినంతవరకు పరిశోధనా నివేదికల ప్రకారం అక్కడ 3,81,000 ధనిక రైతుల కుటుంబాలు ఉన్నాయి అంటే దాదాపు 18లక్షల మంది బహిష్కరణకు గురైన ప్రజలు ఉన్నారు. వీరిలో చాలా కొద్దిమందికి నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలలోనో లేదా కాలనీలలోనో తీవ్రమైన శిక్షలు విధించారు. కానీ వీరికి ఈ శిక్షలు విధించటానికి కారణాలు ఏమిటి?

రష్యన్ ధనిక రైతులు, కులక్కులు వందల సంవత్సరాల పాటు పేద రైతులను అంతులేని అణచివేతకు, హద్దులులేని దోపిడీకి గురిచేశారు. 1927లో ఉన్న 12కోట్ల రైతాంగంలో ఒక కోటి మంది సుఖప్రదమైన జీవితం గడిపారు, మిగిలిన 11కోట్ల పేదలు దుర్భర దారిద్య్రంలో జీవించారు. విప్లవానికి ముందు వారు తీవ్రమైన పేదరికంలో జీవించారు. పేదరైతుల శ్రమకు చాలా తక్కువ ప్రతిఫలం చెల్లించటం వలననే సంపద పోగయ్యింది. కలిసికట్టుగా పేద రైతాంగం సమిష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలలో చేరటంతో ధనిక రైతుల సంపద యొక్క ప్రధాన వనరు మాయమై పోయింది. కాని ధనిక రైతులు వదిలిపెట్టలేదు. వారు కరువు పరిస్థితిని ఉపయోగించుకొని దోపిడీ చేసే ప్రయత్నం చేశారు. ధనిక రైతుల సాయుధ సమూహాలు సమిష్టి వ్యవసాయ క్షేత్రాలపై దాడులు చేశాయి, పేద రైతులనూ పార్టీ కార్యకర్తలనూ చంపారు, పంటలు తగలబెట్టారు, పనిలో వినియోగించే జంతువులను చంపివేశారు. పేద రైతాంగంలో ఆకలి చావులను పెంచడం

Edit with WPS Office

ద్వారా ధనిక రైతులు పేదరికాన్ని శాశ్వితం చెయ్యటానికి, తమ ఆధిపత్యాన్ని నిలుపుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు. జరిగిన ఘటనలు ఈ హంతకులు ఊహించినవి కావు. ఇప్పుడు పేద రైతాంగానికి విప్లవం నుండి మద్దతు ఉంది, ధనిక రైతులను ఓడించి, జిల్లాకు పంపి, దేశ బహిష్కరణ చేసి, నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలలో శిక్ష అనుభవించేలాగా నిర్బంధించి, అది ధనిక రైతులకన్నా శక్తివంతమైనదానినని నిరూపించుకుంది.

1 కోటి ధనిక రైతులలో 18లక్షలమందిని శిక్షించడం కానీ, దేశం నుండి బహిష్కరించడం కానీ జరిగింది. సోవియట్ గ్రామీణ ప్రాంతాలలో ఇంత విస్తృత స్థాయిలో, 12 కోట్ల పాల్గొనగా జరిగిన వర్గపోరాట క్రమంలో కొంత అన్యాయం జరిగి ఉండవచ్చు. కానీ గౌరవ ప్రదమైన జీవితం కోసం, తమపిల్లలు ఆకలితో అలమటించకుండా ఉండేటందుకు, నిరక్షరాస్యులుగా మిగిలిపోకుండా ఉండేటందుకు, తగినంత నాగరికులుగా ప్రవర్తించేటందుకు, లేదా తమ న్యాయస్థానాలలో తగినంత దయ చూపనందుకు, అణచివేతకు గురైన పేదలను నిందించగలమా? వందల సంవత్సరాల పాటు నాగరికత సంతరించుకునే అవకాశం తిరస్కరించబడిన వారి వైపు నాగరికులుగా మారనందుకు వేలెత్తి చూపగలమా? ధనిక రైతు దోపిడీ దారులు ఎప్పుడు సంస్కారవంతంగా వ్యవహరించారో, లేదా ఏళ్ల తరబడి అంతం లేని దోపిడీ చేస్తున్నప్పుడు పేదలపట్ల ఎప్పుడు దయ చూపారో చెప్పగలరా?

1937 నాటి ప్రక్షాళనలు

మన రెండవ ఉదాహరణ, పార్టీలో, సైనిక బలగాలలో, ప్రభుత్వ యంత్రాంగంలో జరిగిన ప్రక్షాలనలను వెన్నంటి వచ్చిన, విప్లవ ప్రతీఘాత కుట్రదారులను 1936-38ల మధ్య విచారణ జరిపి శిక్షించిన దానికి రష్యన్ విప్లవ చరిత్రలోనే బీజాలు ఉన్నాయి. జారు ప్రభువులకు, రష్యన్ పెట్టుబడిదారులకు వ్యతిరేకంగా విజయవంతంగా జరిగిన పోరాటంలో కోట్లాది మంది ప్రజలు పాల్గొన్నారు, వీరిలో చాలా మంది రష్యా కమ్యూనిస్టు పార్టీలో చేరారు. వీరందరిలో, దురదృష్టవశాత్తు కార్మిక వర్గం తరఫున, సోషలిజం కొరకు పోరాడటానికి కాక ఇతర కారణాల వలన చేరిన వారు కొందరున్నారు. కాని వర్గపోరాటం ఎటువంటిదంటే పార్టీలోకి కొత్తగా చేరిన మిలిటెంట్లను పరీక్షించడానికి సమయం కాని, అవకాశం కాని లేవు. తమని తాముగా సోషలిస్టులమని పిలుచుకున్న, బోల్షివిక్ పార్టీతో పోరాడిన ఇతర పార్టీల మిలిటెంట్లును కూడా కమ్యూనిస్టు పార్టీలోకి చేర్చుకున్నారు. ఈ కొత్త కార్యకర్తలలో చాలా మందికి బోల్షివిక్ పార్టీలోనూ, సైన్యం లోనూ, ప్రభుత్వ వ్యవస్థ లోనూ, పోరాటాలు జరపటంలో వారి వ్యక్తిగత సామర్థ్యాన్ని బట్టి కీలక పదవులను ఇచ్చారు. యువ సోషలిస్టు దేశానికి ఇవి చాలా కష్ట సమయాలు, కార్య కర్తల, లేదా చదవగలిగిన వారి కొరత చాలా ఎక్కువగా ఉంది. ఇది కార్యకర్తల నాణ్యత విషయంలో ఉదారంగా ఉండే విధంగా పార్టీని నెట్టింది. ఈ సమస్యల కారణంగా ఒకానొక సమయంలో, ఒక వైపున సోషలిస్టు సమాజ నిర్మాణానికి జరిగే పోరాటాన్ని ముందుకు తీసుకు వెళ్ళాలనే వారు, మరొక వైపున సోషలిజాన్ని నిర్మించటానికి పరిస్థితులు ఇంకా పరిపక్వానికి రాలేదని భావించి, సోషల్ డెమోక్రసీని ప్రతిపాదించిన వారుగా, పార్టీ రెండు శిబిరాలుగా చీలిపోయే విధంగా వైరుధ్యం తలెత్తింది. ఈ ఆలోచనకు మూలాలు 1917లో పార్టీలో చేరిన ట్రాట్స్కీలో ఉన్నాయి. సమయం గడిచేకొద్దీ బోల్షివిక్కులలో కొందరు ప్రముఖుల మద్దతును ట్రాట్స్కీ పొందగలిగాడు. విధానాన్ని అందించటంలో ఒక నిర్దిష్ట విధానాన్ని అందించిన అసలు బోల్షివిక్ ప్రణాళికకు వ్యతిరేకంగా ఈ ప్రతిపక్షం ఐక్యమై 1927, డిసెంబరు 27న ఓటింగ్ కు పట్టుపట్టింది. ఈ ఓటుకు ముందు కొన్ని

Edit with WPS Office

సంవత్సరాలపాటు పార్టీలో గొప్ప చర్చ జరిగింది, ఫలితం అందరికీ అనుమాన నివృతి చేసింది. పోలిన 7,25,000 ఓట్లలో ప్రతిపక్షానికి 6,000 ఓట్లు అంటే 1% కన్నా తక్కువ మంది పార్టీ కార్యకర్తలు ఐక్య ప్రతిపక్షాన్ని సమేధించారు.

ఈ ఓటింగు పర్యవసానంగా, ప్రతిపక్షం పార్టీ విధానాలకు వ్యతిరేకంగా పనిచేయటం ప్రారంభించగానే, ఐక్య ప్రతిపక్ష ప్రధాన నేతలను పార్టీ నుండి బహిష్కరించాలని కమ్యూనిస్టు పార్టీ కేంద్ర కమిటీ నిర్ణయించింది. ప్రతి పక్ష కీలక నాయకుడు ట్రాట్స్కీని సోవియట్ యూనియన్ నుండి బహిష్కరించారు. ఈ ప్రతిపక్ష కథ అంతటితో ముగిసిపోలేదు. జినోవీవ్, కామెనేవ్, జవదోకినే ఆ తరువాత ఆత్మవిమర్శ చేసుకున్నారు. అనేక మంది ఇతర ప్రముఖ ట్రాట్స్కీయిస్టులు పయట్కోవ్, రాడెక్, ప్రెఒబ్రజన్స్కి, స్మిర్నోవ్ వంటివారు అదే విధంగా చేశారు. వారందరినీ మరోసారి పార్టీలో కార్యకర్తలుగా అంగీకరించారు. పార్టీలోనూ, ప్రభుత్వం లోనూ వారందరూ తమ పదవులను చేపట్టారు. సోవియట్ యూనియన్ లో వర్గపోరాటం తీవ్రమైన ప్రతి సందర్భంలోనూ ప్రతిపక్ష నాయకులు ప్రతీఘాత విప్లవం వెనుక ఐక్యంగా నిలబడటంతో, కాలక్రమేణా ప్రతిపక్షం చేసుకున్న ఆత్మవిమర్శ నిజమైనది కాదని స్పష్టమయ్యింది. ప్రతిపక్ష వాదులలో ఎక్కువ మందిని పార్టీ నుండి బహిష్కరించారు, మరియు 1937-38 లో పరిస్థితి పూర్తిగా స్పష్టమవడానికి ముందు వారిని మరో రెండుసార్లు తిరిగి పార్టీలోకి చేర్చుకున్నారు.

పారిశ్రామిక విధ్వంసం

కేంద్ర కమిటీ లోని అత్యంత ప్రముఖులలో ఒకడైన, లెనిన్ గ్రాడ్ పార్టీ అధ్యక్షుడు కామ్రేడ్ కిరోవ్ ను 1934 డిసెంబరులో హత్య చేయటంతో దర్యాప్తు ప్రారంభమైంది. హింసాత్మకంగా పార్టీ, ప్రభుత్వ నాయకత్వాన్ని స్వాధీనం చేసుకునేందుకు కుట్రకు సంసిద్ధం అవటానికి నిమగ్నమై ఉన్న ఒక రహస్య సంస్థ ఉనికిని అది కనుగొన్నది. 1927లో తాము ఒడి పోయిన రాజకీయ పోరాటాన్ని ప్రభుత్వానికి వ్యతిరేకంగా చేసే హింసాత్మక చర్యల ద్వారా ఇప్పుడు గెలవాలని వారు ఆశించారు. వారి ప్రధాన ఆయుధాలు పారిశ్రామిక విధ్వంసం, ఉగ్రవాదం, అవినీతి. ప్రతిపక్షాలకు ప్రధాన ప్రేరణ అయిన ట్రాట్స్కీ విదేశాలనుండి వారి కార్యకలాపాలకు నిర్దేశం చేశాడు. పారిశ్రామిక విధ్వంసం సోవియట్ ప్రభుత్వానికి భీకరమైన నష్టాలను కలిగించింది. ఉదాహరణకు మరమ్మతు చేయడానికి వీలు లేనంతగా ప్రధాన యంత్రాలు దెబ్బతిన్నాయి, గనులలోనూ, ఫ్యాక్టరీలలోనూ ఉత్పత్తిలో అంతులేని నష్టం జరిగింది,ఇదంతా తీవ్రమైన వ్యయానికి కారణమయ్యింది.

ఈ సమస్యను 1934లో వివరించిన వ్యక్తులలో ఒకరు సోవియట్ యూనియన్ లో పని చేయడానికి ఒప్పందం కుదుర్చుకున్న విదేశీ నిపుణులలో ఒకడైన అమెరికాకు చెందిన లిటిల్ పేజ్. 1927నుండి 1937వరకు 10 సంవత్సరాలు సోవియట్ యూనియన్ లోని గనుల పరిశ్రమలో, ప్రత్యేకించి బంగారు గనులలో లిటిల్ పేజ్ పనిచేశాడు. తన పుస్తకం “ఇన్ సెర్చ్ ఆఫ్ సోవియట్ గోల్డ్” (సోవియట్ బంగారం కోసం వెతుకులాట)లో అతనీ విధంగా వ్రాసాడు: “రష్యా లోని రాజకీయ ఎత్తుగడల యొక్క సున్నిత మైన అంశాల విషయంలో లో నేను వాటిని నివారించ గలిగినంత కాలం వాటిపై నేను ఆసక్తి చూపలేదు. కానీ నా కర్తవ్యాన్ని నేను నిర్వహించటానికి సోవియట్ పరిశ్రమలో ఏమి జరుగుతున్నది అనేది నేను అధ్యయనం చేయవలసివుంది. అసంతృప్తి చెందిన విప్లవ కమ్యునిస్టులు అతని ప్రమాదకరమైన శత్రువులు అని గుర్తించటంలో స్టాలిన్, అతని

Edit with WPS Office

సహచరులు చాలా ఆలస్యం చేసారని నేను గట్టిగా నమ్ముతున్నాను."

ప్రభుత్వాన్ని పడగొట్టే ప్రణాళికలో భాగంగా ప్రధాన పరిశ్రమలలో విధ్వంసాన్ని సృష్టించే పెద్ద కుట్రకు నిర్దేశం విదేశాల నుండి జరుగుతున్నదనే ప్రభుత్వ ప్రకటనను తన వ్యక్తిగత అనుభవం ధృవీకరిస్తున్నదని కూడా లిటిల్ పేజ్ వ్రాశాడు. ఉరల్స్, ఖజకస్తాన్ల లోని రాగి, కాంస్య గనులలో పని చేస్తున్నప్పుడు, అప్పటికే దానిని గమనించ వలసిన అవసరం ఉందని 1931లోనే లిటిల్ పేజ్ భావించాడు. (ప్యూపిల్స్ వైస్ కమిస్సార్ ఆఫ్ హెవీ ఇండస్ట్రీ) భారీ పరిశ్రమల ప్రజా ఉప మంత్రి అయిన పియట్కోవ యొక్క నిర్దేశకత్వంలో నడుస్తున్న పెద్ద రాగి/కాంస్య సముదాయంలో ఈ గనులు అంతర్భాగం. ఉత్పత్తి, కార్మికుల సంక్షేమానికి సంబంధించినంతవరకు ఈ గనులు విపత్కర పరిస్థితిలో ఉన్నాయి. రాగి/కాంస్య సముదాయం యొక్క ఉన్నత యాజమాన్యం నుంచి వచ్చిన ఆదేశాల మేరకు వ్యవస్తీకృత విధ్వంసం జరుగుతున్నదనే నిర్ధారణకు లిటిల్ పేజ్ వచ్చాడు.

ఈ ట్రాట్స్కీవాద ప్రతిపక్షానికి ఈ విప్లవ ప్రతీఘాత కార్యకలాపాలకు అవసరమైన చెల్లింపులకు అవసరమైన ధనం ఎక్కడి నుండి అందిందో కూడా లిటిల్ పేజ్ పుస్తకం చెపుతుంది. రహస్య ప్రతిపక్షం యొక్క చాలామంది సభ్యులు తమ అధికారాన్ని ఉపయోగించి విదేశాలలోని కొన్ని ఫ్యాక్టరీల నుండి యంత్రాలను కొనడానికి అనుమతించే వారు. ఆమోదం పొందిన ఉత్పత్తుల నాణ్యత సోవియట్ యూనియన్ ప్రభుత్వం వాస్తవానికి చెల్లించిన వాటి నాణ్యత కంటే చాలా తక్కువ. విదేశీ ఉత్పత్తి దారులు ట్రాట్స్కీ యొక్క సంస్థలకు ఈ అటువంటి లావాదేవీలలోని మిగులు ధనాన్ని చెల్లించేవారు. దాని ఫలితంగా ట్రాట్స్కీ, మరియు సోవియట్ యూనియన్ లోని అతని సహచర కుట్రదారులు ఈ తయారీదారుల నుండి దిగుమతులను కొనసాగించేవారు.

దొంగతనం మరియు అవినీతి

ఈ విధానాన్ని గనుల కోసం బెర్లిన్ లో పారిశ్రామిక లిఫ్టులు కొనే సందర్భంగా లిటిల్ పేజ్ గమనించాడు. లిఫ్టుల నాణ్యతను ధృవీకరించి , కొనుగోళ్లకు ఆమోదం తెలిపే బాధ్యతకల నిపుణునిగా లిటిల్ పేజ్ ఉన్న సోవియట్ ప్రతినిధి బృందానికి, పియట్ కోవ్ నాయకత్వం వహించాడు. సోవియట్ అవసరాలకు ఉపయోగపడని, తక్కువ నాణ్యత గల లిఫ్టుల కొనుగోళ్లలో మోసాన్ని లిటిల్ పేజ్ గమనించాడు. కానీ ఈ విషయాన్ని పియట్ కొవ్ మరి ఇతర సోవియట్ ప్రతినిధుల బృందానికి అతను నివేదించినప్పుడు, వారు ఈ వాస్తవాలను పట్టించుకోదలచుకోనట్లు, లిఫ్టుల కొనుగోళ్లను అతను ఆమోదించాలని తాము పట్టుబడుతున్నట్లుగా వారు నిర్లక్ష్యంగా అతనితో వ్యవహరించారు.లిటిల్ పేజ్ ఆవిధంగా చేయలేదు. అప్పుడు జరుగుతున్నది వ్యక్తిగత అవినీతి అనీ, ప్రతినిధుల బృందం లోని సభ్యులందరికీ లిఫ్టుల తయారీదారులు లంచమిచ్చారనీ ఆ సమయంలో అతను భావించాడు. కానీ 1937 విచారణలో ట్రాట్స్కీవాద ప్రతిపక్షంతో తనకు గల సంబంధాన్ని పియట్కోవ్ అంగీకరించిన తరువాత బెర్లిన్లో తాను గమనించింది వ్యక్తిగత స్థాయిలోని అవినీతికన్నా చాలా పెద్దది అనీ, ఈ అవినీతిలో ఇమిడి ఉన్న డబ్బు సోవియట్ యూనియన్లో ఉన్న ప్రతి పక్షానికి, విధ్వంసంతో సహా కార్యకలాపాలకు, టెర్రరిజానికి, లంచాలకు, ప్రచారానికి చెల్లింపులకై ఉద్దేశించినది అనే నిర్ధారణకు లిటిల్ పేజ్ వచ్చాడు.

సోషలిజానికి శత్రువులు విధ్వంసం సృష్టించడానికి , సోవియట్ యూనియన్ లోని సోషలిస్టు సమాజంపై వారు చేస్తున్న యుద్ధంలో వినియోగించడానికి వీలుగా, పాశ్చాత్య

Edit with WPS Office

పెట్టుబడిదారీ పత్రికా రంగం తీవ్రంగా అభిమానించిన జినోవీవ్, కామినేవ్, పియటాకోవ్ , రాడెక్, టామ్స్కీ, బుఖారిన్, మరి ఇతరులు సోవియట్ ప్రజలు, పార్టీ తమకిచ్చిన పదవులను, అధికారాన్ని ప్రభుత్వం నుండి డబ్బులను దొంగిలించడానికి ఉపయోగించారు.

కుట్రకు ప్రణాళికలు

దొంగతనం, విధ్వంసం, అవినీతి వాటంతట అవే తీవ్రమైన నేరాలు, కానీ ప్రతిపక్ష కార్యకలాపాలు వాటికన్నా చాలా తీవ్రమైన నేరాలకు పాల్పడ్డారు. తిరుగుబాటు ద్వారా కమ్యూనిస్టు పార్టీ కేంద్రకమిటీ లోని ప్రముఖ నాయకులను హత్య చేయటంతో ప్రారంభించి సోవియట్ నాయకత్వాన్నంతటినీ నిర్మూలించి రాజ్యాధికారాన్ని చేజిక్కించుకునే ఆశయంతో ఒక విప్లవప్రతీఘాత కుట్ర చేశారు. సైన్యం వైపు తిరుగుబాటును కొందరు సైనిక జనరళ్ళ సమూహం మార్షల్ తుఖాచవస్కీ నేతృత్వంలో నిర్వహించబడుతుంది.

తనే ట్రాట్స్కీ వాది అయిన, స్టాలిన్ కు, సోవియట్ యూనియన్ కు వ్యతిరేకంగా అనేక పుస్తకాలు వ్రాసిన ఐజాక్ డెయుత్సచేర్ ప్రకారం క్రెమ్లిన్ కు వ్యతిరేకంగా లెనిన్ గ్రాడ్, మాస్కో వంటి పెద్ద నగరాలలోని అతి ముఖ్యమైన దళాలు సైనిక చర్య ద్వారా తిరుగుబాటును ప్రారంభించాలి. డెయుత్సచేర్ ప్రకారం ఈ కుట్రకు, సైనిక రాజకీయ కమిస్సారియట్ అధిపతి గామర్నిక్, లెనిన్ గ్రాడ్ కమాండర్ జనరల్ యాకిర్, మాస్కో మిలటరీ అకాడమీ కమాండర్ జనరల్ ఉబోరేవిచ్, కావల్రీ కమాండర్ జనరల్ ప్రిమకోవ్ లతో కలిసి తుఖాచావస్కీ నాయకత్వం వహించాలి.

మార్షల్ తుఖాచవస్కీ మాజీ జారు సైన్యంలో అధికారి, విప్లవం తరువాత అతను ఎర్రసైన్యంలోకి వచ్చాడు. 1930లో 10% సైనికాధికారులు (దాదాపు 4,500 మంది) మాజీ జారు సైన్యాధికారులు. వారిలో చాలా మంది తమ బూర్జువా దృక్పధాన్ని వదలుకోలేదు. దాని కోసం పోరాడటానికి అవకాశం కోసం వేచియున్నారు. ప్రతిపక్షం తిరుగుబాటుకు సిద్ధమవటంతో వారికి ఆ అవకాశం వచ్చింది.

బోల్షివిక్కులు బలంగా ఉన్నారు. కానీ పౌర, సైనిక కుట్రదారులు బలమైన మిత్రులను సేకరించడానికి ప్రయత్నించారు. 1938లో తన బహిరంగ విచారణలో బుఖారిన్ చెప్పినదాని ప్రకారం ప్రతీఘాత విప్లవ తిరుగుబాటు విజయవంతమైన తరువాత ఉక్రెయిన్ తో సహా విస్తారమైన రష్యా భూభాగాలను నాజీ జర్మనీకి ధారాదత్తం చేసేటట్లు ట్రాట్స్కీయిస్ట్ ప్రతిపక్ష కూటమికి నాజీ జర్మనీకీ మధ్య ఒక ఒడంబడిక కుదిరింది. ప్రతీఘాత విప్లవ శక్తుల తిరుబాటుకు మద్దతు ఇచ్చేటందుకు హామీ ఇచ్చినందుకు నాజీ జర్మనీ కట్టిన ఖరీదు ఇది. ట్రాట్స్కీ నుండి ఈ విషయం గురించి ఆదేశాన్ని అందుకున్న రాడెక్, బుఖారిన్ కు ఈ సమాచారాన్ని అందించాడు. సోషలిస్టు సమాజానికి నాయకత్వం వహించడానికి, నిర్వహించడానికి, రక్షించడానికి ఎంపిక చేసిన ఈ కుట్రదారులందరూ వాస్తవానికి సోషలిజాన్ని నాశనం చెయ్యడానికి పనిచేస్తున్నారు. వీటన్నిటికన్నా, నాజీల ప్రమాదం నిరంతరం పెరుగుతున్న, నాజీ సైన్యాలు యూరపును మంటల్లోకి నెట్టి, సోవియట్ యూనియన్ ను ఆక్రమించడానికి సిద్ధమౌతున్న 1930లలో ఇదంతా జరిగిందన్న విషయాన్ని గుర్తించడం అవసరం.

బహిరంగ విచారణ తరువాత దేశ ద్రోహులుగా ప్రకటించి, కుట్రదారులకు మరణశిక్ష విధించారు. విధ్వంసానికి, టెర్రరిజానికి, అవినీతికి, హత్యాప్రయత్నానికి,

Edit with WPS Office

దేశంలో కొంత భాగాన్ని నాజీలకు అప్పగించడానికి సిద్ధపడిన, నేరస్తులుగా గుర్తించిన వారికి ఇంతకూ మించి మరేమీ ఆశించలేము. వీరిని అమాయక బాధితులు అని పిలవడం పూర్తిగా తప్పు.

ఇంకెందరో దగాకోరులు

రాబర్ట్ కాంక్వెస్ట్ ద్వారా పాశ్చాత్య ప్రచారం ఎర్రసేనలో ప్రక్షాళన లను గురించి ఎలా అబద్ధాలను చెప్పిందో గమనించడం ఆసక్తికరమైనది. 1937లో ఎర్ర సేనలో 70,000మంది ఆఫీసర్లూ, రాజకీయ కమిస్సార్లూ ఉన్నారనీ వారిలో 50% (అంటే, 15,000 మంది ఆఫీసర్లు, 20,000 మంది కమిస్సార్లు)మందిని రాజకీయ పోలీసులు అరెస్టు చేసి కాల్చి చంపటమో లేదా జీవిత కాలం నిర్బంధ శ్రామిక శిబిరాలలో నిర్బంధించడమో చేశారని కాంక్వెస్ట్ తన పుస్తకం గొప్ప బీభత్సం (ద గ్రేట్ టెర్రర్)లో చెప్పాడు. అతని పుస్తకం అంతటిలో లాగానే కాంక్వెస్ట్ యొక్క ఈ ఆరోపణలో ఏ మాత్రమూ నిజం లేదు. చరిత్రకారుడు రీసె తన పుస్తకం "ఎర్ర సేనలో గొప్పప్రక్షాళన లు" లో ("రెడ్ ఆర్మీ అండ్ ద గ్రేట్ పర్జెస్ లో") 1937-38లలో ఎర్రసేనలో జరిగిన ప్రక్షాలనల అసలైన ప్రాముఖ్యతని తెలిపే వాస్తవాలను ఇచ్చాడు. ఎర్ర సేనలోనూ, వాయుసేనలోనూ ఉన్న నాయకత్వంలో ఉన్నవారి సంఖ్య అంటే ఆఫీసర్లూ, రాజకీయ కమిస్సార్లూ 1937లో 1, 44,000 కాగా 1939 నాటికి 2,82,300 కు పెరిగింది. 1937-38 ప్రక్షాళనలలో రాజకీయ కారణాలవలన 34,300 మంది ఆఫీసర్లనూ, రాజకీయ కమిస్సార్లనూ బహిష్కరించారు.ఏమైనప్పటికీ మే నెల 1940 నాటికి వీరిలో 11,596 మందికి పునరావాసం కల్పించి వారి పదవులు వారికిచ్చారు. దీనర్థం 1937-38 ప్రక్షాళనలలో 22,705 మంది ఆఫీసర్లూ, రాజకీయ కమిస్సార్లూ (దాదాపు 13,000 మంది సైనికాధికారులనూ, 4,700 వాయు సేన అధికారులనూ మరియు 5,000 మంది రాజకీయాధికారులనూ తొలగించారు. ఇది కాంక్వెస్ట్ ఆరోపించినట్లు 50% కాక మొత్తం ఆఫీసర్లు, కమిస్సార్లలో 7.7% మాత్రమే. ఈ 7.7% లో కొద్దిమందికి ద్రోహులుగా పరిగణించి శిక్షలు వేసారు, కానీ వీరిలో చాలా మంది సాధారణ పౌరజీవనంలోకి వచ్చినట్లు అందుబాటులో ఉన్న చారిత్రిక సమాచారం తెలుపుతున్నది.

ఒక చివరి ప్రశ్న. 1937-38 విచారణలు నిందితుల పట్ల న్యాయంగా ఉన్నాయా? ఉదాహరణకు రహస్య ప్రతిపక్షం కొరకు పని చేసిన అత్యున్నత పార్టీ కార్యకర్త బుఖారిన్ కేసునే మనం పరిశీలిద్దాం. ఆ సమయంలో మాస్కోలో అమెరికా దౌత్యాధికారిగా ఉన్న ప్రఖ్యాతి గాంచిన న్యాయవాది జోసెఫ్ డేవిస్ అనే ఆయన మొత్తం ఈ విచారణలకు హాజరయ్యాడు, అతను చెప్పిన దాని ప్రకారం బుఖారిన్ విచారణ కాలమంతా స్వేచ్ఛగా మాట్లాడాడు, ఎటువంటి అడ్డంకులు లేకుండా తన వాదనను బలంగా ముందు ఉంచాడు. విచారణ సమయంలో నేరారోపణకు గురైన నిందితులు వారిపై అభియోగాలలో మోపిన నేరాలలో దోషులని నిరూపితం అయ్యింది, చాలా తీవ్రమైన కుట్ర యొక్క ఉనికి నిరూపితమయ్యిందనే అభిప్రాయం, ఈ విచారణలకు హాజరైన దౌత్యవేత్తలలో ఉంది అని జోసెఫ్ డేవిస్ వాషింగ్టన్ కు వ్రాశాడు.

చరిత్ర నుండి మనం తెలుసుకుందాం

దేనిపైనైతే వేలాదిగా అబద్ధాల వ్యాసాలూ, పుస్తకాలూ వ్రాశారో, వందలాది తప్పుడు అభిప్రాయాలను కలిగించే సినిమాలు తీశారో ఆ స్టాలిన్ కాలంలోని సోవియట్ శిక్షా వ్యవస్థపై చర్చ,ముఖ్యమైన పాఠాలను నేర్పుతుంది. బూర్జువా పత్రికలలో

Edit with WPS Office

సోషలిజాన్ని గురించి అల్లిన కథలు చాలా వరకు అబద్దాలని, వాస్తవాలు మరొకమారు రుజువు చేస్తున్నాయి. మితవాదులు తమ ఆధిపత్యంలో ఉన్న పత్రికలూ, రేడియోలూ, టీవీలూ ఉపయోగించి గందరగోళాన్ని సృష్టిస్తుంది, వాస్తవాన్ని వక్రీకరిస్తుంది, అబద్ధాలను నిజాలుగా చాలా మంది ప్రజలు నమ్మేటట్లు చేస్తుంది. చారిత్రిక అంశాల విషయానికి వస్తే ఇది ప్రత్యేకంగా వర్తిస్తుంది. మితవాదులు ప్రచారంలో పెట్టిన ఏ కొత్త కథ అయినా అది అబద్ధం కాదని నిరూపణ కాకపోతే అది అబద్ధమే. జాగ్రత్తగా పరిశీలించే ఈ విధానం న్యాయసమ్మతమే. వాస్తవమేమిటంటే రష్యన్ పరిశోధనల నివేదికలు తెలిసినప్పటికీ మితవాదులు గత 50సంవత్సారాలుగా చెబుతున్న అబద్దాలనే, అవి పూర్తిగా అబద్దాలని బహిరంగమైనప్పటికీ వాటినే తిరిగి చెబుతున్నారు. ఒక అబద్దాన్ని మరలా మరలా తిరిగి చెపితే దానినే నిజంగా స్వీకరిస్తారనే తమ చారిత్రిక వారసత్వాన్ని మితవాదులు కొనసాగిస్తున్నారు. పాశ్చాత్య దేశాలలో రష్యన్ పరిశోధనల నివేదికలను ప్రచురించిన తరువాత, పాత అబద్దాలనే ప్రజల దృష్టి లోకి కొత్త నిజాలుగా తీసుకురావటానికి వీలు కలిగించే విధంగా రష్యన్ పరిశోధనలనే ప్రశ్నిస్తూ అనేక పుస్తకాలు వివిధ దేశాలలో రావడం మొదలయ్యింది. ప్రతి పేజీలోనూ సోషలిజాన్ని గురించి, కమ్యూనిజాన్ని గురించి అబద్దాలతో నింపిన, ఆకర్షణీయంగా తీర్చి దిద్దినవి ఈ పుస్తకాలు.

ఈ తరం కమ్యూనిస్టులపై పోరాడటానికి ఈ మితవాదుల అబద్దాలను తిరిగి ప్రచారంలో పెడుతున్నారు. పెట్టుబడిదారీ విధానానికీ, నయా ఉదారవాదానికి ప్రత్యామ్నాయం కార్మికులకు కనపడకుండా చెయ్యడానికి ఈ అబద్దాలను మరలా చెపుతున్నారు. భవిష్యత్తులో ప్రత్యామ్నాయాన్ని అంటే సోషలిస్టు వ్యవస్థను అందించగల కమ్యూనిస్టులకు వ్యతిరేకంగా చేస్తున్న నీచమైన యుద్ధంలో భాగమే ఇదంతా.

సోషలిస్టు ప్రాపంచిక దృక్పధం ఉన్న ప్రతి ఒక్కరి మీదా ఇది ఒక బాధ్యతను ఉంచుతున్నది. బూర్జువా వర్గం చెబుతున్న అబద్దాలను ఎదుర్కొనడానికి కమ్యూనిస్టు వార్తాపత్రికలను కార్మికవర్గ ప్రామాణిక వార్తా పత్రికలుగా మలచవలసిన బాధ్యతను మనం చేపట్టాలి! భవిష్యత్తులో పునరుద్ధరించిన స్వశక్తితో మళ్ళీ తలెత్తే వర్గపోరులో ఇది నేటి ముఖ్యమైన కర్తవ్యం అనడంలో సందేహం లేదు.

మేరియో సౌశా
1998, జూన్ 15

*****

Edit with WPS Office

Lies Concerning the History of the Soviet Union

By Mario Sousa

Member of the Communist Party Marxist-Leninist Revolutionaries,

Sweden KPML(r)

From Hitler to Hearst, from Conquest to Solzhenitsyn

The history of the millions of people who were allegedly incarcerated and died in the labour camps of the Soviet Union and as a result of starvation during Stalin's time.

In this world we live in, who can avoid hearing the terrible stories of suspected death and murders in the gulag labour camps of the Soviet Union? Who can avoid the stories of the millions who starved to death and the millions of oppositionists executed in the Soviet Union during Stalin's time? In the capitalist world these stories are repeated over and over again in books, newspapers, on the radio and television, and in films, and the mythical numbers of millions of victims of socialism have increased by leaps and bounds in the last 50 years.

But where in fact do these stories, and these figures, come from? Who is behind all this?

And another question: what truth is there in these stories? And what information is lying in the archives of the Soviet Union, formerly secret but opened up to historical research by Gorbachev in 1989? The authors of the myths always said that all their tales of millions having died in Stalin's Soviet Union would be confirmed the day the archives were opened up. Is that what happened? Were they confirmed in fact?

The following article shows us where these stories of millions of deaths through hunger and in labour camps in Stalin's Soviet Union originated and who is behind them.

The present author, after studying the reports of the research which has been done in the archives of the Soviet Union, is able to provide information in the form of concrete data about the real number of prisoners, the years they spent in prison and the real number of those who died and of those who were condemned to death in Stalin's Soviet Union. The truth is quite different from the myth.

There is a direct historical link running from: Hitler to Hearst, to Conquest, to Solzhenitsyn. In 1933 political change took place in Germany that were to leave their mark on world history for decades to come. On 30 January Hitler became prime minister and a new form of government, involving violence and disregard of the law, began to take shape. In order to consolidate their grip on power the Nazis called fresh elections for the 5th of March, using all propaganda means within their grasp to secure victory. A week before the elections, on 27 February, the Nazis set fire to parliament and accused the communists of being responsible. In the elections that

Edit with WPS Office

followed, the Nazis secured 17.3 million votes and 288 deputies, about 48% of the electorate (in November they had secured 11.7 million votes and 196 deputies). Once the Communist Party was banned, the Nazis began to persecute the Social Democrats and the trade union movement, and the first concentration camps began to fill up with all those left-wing men and women. In the meantime, Hitler's power in parliament continued to grow, with the help of the right wing. On 24 March, Hitler caused a law to be passed by parliament which conferred on him absolute power to rule the country for 4 years without consulting parliament. From then on began the open persecution of the Jews, the first of whom began to enter the concentration camps where communists and left social-democrats were already being held. Hitler pressed ahead with his bid for absolute power, renouncing the 1918 international accords that had imposed restrictions on the arming and militarisation of Germany. Germany's re-armament took place at great speed. This was the situation in the international political arena when the myths concerning those dying in the Soviet Union began to be put together.

The Ukraine as a German Territory

At Hitler's side in the German leadership was Goebbels, the Minister of Propaganda, the man in charge of inculcating the Nazi dream into the German people. This was a dream of a racially pure people living in a Greater Germany, a country with broad lebensraum, a wide space in which to live. One part of this lebensraum, an area to the east of Germany which was, indeed, far larger than Germany itself, had yet to be conquered and incorporated into the German nation. In 1925, in Mein Kampf Hitler had already pointed to the Ukraine as an essential part of this German living space. The Ukraine and other regions of Eastern Europe needed to belong to the German nation so that they could be utilised in a 'proper' manner. According to Nazi propaganda, the Nazi sword would liberate this territory in order to make space for the German race. With German technology and German enterprise, the Ukraine would be transformed into an area producing cereals for Germany. But first the Germans had to liberate the Ukraine of its population of 'inferior beings' who, according to Nazi propaganda, would be put to work as a slave labour force in German homes, factories and fields - anywhere they were needed by the German economy.

The conquest of the Ukraine and other areas of the Soviet Union would necessitate war against the Soviet Union, and this war had to be prepared well in advance. To this end the Nazi propaganda ministry, headed by Goebbels, began a campaign around a supposed genocide committed by the Bolsheviks in the Ukraine, a dreadful period of catastrophic famine deliberately provoked by Stalin in order to force the peasantry to accept socialist policy. The purpose of the Nazi campaign was to prepare world public opinion for the 'liberation' of the Ukraine by German troops. Despite huge efforts and in spite of the fact that some of the German propaganda texts were published in the English press, the Nazi campaign around the supposed 'genocide' in the Ukraine was not very successful at the world level. It was clear that Hitler and Goebbels needed help in spreading their libellous rumours about the Soviet Union. That help they found in the USA.

Edit with WPS Office

William Hearst - Friend of Hitler

William Randolph Hearst is the name of a multi-millionaire who sought to help the Nazis in their psychological warfare against the Soviet Union. Hearst was a well-known US newspaper proprietor known as the 'father' of the so-called 'yellow press', i.e., the sensationalist press. William Hearst began his career as a newspaper editor in 1885 when his father, George Hearst, a millionaire mining industrialist, Senator and newspaper proprietor himself, put him in charge of the San Francisco Daily Examiner.

This was also the start of the Hearst newspaper empire, an empire which strongly influenced the lives and thinking of North Americans. After his father died, William Hearst sold all the mining industry shares he inherited and began to invest capital in the world of journalism. His first purchase was the New York Morning Journal, a traditional newspaper which Hearst completely transformed into a sensationalist rag. He bought his stories at any price, and when there were no atrocities or crimes to report, it behoved his journalists and photographers to 'arrange' matters. It is this which in fact characterises the 'yellow press': lies and 'arranged' atrocities served up as truth.

These lies of Hearst's made him a millionaire and a very important personage in the newspaper world. In 1935 he was one of the richest men in the world, with a fortune estimated at $200 million. After his purchase of the Morning Journal, Hearst went on to buy and establish daily and weekly newspapers throughout the US. In the 1940s, William Hearst owned 25 daily newspapers, 24 weekly newspapers, 12 radio stations, 2 world news services, one business providing news items for films, the Cosmopolitan film company, and a lot of others. In 1948 he bought one of the US's first TV stations, BWAL-TV in Baltimore. Hearst's newspapers sold 13 million copies a day and had close to 40 million readers. Almost a third of the adult population of the US were reading Hearst newspapers every day. Furthermore, many millions of people throughout the world received information from the Hearst press via his news services, films and a series of newspapers that were translated and published in large quantities all over the world. The figures quoted above demonstrate how the Hearst Empire was able to influence American politics, and indeed world politics, over very many years - on issues which included opposition to the US entering the Second World War on the side of the Soviet Union and support for the McCarthyite anti-communist witch-hunts of the 1950s.

William Hearst's outlook was ultra-conservative, nationalist and anti-communist. His politics were the politics of the extreme right. In 1934 he travelled to Germany, where he was received by Hitler as a guest and friend. After this trip, Hearst's newspapers became even more reactionary, always carrying articles against socialism, against the Soviet Union and especially against Stalin. Hearst also tried to use his newspapers for overt Nazi propaganda purposes, publishing a series of articles by Goering, Hitler's right-hand man. The protests of many readers, however, forced him to stop publishing such items and to withdraw them from circulation.

After his visit to Hitler, Hearst's sensationalist newspapers were filled with 'revelations' about the terrible happenings in the Soviet Union - murders, genocide, slavery, luxury for the rulers and starvation for the people, all these were the big news items almost every day. The material was provided to Hearst by the Gestapo, Nazi

Edit with WPS Office

Germany's political police. On the front pages of the newspapers there often appeared caricatures and falsified pictures of the Soviet Union, with Stalin portrayed as a murderer holding a dagger in his hand. We should not forget that these articles were read each day by 40 million people in the US and millions of others worldwide!

The myth concerning the famine in the Ukraine

One of the first campaigns of the Hearst press against the Soviet Union revolved round the question of the millions alleged to have died as a result of the Ukraine famine. This campaign began on 8 February 1935 with a front-page headline in the Chicago American '6 million people die of hunger in the Soviet Union'. Using material supplied by Nazi Germany, William Hearst, the press baron and Nazi sympathiser, began to publish fabricated stories about a genocide which was supposed to have been deliberately perpetrated by the Bolsheviks and had caused several million to die of starvation in the Ukraine. The truth of the matter was altogether different. In fact what took place in the Soviet Union at the beginning of the 1930s was a major class struggle in which poor landless peasants had risen up against the rich landowners, the kulaks, and had begun a struggle for collectivisation, a struggle to form kolkhozes.

This great class struggle, involving directly or indirectly some 120 million peasants, certainly gave rise to instability in agricultural production and food shortages in some regions. Lack of food did weaken people, which in turn led to an increase in the number falling victim to epidemic diseases. These diseases were at that time regrettably common throughout the world. Between 1918 and 1920 an epidemic of Spanish flu caused the death of 20 million people in the US and Europe, but nobody accused the governments of these countries of killing their own citizens. The fact is that there was nothing these government could do in the face of epidemics of this kind. It was only with the development of penicillin during the second world war, that it became possible for such epidemics to be effectively contained. This did not become generally available until towards the end of the 1940s.

The Hearst press articles asserting that millions were dying of famine in the Ukraine - a famine supposedly deliberately provoked by the communists - went into graphic and lurid detail. The Hearst press used every means possible to make their lies seem like the truth, and succeeded in causing public opinion in the capitalist countries to turn sharply against the Soviet Union. This was the origin of the first giant myth manufactured alleging millions were dying in the Soviet Union. In the wave of protests against the supposedly communist-provoked famine which the Western press unleashed, nobody was interested in listening to the Soviet Union's denials and complete exposure of the Hearst press lies, a situation which prevailed from 1934 until 1987! For more than 50 years several generations of people the world over were brought up on a diet of these slanders to harbour a negative view of socialism in the Soviet Union.

Edit with WPS Office

The Hearst mass media empire in 1998

William Hearst died in 1951 at his house in Beverly Hills, California. Hearst left behind him a mass-media empire which to this day continues to spread his reactionary message throughout the world. The Hearst Corporation is one of the largest enterprises in the world, incorporating more that 100 companies and employing 15,000 people. The Hearst empire today comprises magazines, books, radio, TV, cable TV, news agencies and multimedia.

52 years before the truth emerges

The Nazi disinformation campaign about the Ukraine did not die with the defeat of Nazi Germany in the Second World War. The Nazi lies were taken over by the CIA and MI5, and were always guaranteed a prominent place in the propaganda war against the Soviet Union. The McCarthyite anti-communist witch hunts after the Second World War also thrived on the tales of the millions who died of starvation in the Ukraine. In 1953 a book on this subject was published in the US. This book was entitled 'Black Deeds of the Kremlin'. Its publication was financed by Ukrainian refugees in the US, people who had collaborated with the Nazis in the Second World War and to whom the American government gave political asylum, presenting them to the world as 'democrats'.

When Reagan was elected to the US Presidency and began his 1980s anti-communist crusade, propaganda about the millions who died in the Ukraine was again revived. In 1984 a Harvard professor published a book called 'Human Life in Russia' which repeated all the false information produced by the Hearst press in 1934. In 1984, then, we were finding Nazi lies and falsifications dating from the 1930s being revived, but this time under the respectable cloak of an American university. But this was not the end of it. In 1986 yet another book appeared on the subject, entitled 'Harvest of Sorrow', written by a former member of the British secret service, Robert Conquest, now a professor at Stamford University in California. For his 'work' on the book, Conquest received $80,000 from the Ukraine National Organization. This same organisation also paid for a film made in 1986 called 'Harvest of Despair', in which, inter alia, material from Conquest's book was used. By this time the number of people it was alleged in the US had lost their lives in the Ukraine through starvation had been upped to 15 million!

Nevertheless the millions said to have died of starvation according to the Hearst press in America, parroted in books and films, was completely false information. The Canadian journalist, Douglas Tottle, meticulously exposed the falsifications in his book 'Fraud, famine and fascism - the Ukrainian genocide myth from Hitler to Harvard', published in Toronto in 1987. Among other things, Tottle proved that the photographic material used, horrifying photographs of starving children, had been taken from 1922 publications at a time when millions of people did die from hunger and war conditions because eight foreign armies had invaded the Soviet Union during the Civil War of 1918-1921. Douglas Tottle gives the facts

Edit with WPS Office

surrounding the reporting of the famine of 1934 and exposes the assorted lies published in the Hearst press. One journalist who had over a long period of time sent reports and photographs from supposed famine areas was Thomas Walter, a man who never set foot in the Ukraine and even in Moscow had spent but a bare five days. This fact was revealed by the journalist Louis Fisher, Moscow Correspondent of The Nation, an American newspaper. Fisher also revealed that the journalist M. Parrott, the real Hearst press correspondent in Moscow, had sent Hearst reports that were never published concerning the excellent harvest achieved by the Soviet Union in 1933 and on the Ukraine's advancement. Tottle proves as well that the journalist who wrote the reports on the alleged Ukrainian famine, 'Thomas Walker', was really called Robert Green and was a convict who had escaped from a state prison in Colorado! This Walker, or Green, was arrested when he returned to the US and when he appeared in court, he admitted that he had never been to the Ukraine. All the lies concerning millions dead of starvation in the Ukraine in the 1930s, in a famine supposedly engineered by Stalin only came to be unmasked in 1987! Hearst, the Nazi, the police agent Conquest and others had conned millions of people with their lies and fake reports. Even today the Nazi Hearst's stories are still being repeated in newly-published books written by authors in the pay of right-wing interests.

The Hearst press, having a monopolist position in many States of the US, and having news agencies all over the world, was the great megaphone of the Gestapo. In a world dominated by monopoly capital, it was possible for the Hearst press to transform Gestapo lies into 'truths' emitted from dozens of newspapers, radio stations and, later on, TV channels, the world over. When the Gestapo disappeared, this dirty propaganda war against socialism in the Soviet Union carried on regardless, albeit with the CIA as its new patron. The anti-communist campaigns of the American press were not scaled down in the slightest. Business continued as usual, first at the bidding of the Gestapo and then at the bidding of the CIA.

Robert Conquest at the heart of the myths

This man, who is so widely quoted in the bourgeois press, this veritable oracle of the bourgeoisie, deserves some specific attention at this point. Robert Conquest is one of the two authors who has most written on the millions dying in the Soviet Union. He is in truth the creator of all the myths and lies concerning the Soviet Union that have been spread since the Second World War. Conquest is primarily known for his books The Great Terror (1969) and Harvest of Sorrow (1986). Conquest writes of millions dying of starvation in the Ukraine, in the gulag labour camps and during the Trials of 1936-38, using as his sources of information exiled Ukrainians living in the US and belonging to rightist parties, people who had collaborated with the Nazis in the Second World War. Many of Conquest's heroes were known to have been war criminals who led and participated in the genocide of the Ukraine's Jewish population in 1942. One of these people was Mykola Lebed, convicted as a war criminal after the Second World War. Lebed had been security chief in Lvov during the Nazi occupation and presided over the terrible persecutions of the Jews which took place in 1942. In 1949 the CIA took Lebed off to the United States where he worked as a source of disinformation.

Edit with WPS Office

The style of Conquest's books is one of violent and fanatical anti-communism. In his 1969 book, Conquest tells us that those who died of starvation in the Soviet Union between 1932-1933 amounted to between 5 million and 6 million people, half of them in the Ukraine. But in 1983, during Reagan's anti-communist crusade, Conquest had extended the famine into 1937 and increased the number of victims to 14 million! Such assertions turned out to be well rewarded: in 1986 he was signed up by Reagan to write material for his presidential campaign aimed at preparing the American people for a Soviet invasion. The text in question was called 'What to do when the Russians come - a survivalists' handbook'! Strange words coming from a Professor of History!

The fact is that there is nothing strange in it at all, coming as it does from a man who has spent his entire life living off lies and fabrications about the Soviet Union and Stalin - first as a secret service agent and then as a writer and professor at Stamford University in California. Conquest's past was exposed by the Guardian of 27 January 1978 in an article which identified him as a former agent in the disinformation department of the British Secret Service, i.e., the Information Research Department (IRD). The IRD was a section set up in 1947 (originally called the Communist Information Bureau) whose main task it was to combat communist influence throughout the world by planting stories among politicians, journalists and others in a position to influence public opinion. The activities of the IRD were very wide-ranging, as much in Britain as abroad. When the IRD had to be formally disbanded in 1977, as a result of the exposure of its involvement with the far right, it was discovered that in Britain alone more than 100 of the best-known journalists had an IRD contact who regularly supplied them with material for articles. This was routine in several major British newspapers, such as the Financial Times, The Times, Economist, Daily Mail, Daily Mirror, The Express, The Guardian and others. The facts exposed by the Guardian therefore give us an indication as to how the secret services were able to manipulate the news reaching the public at large.

Robert Conquest worked for the IRD from when it was set up until 1956. Conquest's 'work' there was to contribute to the so-called 'black history' of the Soviet Union fake stories put out as fact and distributed among journalists and others able to influence public opinion. After he had formally left the IRD, Conquest continued to write books suggested by the IRD, with secret service support. His book 'The Great Terror', a basic right-wing text on the subject of the power struggle that took place in the Soviet Union in 1937, was in fact a recompilation of text he had written when working for the secret services. The book was finished and published with the help of the IRD. A third of the publication run was bought by the Praeger press, normally associated with the publication of literature originating from CIA sources. Conquest's book was intended for presentation to 'useful fools', such as university professors and people working in the press, radio and TV, to ensure that the lies of Conquest and the extreme right continued to be spread throughout large swathes of the population. Conquest to this day remains for right-wing historians one of the most important sources of material on the Soviet Union.

Alexander Solzhenitsyn

Edit with WPS Office

Another person who is always associated with books and articles on the supposed millions who lost their lives or liberty in the Soviet Union is the Russian author Alexander Solzhenitsyn. Solzhenitsyn became famous throughout the capitalist world towards the end of 1960 with his book, The Gulag Archipelago. He himself had been sentenced in 1946 to 8 years in a labour camp for counter-revolutionary activity in the form of distribution of anti-Soviet propaganda. According to Solzhenitsyn, the fight against Nazi Germany in the Second World War could have been avoided if the Soviet government had reached a compromise with Hitler. Solzhenitsyn also accused the Soviet government and Stalin of being even worse than Hitler from the point of view, according to him, of the dreadful effects of the war on the people of the Soviet Union. Solzhenitsyn did not hide his Nazi sympathies. He was condemned as a traitor.

Solzhenitsyn began in 1962 to publish books in the Soviet Union with the consent and help of Nikita Khrushchev. The first book he published was A Day in the Life of Ivan Denisovich, concerning the life of a prisoner. Khrushchev used Solzhenitsyn's texts to combat Stalin's socialist heritage. In 1970 Solzhenitsyn won the Nobel Prize for literature with his book The Gulag Archipelago. His books then began to be published in large quantities in capitalist countries, their author having become one of the most valuable instruments of imperialism in combating the socialism of the Soviet Union. His texts on the labour camps were added to the propaganda on the millions who were supposed to have died in the Soviet Union and were presented by the capitalist mass media as though they were true. In 1974, Solzhenitsyn renounced his Soviet citizenship and emigrated to Switzerland and then the US. At that time he was considered by the capitalist press to be the greatest fighter for freedom and democracy. His Nazi sympathies were buried so as not to interfere with the propaganda war against socialism.

In the US, Solzhenitsyn was frequently invited to speak at important meetings. He was, for example, the main speaker at the AFL-CIO union congress in 1975, and on 15 July 1975 he was invited to give a lecture on the world situation to the US Senate! His lectures amount to violent and provocative agitation, arguing and propagandising for the most reactionary positions. Among other things he agitated for Vietnam to be attacked again after its victory over the US. And more: after 40 years of fascism in Portugal, when left-wing army officers took power in the people's revolution of 1974, Solzhenitsyn began to propagandise in favour of US military intervention in Portugal which, according to him, would join the Warsaw Pact if the US did not intervene! In his lectures, Solzhenitsyn always bemoaned the liberation of Portugal's African colonies.

But it is clear that the main thrust of Solzhenitsyn's speeches was always the dirty war against socialism - from the alleged execution of several million people in the Soviet Union to the tens of thousands of Americans supposedly imprisoned and enslaved, according to Solzhenitsyn, in North Vietnam! This idea of Solzhenitsyn's of Americans being used as slave labour in North Vietnam gave rise to the Rambo films on the Vietnam war. American journalists who dared write in favour of peace between the US and the Soviet Union were accused by Solzhenitsyn in his speeches of being potential traitors. Solzhenitsyn also propagandised in favour of increasing

Edit with WPS Office

US military capacity against the Soviet Union, which he claimed was more powerful in 'tanks and aeroplanes, by five to seven times, than the US' as well as in atomic weapons which 'in short' he alleged were 'two, three or even five times' more powerful in the Soviet Union than those held by the US. Solzhenitsyn's lectures on the Soviet Union represented the voice of the extreme right. But he himself went even further to the right in his public support of fascism.

Support for Franco's fascism

After Franco died in 1975, the Spanish fascist regime began to lose control of the political situation and at the beginning of 1976, events in Spain captured world public opinion. There were strikes and demonstrations to demand democracy and freedom, and Franco's heir, King Juan Carlos, was obliged very cautiously to introduce some liberalisation in order to calm down the social agitation.

At this most important moment in Spanish political history, Alexander Solzhenitsyn appears in Madrid and gives an interview to the programme Directisimo one Saturday night, the 20th of March, at peak viewing time (see the Spanish newspapers, ABC and Ya of 21 March 1976). Solzhenitsyn, who had been provided with the questions in advance, used the occasion to make all kinds of reactionary statements. His intention was not to support the King's so-called liberalisation measures. On the contrary, Solzhenitsyn warned against democratic reform. In his television interview he declared that 110 million Russians had died the victims of socialism, and he compared 'the slavery to which Soviet people were subjected to the freedom enjoyed in Spain'. Solzhenitsyn also accused 'progressive circles' of 'Utopians' of considering Spain to be a dictatorship. By 'progressive', he meant anyone in the democratic opposition - were they liberals, social-democrats or communists. 'Last autumn,' said Solzhenitsyn, 'world public opinion was worried about the fate of Spanish terrorists [i.e., Spanish anti-fascists sentenced to death by the Franco regime]. All the time progressive public opinion demands democratic political reform while supporting acts of terrorism'. 'Those who seek rapid democratic reform, do they realise what will happen tomorrow or the day after? In Spain there may be democracy tomorrow, but after tomorrow will it be able to avoid falling from democracy into totalitarianism?' To cautious inquiries by the journalists as to whether such statements could not be seen as support for regimes in countries where there was no liberty, Solzhenitsyn replied: 'I only know one place where there is no liberty and that is Russia.' Solzhenitsyn's statements on Spanish television were a direct support to Spanish fascism, an ideology he supports to this day. This is one of the reasons why Solzhenitsyn began to disappear from public view in his 18 years of exile in the US, and one of the reasons he began to get less than total support from capitalist governments. For the capitalists it was a gift from heaven to be able to use a man like Solzhenitsyn in their dirty war against socialism, but everything has its limits. In the new capitalist Russia, what determines the support of the west for political groups is purely and simply the ability of doing good business with high profits under the wing of such groups. Fascism as an alternative political regime for Russia is not considered to be good for business. For this reason Solzhenitsyn's political plans for Russia are a dead letter as far as Western support is concerned. What Solzhenitsyn wants for Russia's political future is a return to the authoritarian regime of the Tsars, hand-in-hand with the traditional Russian Orthodox

Edit with WPS Office

Church! Even the most arrogant imperialists are not interested in supporting political stupidity of this magnitude. To find anyone who supports Solzhenitsyn in the West one has to search among the dumbheads of the extreme right.

Nazis, the police and the fascists

So these are the most worthy purveyors of the bourgeois myths concerning the millions who are supposed to have died and been imprisoned in the Soviet Union: the Nazi William Hearst, the secret agent Robert Conquest and the fascist Alexander Solzhenitsyn. Conquest played the leading role, since it was his information that was used by the capitalist mass media the world over, and was even the basis for setting up whole schools in certain universities. Conquest's work is without a doubt a first-class piece of police disinformation. In the 1970s, Conquest received a great deal of help from Solzhenitsyn and a series of secondary characters like Andrei Sakharov and Roy Medvedev. In addition there appeared here and there all over the world a number of people who dedicated themselves to speculating about the number of dead and incarcerated and were always paid in gold by the bourgeois press. But the truth of the matter was finally exposed and has revealed the true face of these falsifiers of history. Gorbachev's orders to open the party's secret archives to historical investigation had consequences nobody could have foreseen.

The archives demonstrate the propaganda lies

The speculation about the millions who died in the Soviet Union is part of the dirty propaganda war against the Soviet Union and for this very reason the denials and explanations given by the Soviet Union were never taken seriously and never found any space in the capitalist press. They were, on the contrary, ignored, while the 'specialists' bought by capital were given as much space as they wanted in order to spread their fictions. And what fictions they were! What the millions of dead and imprisoned claimed by Conquest and other 'critics' had in common was that they were the result of false statistical approximations and evaluation methods lacking any scientific basis.

Fraudulent methods give rise to millions of dead

Conquest, Solzhenitsyn, Medvedev and others used statistics published by the Soviet Union, for instance, national population censuses, to which they added a supposed population increase without taking account of the situation in the country. In this way they reached their conclusions as to how many people there ought to have been in the country at the end of given years. The people who were missing were claimed to have died or been incarcerated because of socialism. The method is simple but also completely fraudulent. This type of 'revelation' of such important political events would never have been accepted if the 'revelation' in question concerned the western world. In such a case it is certain that professors and historians would have protested against such fabrications. But since it was the Soviet Union that was the object of the fabrications, they were acceptable. One of the reasons is certainly that professors and historians place their professional

Edit with WPS Office

advancement well ahead of their professional integrity.

In numbers, what were the final conclusions of the 'critics'? According to Robert Conquest (in an estimate he made in 1961) 6 million people died of starvation in the Soviet Union in the early 1930s. This number Conquest increased to 14 million in 1986. As regards what he says about the gulag labour camps, they were detained there, according to Conquest, 5 million prisoners in 1937 before the purges of the party, the army and the state apparatus began. After the start of the purges then, according to Conquest, during 1937-38, there would have been an additional 7 million prisoners, making the total 12 million prisoners in the labour camps in 1939! And these 12 million of Conquest's would only have been the political prisoners! In the labour camps there were also common criminals, who, according to Conquest, would have far outnumbered the political prisoners. This means, according to Conquest, that there would have been 25-30 million prisoners in the labour camps of the Soviet Union.

Again according to Conquest, a million political prisoners were executed between 1937 and 1939, and another 2 million died of hunger. The final tally resulting from the purges of 1937-39, then, according to Conquest, was 9 million, of whom 3 million would have died in prison. These figures were immediately subjected to 'statistical adjustment' by Conquest to enable him to reach the conclusion that the Bolsheviks had killed no fewer than 12 million political prisoners between 1930 and 1953. Adding these figures to the numbers said to have died in the famine of the 1930s, Conquest arrived at the conclusion that the Bolsheviks killed 26 million people. In one of his last statistical manipulations, Conquest claimed that in 1950 there had been 12 million political prisoners in the Soviet Union.

Alexander Solzhenitsyn used more or less the same statistical methods as Conquest. But by using these pseudo-scientific methods on the basis of different premises, he arrived at even more extreme conclusions. Solzhenitsyn accepted Conquest's estimate of 6 million deaths arising from the famine of 1932-33. Nevertheless, as far as the purges of 1936-39 were concerned, he believed that at least 1 million people died each year. Solzhenitsyn sums up by telling us that from the collectivisation of agriculture to the death of Stalin in 1953, the communists killed 66 million people in the Soviet Union. On top of that he holds the Soviet government responsible for the death of the 44 million Russians he claims were killed in the Second World War. Solzhenitsyn's conclusion is that '110 million Russians fell, victims of socialism'. As far as prisoners were concerned, Solzhenitsyn tells us that the number of people in labour camps in 1953 was 25 million.

Gorbachev opens the archives

The collection of fantasy figures set out above, the product of extremely well paid fabrication, appeared in the bourgeois press in the 1960s, always presented as true facts ascertained through the application of scientific method.

Behind these fabrications lurked the western secret services, mainly the CIA and MI5. The impact of the mass media on public opinion is so great that the figures are even today believed to be true by large sections of the population of Western countries.

Edit with WPS Office

This shameful situation has worsened. In the Soviet Union itself, where Solzhenitsyn and other well-known 'critics' such as Andrei Sakharov and Roy Medvedev could find nobody to support their many fantasies, a significant change took place in 1990. In the new 'free press' opened up under Gorbachev, everything opposed to socialism was hailed as positive, with disastrous results. Unprecedented speculative inflation began to take place in the numbers of those who were alleged to have died or been imprisoned under socialism, now all mixed up into a single group of tens of millions of 'victims' of the communists.

The hysteria of Gorbachev's new free press brought to the fore the lies of Conquest and Solzhenitsyn. At the same time Gorbachev opened up the archives of the Central Committee to historical research, a demand of the free press. The opening up of the archives of the Central Committee of the Communist Party is really the central issue in this tangled tale, this for two reasons: partly because in the archives can be found the facts that can shed light on the truth. But even more important is the fact that those speculating wildly on the number of people killed and imprisoned in the Soviet Union had all been claiming for years that the day the archives were opened up the figures they were citing would be confirmed. Every one of these speculators in the dead and incarcerated claimed that this would be the case: Conquest, Sakharov, Medvedev, and all the rest. But when the archives were opened up and research reports based on the actual documents began to be published a very strange thing happened. Suddenly both Gorbachev's free press and the speculators in dead and incarcerated completely lost interest in the archives.

The results of the research carried out on the archives of the Central Committee by Russian historians Zemskov, Dougin and Xlevnjuk, which began to appear in scientific journals as from 1990, went entirely unremarked. The reports containing the results of this historical research went completely against the inflationary current as regards the numbers who were being claimed by the 'free press' to have died or been incarcerated. Therefore their contents remained unpublicised. The reports were published in low-circulation scientific journals practically unknown to the public at large. Reports of the results of scientific research could hardly compete with the press hysteria, so the lies of Conquest and Solzhenitsyn continued to gain the support of many sectors of the former Soviet Union's population. In the West also, the reports of the Russian researchers on the penal system under Stalin were totally ignored on the front pages of newspapers, and by TV news broadcasts. Why?

What the Russian research shows

The research on the Soviet penal system is set out in a report nearly 9,000 pages long. The authors of this report are many, but the best-known of them are the Russian historians V.N. Zemskov, A.N. Dougin and O.V. Xlevnjuk. Their work began to be published in 1990 and by 1993 had nearly been finished and published almost in its entirety. The reports came to the knowledge of the West as a result of collaboration between researchers of different Western countries. The two works with which the present author is familiar are: the one which appeared in the French journal l'Histoire in September 1993, written by Nicholas Werth, the chief researcher of the French scientific research centre, CNRS (Centre National de la Recherche

Edit with WPS Office

Scientifique), and the work published in the US journal American Historical Review by J. Arch Getty, a professor of history at the University of California, Riverside, in collaboration with G.T. Rettersporn, a CNRS researcher, and the Russian researcher, V.A.N. Zemskov, from the Institute of Russian History (part of the Russian Academy of Science). Today books have appeared on the matter written by the above-named researchers or by others from the same research team. Before going any further, I want to make clear, so that no confusion arises in the future, that none of the scientists involved in this research has a socialist world outlook. On the contrary their outlook is bourgeois and anti-socialist. Indeed many of them are quite reactionary. This is said so that the reader should not imagine that what is to be set out below is the product of some 'communist conspiracy'. What has happened is that the above-named researchers have thoroughly exposed the lies of Conquest, Solzhenitsyn, Medvedev and others, which they have done purely by reason of the fact that they place their professional integrity in first place and will not allow themselves to be bought for propaganda purposes.

The results of the Russian research answer a very large number of questions about the Soviet penal system. For us it is the Stalin era that is of greatest interest, and it is there we find cause for debate. We will pose a number of very specific questions and we will seek out our replies in the journals l'Histoire and the American Historical Review. This will be the best way of bringing into the debate some of the most important aspects of the Soviet penal system. The questions are the following:

What did the Soviet penal system consist of?

How many prisoners were there - both political and non-political?
How many people died in the labour camps?

How many people were condemned to death in the years before 1953, especially in the purges of 1937-38?

How long, on average, were the prison sentences?

After answering these five questions, we will discuss the punishments imposed on the two groups which are most frequently mentioned in connection with prisoners and deaths in the Soviet Union, namely the kulaks convicted in 1930 and the counter-revolutionaries convicted in 1936-38.

Labour camps in the penal system

Let us start with the question of the nature of the Soviet penal system. After 1930 the Soviet penal system included prisons, labour camps, the labour colonies of the gulag, special open zones and obligation to pay fines. Whoever was remanded into custody was generally sent to a normal prison while investigations took place to establish whether he might be innocent, and could thus be set free, or whether he should go on trial. An accused person on trial could either be found innocent (and set free) or guilty. If found guilty he could be sentenced to pay a fine, to a term of imprisonment or, more unusually, to face execution. A fine could be a given percentage of his wages for a given period of time. Those sentenced to prison terms could be put in different kinds of prison depending on the type of offence involved.

Edit with WPS Office

To the gulag labour camps were sent those who had committed serious offences (homicide, robbery, rape, economic crimes, etc.) as well as a large proportion of those convicted of counter-revolutionary activities. Other criminals sentenced to terms longer than 3 years could also be sent to labour camps. After spending some time in a labour camp, a prisoner might be moved to a labour colony or to a special open zone.

The labour camps were very large areas where the prisoners lived and worked under close supervision. For them to work and not to be a burden on society was obviously necessary. No healthy person got by without working. It is possible that these days people may think this was a terrible thing, but this is the way it was. The number of labour camps in existence in 1940 was 53.

There were 425 gulag labour colonies. These were much smaller units than the labour camps, with a freer regime and less supervision. To these were sent prisoners with shorter prison terms - people who had committed less serious criminal or political offences. They worked in freedom in factories or on the land and formed part of civil society. In most cases the whole of the wages he earned from his labour belonged to the prisoner, who in this respect was treated the same as any other worker.

The special open zones were generally agricultural areas for those who had been exiled, such as the kulaks who had been expropriated during collectivisation. Other people found guilty of minor criminal or political offences might also serve their terms in these areas.

Table - The American Historical Review

USSR Custodial Population 1934-1953

Custodial Population January 1	Gulag Working Camps	Counter-revolution-aries	% counter-revs.	Died	% of Died	Freed	Escaped	Gulag Labor Colonies	Prisons	Total
1934	510,307	135,190	26.5	26,295	5.2	147,272	83,490	510,307		
1935	725,438	118,256	16.3	28,328	3.9	211,035	67,493	240,259		965,697
1936	839,406	105,849	12.6	20,595	2.5	369,544	58,313	457,088		1,296,494
1937	820,881	104,826	12.8	25,376	3.1	364,437	58,264	375,488		1,196,369
1938	996,367	185,324	18.6	90,546	9.1	279,966	32,033	885,203		1,881,570
1939	1,317,195	454,432	34.5	50,502	3.8	223,622	12,333	355,243	350,538	2,022,976
1940	1,344,408	444,999	33.1	46,665	3.5	316,825	11,813	315,584	190,266	1,850,258
1941	1,500,524	420,293	28.7	100,997	6.7	624,276	10,592	429,205	487,739	2,417,468
1942	1,415,596	407,988	29.6	248,877	18.0	509,538	11,822	360,447	277,992	2,054,035
1943	983,974	345,397	35.6	166,967	17.0	336,135	6,242	500,208	235,313	1,719,495
1944	663,594	268,861	40.7	60,948	9.2	152,113	3,586	516,225	155,213	1,335,032
1945	715,506	283,351	41.2	43,848	6.1	336,750	2,196	745,171	279,969	1,740,646
1946	600,897	333,833	59.2	18,154	3.0	115,700	2,642	956,224	261,500	1,818,621
1947	808,839	427,653	54.3	35,668	4.4	194,886	3,779	912,794	306,163	2,027,796
1948	1,108,057	416,156	38.0	27,605	2.5	261,148	4,261	1,091,478	275,850	2,475,385
1949	1,216,361	420,696	34.9	15,739	1.3	178,449	2,583	1,140,324		2,356,685
1950	1,416,300	578,912	22.7	14,703	1.0	216,210	2,577	1,145,051		2,561,351
1951	1,533,767	475,976	31.0	15,587	1.0	254,269	2,318	994,379		2,528,146
1952	1,711,202	480,766	28.1	10,604	0.6	329,446	1,253	793,312		2,504,514
1953	1,727,970	465,256	26.9	5,825	0.3	937,352	785	740,554		2,468,524

Edit with WPS Office

From the above Table, there are a series of conclusions which need to be drawn. To start with we can compare its data to those given by Robert Conquest. The latter claims that in 1939 there were 9 million political prisoners in the labour camps and that 3 million others had died in the period 1937-1939. Let the reader not forget that Conquest is here talking only about political prisoners! Apart from these, says Conquest, there were also common criminals who, according to him, were much greater in number than the political prisoners! In 1950 there were, according to Conquest, 12 million political prisoners! Armed with the true facts, we can readily see what a fraudster Conquest really is. Not one of his figures corresponds even remotely to the truth. In 1939 there was a total in all the camps, colonies and prisons of close to 2 million prisoners. Of these 454,000 had committed political crimes, not 9 million as Conquest asserts. Those who died in labour camps between 1937 and 1939 numbered about 160,000, not 3 million as Conquest asserts. In 1950 there were 578,000 political prisoners in labour camps, not 12 million. Let the reader not forget that Robert Conquest to this day remains one of the major sources for right-wing propaganda against communism. Among right-wing pseudo-intellectuals, Robert Conquest is a godlike figure. As for the figures cited by Alexander Solzhenitsyn - 60 million alleged to have died in labour camps - there is no need for comment. The absurdity of such an allegation is manifest. Only a sick mind could promote such delusions.

Let us now leave these fraudsters in order that we may ourselves concretely analyse the statistics relating to the gulag. The first question to be asked is what view we should take about the sheer quantity of people caught up in the penal system? What is the meaning of the figure of 2.5 million? Every person that is put in prison is living proof that society was still insufficiently developed to give every citizen everything he needed for a full life. From this point of view, the 2.5 million do represent a criticism of the society.

The internal and external threat

The number of people caught up in the penal system requires to be properly explained. The Soviet Union was a country which had only recently overthrown feudalism, and its social heritage in matters of human rights was often a burden on society. In an antiquated system like the tsardom, workers were condemned to live in deep poverty, and human life had little value. Robbery and violent crime was punished by unrestrained violence. Revolts against the monarchy usually ended in massacres, death sentences and extremely long prison sentences. These social relations, and the habits of mind associated with them, take a long time to change, a fact which influenced the development of society in the Soviet Union as well as attitudes towards criminals.

Another factor to be taken into account is that the Soviet Union, a country which in the 1930s had close to 160-170 million inhabitants, was seriously threatened by foreign powers. As a result of the great political changes which took place in Europe in the 1930s, there was a major threat of war from the direction of

Edit with WPS Office

Nazi Germany, a threat to the survival of the Slav people, and the western bloc also harboured interventionist ambitions. This situation was summed up by Stalin in 1931 in the following words: "We are 50-100 years behind the advanced countries. We have to close that gap in 10 years. Either we do it or we will be wiped out." Ten years later, on 22 June 1941, the Soviet Union was invaded by Nazi Germany and its allies. Soviet society was forced to make great efforts in the decade from 1930-1940, when the major part of its resources was dedicated to its defence preparations for the forthcoming war against the Nazis. Because of this, people worked hard while producing little by way of personal benefits. The introduction of the 7-hour day was withdrawn in 1937, and in 1939 practically every Sunday was a work day. In a difficult period such as this, with a great war hanging over the development of society for two decades (the 1930s and 1940s), a war which was to cost the Soviet Union 25 million deaths with half the country burnt to a cinder, crime did tend to increase as people tried to help themselves to what life could not otherwise offer them.

During this very difficult time, the Soviet Union held a maximum number of 2.5 million people in its prison system, i.e., 2.4% of the adult population. How can we evaluate this figure? Is it a lot or a little? Let us compare.

More prisoners in the US

In the United States of America, for example, a country of 252 million inhabitants (in 1996), the richest country in the world, which consumes 60% of the world's resources, how many people are in prison? What is the situation in the US, a country not threatened by any war and where there are no deep social changes affecting economic stability?

In a rather small news item appearing in the newspapers of August 1997, the FLT-AP news agency reported that in the US there had never previously been so many people in the prison system as the 5.5 million held in 1996. This represents an increase of 200,000 people since 1995 and means that the number of criminals in the US equals 2.8% of the adult population. These data are available to all those who are part of the North American Department of Justice. The number of convicts in the US today is 3 million higher than the maximum number ever held in the Soviet Union! In the Soviet Union there was a maximum of 2.4% of the adult population in prison for their crimes - in the US the figure is 2.8%, and rising! According to a press release put out by the US Department of Justice on 18 January 1998, the number of convicts in the US in 1997 rose by 96,100.

As far as the Soviet labour camps were concerned, it is true that the regime was harsh and difficult for the prisoners, but what is the situation today in the prisons of the US, which are rife with violence, drugs, prostitution, sexual slavery (290,000 rapes a year in US prisons). Nobody feels safe in US prisons! And this today, and in a society richer than ever before!

Edit with WPS Office

An important factor - the lack of medicines

Let us now respond to the third question posed. How many people died in the labour camps? The number varied from year to year, from 5.2% in 1934 to 0.3% in 1953. Deaths in the labour camps were caused by the general shortage of resources in society as a whole, in particular the medicines necessary to fight epidemics. This problem was not confined to labour camps but was present throughout society, as well as in the great majority of countries of the world. Once antibiotics had been discovered and put into general use after the Second World War, the situation changed radically. In fact, the worst years were the war years when the Nazi barbarians imposed very harsh living conditions on all Soviet citizens. During those 4 years, more than half a million people died in the labour camps - half the total number dying throughout the 20-year period in question. Let us not forget that in the same period, the war years, 25 million people died among those who were free. In 1950, when conditions in the Soviet Union had improved and antibiotics had been introduced, the number of people dying while in prison fell to 0.3%.

Let us turn now to the fourth question posed. How many people were sentenced to death prior to 1953, especially during the purges of 1937-38? We have already noted Robert Conquest's claim that the Bolsheviks killed 12 million political prisoners in the labour camps between 1930 and 1953. Of these 1 million are supposed to have been killed between 1937 and 1938. Solzhenitsyn's figures run to tens of millions supposed to have died in the labour camps - 3 million in 1937-38 alone. Even higher figures have been quoted in the course of the dirty propaganda war against the Soviet Union. The Russian, Olga Shatunovskaya, for example, cites a figure of 7 million dead in the purges of 1937-38.

The documents now emerging from the Soviet archives, however, tell a different story. It is necessary to mention here at the start that the number of those sentenced to death has to be gleaned from different archives and that the researchers, in order to arrive at an approximate figure, have had to gather data from these various archives in a way which gives rise to a risk of double counting and thus of producing estimates higher than the reality. According to Dimitri Volkogonov, the person appointed by Yeltsin to take charge of the old Soviet archives, there were 30,514 persons condemned to death by military tribunals between 1 October 1936 and 30 September 1938. Another piece of information comes from the KGB: according to information released to the press in February 1990, there were 786,098 people condemned to death for crimes against the revolution during the 23 years from 1930-1953. Of those condemned, according to the KGB, 681,692 were condemned between 1937 and 1938. It is not possible to double check the KGB's figures but this last piece of information is open to doubt. It would be very odd for so many people to have been sentenced to death in only two years. Is it possible that the present-day pro-capitalist KGB would give us correct information from the pro-socialist KGB? Be that as it may, it remains to be verified whether the statistics which underlie the KGB information include among those said to have been condemned to death during the 23 years in question common criminals as well as counter-revolutionaries, rather than counter-revolutionaries alone as the pro-capitalist KGB has alleged in a press release of February 1990. The archives also tend to the conclusion that the number of common criminals and the number of counter-revolutionaries condemned to death was approximately equal.

Edit with WPS Office

The conclusion we can draw from this is that the number of those condemned to death in 1937-38 was close to 100,000, and not several million as has been claimed by Western propaganda.

It is also necessary to bear in mind that not all those sentenced to death in the Soviet Union were actually executed. A large proportion of death penalties were commuted to terms in labour camps. It is also important to distinguish between common criminals and counter-revolutionaries. Many of those sentenced to death had committed violent crimes such as murder or rape. 60 years ago this type of crime was punishable by death in a large number of countries.

Question 5: How long was the average prison sentence? The length of prison sentences has been the subject of the most scurrilous rumour-mongering in Western propaganda. The usual insinuation is that to be a convict in the Soviet Union involved endless years in prison - whoever went in never came out. This is completely untrue. The vast majority of those who went to prison in Stalin's time were in fact convicted to a term of 5 years at most.

The statistics reproduced in the American Historical Review show the actual facts. Common criminals in the Russian Federation in 1936 received the following sentences: up to 5 years: 82.4%; between 5-10 years: 17.6%. 10 years was the maximum possible prison term before 1937. Political prisoners convicted in the Soviet Union's civilian courts in 1936 received sentences as follows: up to 5 years: 44.2%; between 5-10 years 50.7%. As for those sentenced to terms in the gulag labour camps, where the longer sentences were served, the 1940 statistics show that those serving up to 5 years were 56.8% and those between 5-10 years 42.2%. Only 1% were sentenced to over 10 years.

For 1939 we have the statistics produced by Soviet courts. The distribution of prison terms is as follows: up to 5 years: 95.9%; from 5-10 years: 4%; over 10 years: 0.1%.

As we can see, the supposed eternity of prison sentences in the Soviet Union is another myth spread in the West to combat socialism.

The lies about the Soviet Union

A brief discussion as to the research reports.

The research conducted by the Russian historians shows a reality totally different from that taught in the schools and universities of the capitalist world over the last 50 years. During these 50 years of the cold war, several generations have learnt only lies about the Soviet Union, which have left a deep impression on many people. This fact is also substantiated in the reports made of the French and American research. In these reports are reproduced data, figures and tables enumerating those convicted and those who died, these figures being the subject of intense discussion. But the most important thing to note is that the crimes committed by the people who had been convicted is never a matter of any interest.

Edit with WPS Office

Capitalist political propaganda has always presented Soviet prisoners as innocent victims and the researchers have taken up this assumption without questioning it. When the researchers go over from their columns of statistics to their commentaries on the events, their bourgeois ideology comes to the fore - with sometimes macabre results. Those who were convicted under the Soviet penal system are treated as innocent victims, but the fact of the matter is that most of them were thieves, murderers, rapists, etc. Criminals of this kind would never be considered to be innocent victims by the press if their crimes were committed in Europe or the US. But since the crimes were committed in the Soviet Union, it is different. To call a murderer, or a person who has raped more than once, an innocent victim is a very dirty game. Some common sense at least needs to be shown when commenting on Soviet justice, at least in relation to criminals convicted of violent crimes, even if it cannot be managed in relation to the nature of the punishment, then at least as regards the propriety of convicting people who have committed crimes of this kind.

The kulaks and the counter-revolution

In the case of the counter-revolutionaries, it is also necessary to consider the crimes of which they were accused. Let us give two examples to show the importance of this question: the first is the kulaks sentenced at the beginning of the 1930s and the second the conspirators and counter-revolutionaries convicted in 1936-38.

According to the research reports insofar as they deal with the kulaks, the rich peasants, there were 381,000 families, i.e., about 1.8 million people sent into exile. A small number of these people were sentenced to serve terms in labour camps or colonies. But what gave rise to these punishments?

The rich Russian peasant, the kulak, had subjected poor peasants for hundreds of years to boundless oppression and unbridled exploitation. Of the 120 million peasants in 1927, the 10 million kulaks lived in luxury while the remaining 110 million lived in poverty. Before the revolution they had lived in the most abject poverty. The wealth of the kulaks was based on the badly-paid labour of the poor peasants. When the poor peasants began to join together in collective farms, the main source of kulak wealth disappeared. But the kulaks did not give up. They tried to restore exploitation by use of famine. Groups of armed kulaks attacked collective farms, killed poor peasants and party workers, set fire to the fields and killed working animals. By provoking starvation among poor peasants, the kulaks were trying to secure the perpetuation of poverty and their own positions of power. The events which ensued were not those expected by these murderers. This time the poor peasants had the support of the revolution and proved to be stronger than the kulaks, who were defeated, imprisoned and sent into exile or sentenced to terms in labour camps

Of the 10 million kulaks, 1.8 million were exiled or convicted. There may have been injustices perpetrated in the course of this massive class struggle in the Soviet countryside, a struggle involving 120 million people. But can we blame the poor and the oppressed, in their struggle for a life worth living, in their struggle to ensure their children would not be starving illiterates, for not being sufficiently 'civilised' or

Edit with WPS Office

showing enough 'mercy' in their courts? Can one point the finger at people who for hundreds of years had no access to the advances made by civilisation for not being civilised? And tell us, when was the kulak exploiter civilised or merciful in his dealings with poor peasants during the years and years of endless exploitation.

The purges of 1937

Our second example, that of the counter-revolutionaries convicted in the 1936 -38 trials which followed the purges of party, army and state apparatus, has its roots in the history of the revolutionary movement in Russia. Millions of people participated in the victorious struggle against the Tsar and the Russian bourgeoisie, and many of these joined the Russian Communist Party. Among all these people there were, unfortunately, some who entered the party for reasons other than fighting for the proletariat and for socialism. But the class struggle was such that often there was neither the time nor the opportunity to put new party militants to the test. Even militants from other parties who called themselves socialists and who had fought the Bolshevik party were admitted to the Communist Party. A number of these new activists were given important positions in the Bolshevik Party, the state and the armed forces, depending on their individual ability to conduct class struggle. These were very difficult times for the young Soviet state, and the great shortage of cadres - or even of people who could read - forced the party to make few demands as regards the quality of new activists and cadres. Because of these problems, there arose in time a contradiction which split the party into two camps - on the one hand those who wanted to press forward in the struggle to build a socialist society, and on the other hand those who thought that the conditions were not yet ripe for building socialism and who promoted social-democracy. The origin of these ideas lay in Trotsky, who had joined the party in July 1917. Trotsky was able over time to secure the support of some of the best known Bolsheviks. This opposition united against the original Bolshevik plan provided one of the policy options which were the subject of a vote on 27 December 1927. Before this vote was taken, there had been a great party debate going on over many years and the result left nobody in any doubt. Of the 725,000 votes cast, the opposition secured 6,000 - i.e., less than 1% of party activists supported the united opposition.

As a consequence of the vote, and once the opposition started working for a policy opposed to that of the party, the Central Committee of the Communist Party decided to expel from the party the principal leaders of the united opposition. The central opposition figure, Trotsky, was expelled from the Soviet Union. But the story of this opposition did not end there. Zinoviev, Kamenev and Zvdokine afterwards made self-criticisms, as did several leading Trotskyists, such as Pyatakov, Radek, Preobrazhinsky and Smirnov. All of them were once again accepted into the party as activists and took up once more their party and state posts. In time it became clear that the self-criticisms made by the opposition had not been genuine, since the oppositionist leaders were united on the side of the counter-revolution every time that class struggle sharpened in the Soviet Union. The majority of the oppositionists were expelled and re-admitted another couple of times before the situation clarified itself completely in 1937-38.

Edit with WPS Office

Industrial sabotage

The murder in December 1934 of Kirov, the chairman of the Leningrad party and one of the most important people in the Central Committee, sparked off the investigation that was to lead to the discovery of a secret organisation engaged in preparing a conspiracy to take over the leadership of the party and the government of the country by means of violence. The political struggle that they had lost in 1927 they now hoped to win by means of organised violence against the state. Their main weapons were industrial sabotage, terrorism and corruption. Trotsky, the main inspiration for the opposition, directed their activities from abroad. Industrial sabotage caused terrible losses to the Soviet state, at enormous cost, for example, important machines were damaged beyond possibility of repair, and there was an enormous fall in production in mines and factories.

One of the people who in 1934 described the problem was the American engineer John Littlepage, one of the foreign specialists contracted to work in the Soviet Union. Littlepage spent 10 years working in the Soviet mining industry - from 1927-37, mainly in gold mines. In his book In Search of Soviet Gold, he writes: "I never took any interest in the subtleties of political manoeuvring in Russia so long as I could avoid them; but I had to study what was happening in Soviet industry in order to do my work. And I am firmly convinced that Stalin and his collaborators took a long time to discover that discontented revolutionary communists were his worst enemies."

Littlepage also wrote that his personal experience confirmed the official statement to the effect that a great conspiracy directed from abroad was using major industrial sabotage as part of its plans to force the government to fall. In 1931 Littlepage had already felt obliged to take note of this, while working in the copper and bronze mines of the Urals and Kazakhstan. The mines were part of a large copper/bronze complex under the overall direction of Pyatakov, the People's Vice Commissar for Heavy Industry. The mines were in a catastrophic state as far as production and the well-being of their workers was concerned. Littlepage reached the conclusion that there was organised sabotage going on which came from the top management of the copper/bronze complex.

Littlepage's book also tells us from where the Trotskyite opposition obtained the money that was necessary to pay for this counter-revolutionary activity. Many members of the secret opposition used their positions to approve the purchase of machines from certain factories abroad. The products approved were of much lower quality than those the Soviet government actually paid for. The foreign producers gave Trotsky's organisation the surplus from such transactions, as a result of which Trotsky and his co-conspirators in the Soviet Union continued to order from these manufacturers.

Theft and corruption

Edit with WPS Office

This procedure was observed by Littlepage in Berlin in the spring of 1931 when buying industrial lifts for mines. The Soviet delegation was headed by Pyatakov, with Littlepage as the specialist in charge of verifying the quality of the lifts and of approving the purchase. Littlepage discovered a fraud involving low quality lifts, useless for Soviet purposes, but when he informed Pyatakov and the other members of the Soviet delegation of this fact, he met with a cold reception, as if they wanted to overlook these facts and insist he should approve the purchase of the lifts. Littlepage would not do so. At the time he thought that what was happening involved personal corruption and that the members of the delegation had been bribed by the lift manufacturers. But after Pyatakov, in the 1937 trial, confessed his links with the Trotskyist opposition, Littlepage was driven to the conclusion that what he had witnessed in Berlin was much more than corruption at a personal level. The money involved was intended to pay for the activities of the secret opposition in the Soviet Union, activities which included sabotage, terrorism, bribery and propaganda.

Zinoviev, Kamenev, Pyatakov, Radek, Tomsky, Bukharin and others much loved by the Western bourgeois press used the positions entrusted to them by the Soviet people and party to steal money from the state, in order to enable enemies of socialism to use that money for the purposes of sabotage and in their fight against socialist society in the Soviet Union.

Plans for a coup

Theft, sabotage and corruption are serious crimes in themselves, but the opposition's activities went much further. A counter-revolutionary conspiracy was being prepared aimed at taking over state power by means of a coup in which the whole Soviet leadership would be eliminated, starting with the assassination of the most important members of the Central Committee of the Communist Party. The military side of the coup would be carried out by a group of generals headed by Marshal Tukhachevsky.

According to Isaac Deutscher, himself a Trotskyite, who wrote several books against Stalin and the Soviet Union, the coup was to have been initiated by a military operation against the Kremlin and the most important troops in the big cities, such as Moscow and Leningrad. The conspiracy was, according to Deutscher, headed by Tukhachevsky together with Gamarnik, the head of the army political commissariat, General Yakir, the Commander of Leningrad, General Uborevich, the commander of the Moscow military academy, and General Primakov, a cavalry commander.

Marshal Tukhachevsky had been an officer in the former Tsarist army who, after the revolution, went over to the Red Army. In 1930 nearly 10% of officers (close to 4,500) were former Tsarist officers. Many of them never abandoned their bourgeois outlook and were just waiting for an opportunity to fight for it. This opportunity arose when the opposition was preparing its coup.

The Bolsheviks were strong, but the civilian and military conspirators endeavoured to muster strong friends. According to Bukharin's confession in his public trial in 1938, an agreement was reached between the Trotskyite opposition and Nazi Germany, in which large territories, including the Ukraine, would be ceded to

Edit with WPS Office

Nazi Germany following the counter-revolutionary coup in the Soviet Union. This was the price demanded by Nazi Germany for its promise of support for the counter-revolutionaries. Bukharin had been informed about this agreement by Radek, who had received an order from Trotsky about the matter. All these conspirators who had been chosen for high positions to lead, administer and defend socialist society were in reality working to destroy socialism. Above all it is necessary to remember that all this was happening in the 1930s, when the Nazi danger was growing all the time and the Nazi armies were setting Europe alight and were preparing to invade the Soviet Union.

The conspirators were sentenced to death as traitors after a public trial. Those found guilty of sabotage, terrorism, corruption, attempted murder and who had wanted to hand over part of the country to the Nazis could expect nothing else. To call them innocent victims is completely mistaken.

More numerous liars

It is interesting to see how Western propaganda, via Robert Conquest, has lied about the purges of the Red Army. Conquest says in his book The Great Terror that in 1937 there were 70,000 officers and political commissars in the Red Army and that 50% of them (i.e., 15,000 officers and 20,000 commissars) were arrested by the political police and were either executed or imprisoned for life in labour camps. In this allegation of Conquest's, as in his whole book, there is not one word of truth. The historian Roger Reese, in his work The Red Army and the Great Purges, gives the facts which show the real significance of the 1937-38 purges for the army. The number of people in the leadership of the Red Army and air force, i.e., officers and political commissars, was 144,300 in 1937, increasing to 282,300 by 1939. During the 1937-38 purges, 34,300 officers and political commissars were expelled for political reasons. By May 1940, however, 11,596 had already been rehabilitated and restored to their posts. This meant that during the 1937-38 purges, 22,705 officers and political commissars were dismissed (close to 13,000 army officers, 4,700 air force officers and 5,000 political commissars), which amounts to 7.7% of all officers and commissars - not 50% as Conquest alleges. Of this 7.7%, some were convicted as traitors, but the great majority of them, it would appear from historical material available, simply returned to civilian life.

One last question. Were the 1937-38 trials fair to the accused? Let us examine, for example, the trial of Bukharin, the highest party functionary to work for the secret opposition. According to the American ambassador in Moscow at the time, a well-known lawyer called Joseph Davies, who attended the whole trial, Bukharin was permitted to speak freely throughout the trial and put forward his case without impediment of any kind. Joseph Davies wrote to Washington that during the trial it was proved that the accused were guilty of the crimes of which they were charged and that the general opinion among diplomats attending the trial was that the existence of a very serious conspiracy had been proved.

Edit with WPS Office

Let us learn from history

The discussion of the Soviet penal system during Stalin's time, on which thousands of lying articles and books have been written, and hundreds of films have been made conveying false impressions, leads to important lessons. The facts prove yet again that the stories published about socialism in the bourgeois press are mostly false. The right wing can, through the press, radio and TV that it dominates, cause confusion, distort the truth and cause very many people to believe lies to be the truth. This is especially true when it comes to historical questions. Any new stories from the right should be assumed to be false unless the contrary can be proved. This cautious approach is justified. The fact is that even knowing about the Russian research reports, the right is continuing to reproduce the lies taught for the last 50 years, even though they have now been completely exposed. The right continues its historical heritage: a lie repeated over and over again ends up being accepted as true. After the Russian research reports were published in the West, a number of books began to appear in different countries aimed solely at calling into question the Russian research and enabling the old lies to be brought to public attention as new truths. These are well-presented books, stuffed from cover to cover with lies about communism and socialism.

The right-wing lies are repeated in order to fight today's communists. They are repeated so that workers will find no alternative to capitalism and neo-liberalism. They are part of the dirty war against communists who alone have an alternative to offer for the future, i.e., socialist society. This is the reason for the appearance of all these new books containing old lies.

All this places an obligation on everybody with a socialist world outlook on history. We must take on the responsibility of working to turn communist newspapers into authentic newspapers of the working classes to combat bourgeois lies! This is without doubt an important mission in today's class struggle, which in the near future will arise again with renewed force.

Mario Sousa
15 June 1998